

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 17

Dimecres, 10 de maig de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 13, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei
de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

—	Declaració institucional contra l'atemptat terrorista del dia 7 de maig de 2000 (10:08)	6
—	1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos per al 2000 (tram. 200-00008/06) (punt primer de l'ordre del dia) (continuació) (10:10)	
	Posició dels grups en relació amb els treballs de la Comissió.	
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds:</i> Sr. López Bulla.	6
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	7
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	8
	<i>Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras.	9
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Curto i Forès.	13
	<i>El Sr. López Bulla (IC-V) intervé per allusions.</i>	14
	POLÍTICA PRESSUPOSTÀRIA	
	— Esmenes núm. 1 a 27 (ERC)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	14
	— Esmenes núm. 47 a 54 (IC-V)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. López Bulla.	16
	— Esmenes núm. 54 a a 54 e (P)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal, que anuncia tot seguit la retirada de les esmenes núm. 54 a a 54 d.	17
	<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Curto i Forés (CiU).	17
	<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 27 (11:36:06):</i> rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	18
	<i>Votació de les esmenes núm. 28 a 44 (11:36:38):</i> rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	18
	<i>Votació de les esmenes núm. 45 a 54 (11:37:04):</i> rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	18
	<i>Votació de l'esmena núm. 54 e (11:37:32):</i> aprovada per 68 vots a favor, 4 en contra i 61 abstencions.	18
	POLÍTICA FINANCERA	
	— Esmenes núm. 55 a 70 i 71 (ERC)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	18
	— Esmenes núm. 72 a 85 i 71 (S-CC)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	20
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	— Esmenes núm. 86 i 93 (IC-V)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. López Bulla.	22
	— Esmenes núm. 94 a 96 (P)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal, que anuncia tot seguit que les retira.	22
	<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Curto i Forés (CiU).	23
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Votació de les esmenes núm. 55 a 70 (12:18:26):</i> rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	24
	<i>Votació de les esmenes núm. 72 a 85 (12:18:56):</i> rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	24
	<i>Votació de les esmenes núm. 86 a 93 (12:19:24):</i> rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	24
	<i>Votació de l'esmena núm. 71 (12:19:50):</i> rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	24
	GESTIÓ PRESSUPOSTÀRIA D'INVERSIONS I POLÍTICA SOBRE PATRIMONI	
	— Esmenes núm. 97 a 103 (ERC)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	24
	— Esmena núm. 104 (IC-V)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. López Bulla.	25
	— Esmenes núm. 105 a 123 (S-CC)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Nello i Colom.	26

— Esmenes núm. 124 i 125 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal, que anuncia tot seguit que retira l'esmena núm. 124.	27
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Curto i Forés (CiU).	28
<i>Votació de les esmenes núm. 97 a 103 (12:52):</i> rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	29
<i>Votació de l'esmena núm. 122 (12:53:24):</i> rebutjades per 58 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.	29
<i>Votació de les esmenes núm. 105 a 121 i 123 (12:53:52):</i> rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	29
<i>Votació de l'esmena núm. 104 (12:54:18):</i> rebutjada per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	29
<i>Votació de l'esmena núm. 125 (12:54:44):</i> aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.	29
POLÍTICA DE PERSONAL I DE FUNCIO PÚBLICA	
— Esmenes núm. 126 a 137 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridaó i Martín.	29
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes núm. 138 a 152 (S-CC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Rañé i Blasco, que anuncia tot seguit que retira les esmenes núm. 148 i 149.	31
— Esmenes núm. 153 a 172 (IC-V)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ribó i Massó.	32
<i>El Sr. Fabregat i Vidal (P) anuncia la retirada de les esmenes del seu Grup en aquest bloc.</i>	33
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Orriols i Sendra (CiU).	33
<i>Votació de les esmenes núm. 126 a 137 (13:33:02):</i> rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	35
<i>Votació de les esmenes núm. 138 a 147 i 150 a 152 (13:33:40):</i> rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i 0 abstencions.	35
<i>Votació de les esmenes núm. 153 a 172 (13:34):</i> rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	35
POLÍTICA DE COOPERACIÓ LOCAL	
— Esmenes núm. 174, 182 i 186 a 189 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Oliveras i Maristany, que anuncia tot seguit que retira les esmenes núm. 175 a 181 i 183 a 185.	35
— Esmenes núm. 205 a 222 (S-CC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	36
— Esmenes núm. 153 a 172 (IC-V)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ribó i Massó.	38
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Orriols i Sendra (CiU).	38
<i>Votació de les esmenes núm. 174, 182 i 186 a 189 (14:00):</i> rebutjades per 60 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	39
<i>Votació de les esmenes núm. 205 a 222 (14:01:04):</i> rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	39
<i>Votació de l'esmena núm. 223 (14:01:32):</i> rebutjades per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	39
<i>Votació de les esmenes núm. 190 a 204 (14:01:58):</i> rebutjades per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	39
<i>El president anuncia la retirada d'una esmena del Grup Parlamentari Popular en aquest bloc.</i>	39
La sessió se suspèn a les dues del migdia i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts.	
<i>En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.</i>	
ECONOMIA PRODUCTIVA	
— Esmenes núm. 224 a 265 (ERC) i 266 a 274 (S-CC, IC-V, ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ausàs i Coll.	39
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	40
— Esmenes núm. 275 a 285 (S-CC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Rañé i Blasco.	41

<i>El president s'incorpora al seu lloc.</i>	
— Esmenes núm. 266 a 274 (S-CC, IC-V, ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. López Bulla.	43
— Esmenes núm. 286 a 302 (IC-V)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Font i Montanyà.	44
— Esmenes núm. 303 a 305 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal, que presenta una esmena transaccional amb el G.P. de Convergència i Unió, relativa a l'esmena núm. 304.	44
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	45
POLÍTICA SOCIAL	
— Esmenes núm. 306 a 398 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Porta i Abad.	46
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual.	47
— Esmenes núm. 404 a 495 (S-CC)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	49
— Esmenes núm. 496 a 517, 999 i 1004 a 1006 (IC-V) i 403 (S-CC, IC-V, ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra.	50
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver.	51
— Esmenes núm. 518 a 530 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal, que presenta dues esmenes transaccionals amb el G.P. de Convergència i Unió, relatives a les esmenes núm. 525 i 530.	52
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	53
<i>Votació de les esmenes núm. 224 a 265 (17:52:24):</i> rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	54
<i>Votació de les esmenes núm. 275 a 285 (17:52:54):</i> rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	54
<i>Votació de les esmenes núm. 286 a 302 (17:53:22):</i> rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	55
<i>Votació de les esmenes núm. 266 a 274 (17:53:52):</i> rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	55
<i>Votació de les esmenes núm. 303, 305 i transaccional relativa a l'esmena núm. 304 (17:54:24):</i> aprovades per 68 vots a favor, cap en contra i 63 abstencions.	55
<i>Votació de les esmenes núm. 306 a 398 (17:54:54):</i> rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	55
<i>Votació de les esmenes núm. 404 a 495 (17:55:24):</i> rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	55
<i>Votació de les esmenes núm. 496 a 517 (17:55:52):</i> rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	55
<i>Votació de les esmenes núm. 399 a 403 (17:56:20):</i> rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	55
<i>Votació de l'esmena núm. 521 (17:56:48):</i> aprovada per 68 vots a favor, 5 en contra i 58 abstencions.	55
<i>Votació de les esmenes núm. 518 a 524, 526 a 529 i transaccionals relatives a les esmenes núm. 525 i 530 (17:57):</i> aprovades per 69 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.	55
POLÍTICA TERRITORIAL I AMBIENTAL	
— Esmenes núm. 531 a 644 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Vendrell i Segura.	55
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Oliveras i Maristany.	56
— Esmenes núm. 645 a 672 (S-CC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Manel Nadal i Farreras.	57
— Esmenes núm. 673 a 775 (IC-V)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Font i Montanyà.	59
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Rull i Andreu (CiU).	61
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Votació de l'esmena núm. 579 (18:53:00):</i> rebutjada per 59 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.	63
<i>Votació de les esmenes núm. 531 a 578 i 580 a 644 (18:53:26):</i> rebutjades per 63 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.	63

<i>Votació de les esmenes núm. 661 i 665 (18:54:00):</i> rebutjades per 59 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.	63
<i>Votació de la resta de les esmenes del G.P. Socialistes - Ciutadans pels Canvi (18:54:32):</i> rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	63
<i>Votació de les esmenes núm. 673 a 775 (18:55):</i> rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i 1 abstenció.	63
POLÍTICA CULTURAL	
— Esmenes núm. 776 a 848 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló Valls.	64
— Esmenes núm. 849 a 880 (S-CC)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Baig i Torras.	65
— Esmenes núm. 881 a 937 (IC-V)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver.	67
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes núm. 938 a 940 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal, que presenta una esmena transaccional amb el G.P. de Convergència i Unió, relativa a l'esmena núm 939.	69
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sra. Sanabra i Villarroya (CiU).	70
<i>Votació de les esmenes núm. 776 a 848 (20:00:24):</i> rebutjades per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	72
<i>Votació de les esmenes núm. 849 a 880 (20:00:50):</i> rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	72
<i>Votació de les esmenes núm. 881 a 937 (20:01:18):</i> rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	72
<i>Votació de l'esmena transaccional relativa a l'esmena 939 (20:01:46):</i> aprovades per 68 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	73
<i>Votació de les esmenes núm. 938 i 940 (20:02):</i> aprovades per 68 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.	73

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 13.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000. Tram. 200-00008/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: *BOPC*, 53).

2. Projecte de llei de mesures fiscals i administratives. Tram. 200-00009/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: *BOPC*, 55).

El president

S'obre la sessió. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que prenguin possessió del seu escó.

Declaració institucional contra l'atemptat terrorista del dia 7 de maig de 2000

Davant de la mort que s'ha esdevingut en el País Basc recentment, aquesta Mesa, consultats els portaveus, fa la següent declaració institucional:

«Una vegada més aquest Parlament ha d'expressar la condemna, de forma enèrgica i radical, del terrorisme, en ocasió de l'atemptat que va provocar la mort del periodista José Luis López de Lacalle, a Andoain, el passat diumenge. Expressem, així mateix, el nostre condol i solidaritat amb els familiars de López de Lacalle, i el nostre rebuig a la provocació terrorista. Les bases que sustenten l'Estat democràtic i, per tant, les institucions basques mai no seran hipotecades per l'acció dels violents i terroristes que volen impedir la convivència, les idees, el diàleg i la pau. Finalment, expressem la voluntat del Parlament, i amb ell de tot el poble de Catalunya, de seguir treballant per celebrar i enfortir la unitat d'acció de tots els demòcrates davant el terrorisme, i contribuir de forma definitiva a la consecució de la pau.»

Moltes gràcies.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000 (tram. 200-00008/06)

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i la votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000. D'acord amb la norma per al debat i la votació

del Projecte de llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000, abans de començar el debat de les esmenes a l'articulat, els grups que ho desitgin poden intervenir per fixar la seva posició respecte als treballs fets per la Comissió per un temps de deu minuts cada grup.

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquest diputat que parla ha sentit una profunda decepció pel treball que la majoria ha tingut a la Comissió. És un sentiment que comparteix el Grup, el meu Grup, d'Iniciativa per Catalunya - Verds: decepció i perplexitat. És així com normalment es discuteix una llei tan important com aquesta, els pressupostos de la Generalitat, a la Comissió de Finances i Economia? Els meus companys, i molta més gent, coincideixen en el fet que s'ha produït una sensible involució. No és que les discussions d'anys enrere fossin modèliques, però, de tant en tant, algunes esmenes i algunes propostes de l'oposició eren assumides; no ha estat així aquesta vegada.

Sempre, al meu parer, en aquesta ocasió, s'ha exacerbat la tradicional teologia del corró: la negativa sistemàtica a qualsevol plantejament que vingués dels rengles dels grups de l'oposició. La teologia del corró ha funcionat amb una dogmàtica tridentina; res a veure amb una discussió oberta. Tot projecte reformador ha conegut un no sistemàtic, contundent; contundent des de la feblesa. Esmenes que s'orientaven a millorar la tasca del Govern, a fer complir els compromisos del Govern amb sectors de la societat civil, han anat a la paperera. La majoria governamental, amb el suport del grup paragovernamental del PP, ha exhibit una actitud superba, de menyspreu de l'oposició; vol dir d'una part majoritària expressada en vots, persona a persona, a Catalunya.

Però on està la clau o almenys una part de l'explicació d'aquesta intransigència? Sens dubte en la nova situació creada. El Partit Popular ha guanyat les eleccions de març i, de retruc, s'ha convertit en la força determinant també a Catalunya. Les paraules del senyor Javier Arenas eren nítides: «contribuiremos a la gobernabilidad de Catalunya». Jo diria, senyores i senyors de CiU, que «donde las dan las toman». Però realment el que volia dir Javier Arenas era que imposarien una determinada governabilitat a Catalunya, perquè no solament no els necessiten a vostès, Convergència i Unió, allà a Madrid, ans al contrari estan condicionant i imposant una determinada forma de fer política a Catalunya; sense gaire pena per part de Convergència i Unió, tot s'ha de dir. Convergència i Unió, després de les generals de març, ha passat d'actor a pacient, tant a Madrid com a Barcelona, de manera que, garratibats pel Partit Popular, han optat per l'opció que aquest manava: res amb l'oposició, res de l'oposició, ni una esmena, ni una proposta, ni fiscal, financera, social, cultural, mediambiental; res de res: la teologia del corró, que no els ha costat gaire esforç, almenys al

talibanat, al fonamentalisme, allà on hi és, de Convergència i Unió, allà on hi és.

Un treball, el de la majoria governamental i paragonamental, en comissió, que ha despotenciat el debat parlamentari, la dialèctica fecunda majories - minories, Govern - oposició.

I despotenciar el debat parlamentari és, en el fons i en la forma, un dèficit democràtic, perquè no hem rebut, excepte poques i meritòries excepcions, explicacions ni arguments; hem rebut ortopèdia de votacions, hem rebut braços de fusta que han suplantat el logos polític, encara que fos en sentit contrari a les nostres posicions.

És aquest el rostre del nacionalisme pragmàtic? És aquesta la modernitat del nacionalisme pragmàtic? No, és un senyal de cultures vetustes, arcaïques; és el nacionalisme excloent, que exclou una gran part de la ciutadania catalana que, persona a persona, va votar, a les autonòmiques, en una coneguda, determinada direcció que exclou l'exclusió, especialment: la majoria dels votants.

Estem decebuts del debat en comissió, certament. A més a més, hem notat fins a quin punt es va consolidant una semàntica parlamentària que no té precedents en les societats modernes, aquelles que tenen una rica vida parlamentària: sempre la teologia del corró –la setmana passada, en comissió–, que anava acompanyada d'un tipus d'explicacions de caràcter –sempre al meu parer– molt perillós. Els portaveus de la majoria parlaven com si fossin el Govern, com si fossin l'Administració –cap autonomia de Grup a la retòrica argumental–; no parlaven, excepte poques i molt meritòries excepcions, que n'hi ha hagut, amb lògica de grup parlamentari; eren ventrílocs del Govern o de les secretaries generals –despotenciació de la cultura parlamentària en el fons i en les formes. Els portaveus, sobretot, han perdut l'ocasió de fer públics el seus propis coneixements, que són molts –que són molts–, i s'han situat, doncs, com un grup parlamentari de coneixements submergits, encara no aflorats.

És aquesta confusió Grup - Govern, la que coneix profundament el conseller Subirà, la que, per exemple –i perdoneu aquesta digressió–, li fa no complir determinats manaments de tots els grups parlamentaris en el cas recent de Iar Ibèrica, és a dir, l'antiga Corberó.

Fins a cert punt comprenem aquesta històrica teologia del corró: desorientació política de Convergència i Unió; dependència d'aquesta en relació amb el Partit Popular; visites massa freqüents als jutjats per motius poc il·lustres i poc honorables; moviments entorn del fet successor; *gatillazos*, no sexuals, *gatillazos* polítics en relació amb el Decret del cinema, que és necessari una maquillació; bizantinismes que s'han de resoldre entorn del nacionalisme pragmàtic o nacionalisme endogàmic: massa «camarots» per a un vaixell cada vegada menys governable.

Naturalment, el Dictamen no pot parlar d'aquestes coses; són realment massa compromeses per dir-ho; la teologia del corró no ho pot pas permetre. Ho lamentem. I lamentem, democràticament, aquest estil en què

no pot caure mai l'oposició quan estigui al Govern; com diria el cantant, «nosaltres no som d'eixe món».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per, breument, fer l'explicació prèvia al debat pressupostari. Com ha dit el diputat López Bulla, en aquest debat s'ha instal·lat un corró que ha evitat el diàleg que, en altres ocasions, d'una forma mínima, s'havia produït amb els partits de l'oposició. Per tant, malgrat la imatge que s'està venent d'unes majories variables, de geometria variable, la realitat és una; l'obra de govern fonamental que és el pressupost s'ha aprovat d'una forma monopòlica, amb un sol partit dels que estan a la oposició, i, per tant, és evident que, més que mai, no hi ha hagut una voluntat de diàleg oberta als altres grups de l'oposició.

Moltes mesures proposades de control de transparència, proposades amb contingut social, proposades vinculades al blindatge del poder financer a Catalunya o a la millora de les infraestructures, que eren perfectament assumibles parcialment, han estat bandejades quan nosaltres mateixos, el Grup d'Esquerra Republicana, havíem mostrat, en el seu moment, voluntat de negociar algunes qüestions en algunes conselleries de nova planta, conselleries de nous consellers dels quals suposàvem que tindrien un marge de maniobra per encetar una nova direcció. La realitat ha estat el contrari; malgrat els acostaments fets, des de la centralització del debat pressupostari que s'ha portat, s'ha negat qualsevol marge de maniobra i, al final, del que hi havia sobre la taula, tot va quedar en res. Voluntat, doncs, de diàleg al final: zero.

I per tant, doncs, en definitiva, Convergència i Unió en aquest debat pressupostari ha triat soci, i ha triat soci lliurement. I per tant, aquesta és la realitat, senyores i senyors diputats: estem davant d'un inici de legislatura on el Govern nacionalista conservador ja ha optat, i ha optat per tenir un soci fix que és el Partit Popular. En definitiva, doncs, és buscar el soci que signifiqui menys necessitat de canvi, el soci que li garanteixi la perpetuïtat i el continuisme d'un model que al cap de vint anys ja està acabat, i, en canvi, quan se li ha ofert, des de les altres bandes d'aquesta sala, l'oferta de diàleg, no s'ha acceptat, perquè el diàleg amb aquesta altra banda de l'hemicicle significaria canvi, significaria modificació d'una estratègia que ja ha tocat fons i, per tant, el que no es vol és canviar. Per tant, des d'una voluntat de continuisme i contrària al canvi, vostès han triat lliurement i han triat, d'una forma monolítica, un soci en aquest debat pressupostari, i, simplement, era per deixar constància d'això abans d'entrar en el detall de l'articulat.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

Punt 1

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Molt honorable president del Parlament, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, en aquesta intervenció, igual que els grups que m'han precedit, exposaré les aportacions –en aquest cas, aportacions, aportacions amb esmenes aprovades– per part del Grup Parlamentari Popular amb el suport no tan sols del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sinó, en la majoria de les esmenes, amb el suport de tots els grups de la cambra, que han presentat i que han defensat en debat en comissió.

Però abans voldria recordar, senyores diputades i senyors diputats, aspectes que ens han fet que presentéssim esmenes al text articulat; esmenes que surten del nostre debat, del nostre posicionament arran del debat de les esmenes a la totalitat del dia 12 d'abril que es va substanciar en aquesta cambra.

Recordàvem que aquest pressupost no anirà més enllà de sis mesos en la seva execució, que és un pressupost marcat per un inici de legislatures, que és un pressupost amb possibilitats de comparar-lo amb una liquidació pressupostària com és la de l'any 1999, és a dir, un pressupost que més que pressuposar s'ajusti molt més a la realitat, un pressupost que ha de marcar línies i polítiques diferents en la seva execució i que s'ha de millorar en la gestió, un pressupost consolidat de 2,3 bilions de pessetes, un pressupost que quan ha arribat al Parlament ja havia sofert una sèrie de modificacions, és a dir, una sèrie de plantejaments inicials pactats amb el Grup Popular i el Govern: des de la congelació d'impostos i taxes, fins a la reducció del dèficit pel damunt del 25% inicialment proposat respecte a l'any 1999, el desenvolupament d'acords subscrits en el debat d'investidura del president de la Generalitat, l'ampliació de l'anomenat xec escolar, increments per a Universitats, etcètera; una influència, que no un augment, que en aquell moment nosaltres xifràvem en 90.000 milions de pessetes.

Després d'aquell debat, superat aquell debat, com era lògic, almenys ho esperàvem així des del Grup Popular, vàrem entrar en el que podríem anomenar una segona fase de negociació amb el Govern, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; una negociació que va seguir durant un seguit de dies i que va donar com a fruit la presentació de 130 esmenes i la signatura d'un acord amb noranta actuacions; un acord que no els llegiré, però sí el seu preàmbul, on fa referència –i és un acord signat entre l'honorable conseller d'Economia, Finances i Planificació, i el president del Grup Parlamentari Popular–, en el seu preàmbul, i on diu que: «el Govern de la Generalitat prioritzarà las actuacions que es detallen com a ampliació a l'annex d'inversions que s'adjuntarà a aquest i d'acord amb les normes de les corresponents convocatòries de subvencions i programes d'actuació»; fins a noranta actuacions en diferents municipis de Catalunya, convenis, la

majoria, i actuacions amb corporacions locals, que fan referència a instal·lacions esportives, places d'escoles bressol, milleres de camins rurals, etcètera.

I com deia, 130 esmenes, algunes ja aprovades, la majoria ja aprovades en comissió i algunes que suposem que tindran el suport en aquest Ple que avui iniciem; esmenes que tenien un impacte al voltant dels 27.000 milions de pessetes, a més de totes les referències que he fet a aquest conveni, a aquestes actuacions al voltant de 8.000 milions de pessetes més. Una influència en actuacions territorialitzades i sectorials, aproximadament, de 35, 36.000 milions de pessetes; esmenes que intentaré resumir, amb rapidesa, senyor president, i agrupar en cinc grans blocs, que nosaltres hi fèiem referència, a aquests cinc grans blocs, en el nostre posicionament en el debat de les esmenes a la totalitat que presentaven diferents grups de la cambra; mesures de caire organitzatiu com és l'objectiu de fusionar en un futur, i ara, en aquest moment, de coordinar actuacions entre les empreses públiques GISA i Regsa.

Un segon bloc, aquells aspectes de l'economia productiva, fins arribar a 2.000 milions de pessetes del que és el fons del petit i mitjà comerç de Catalunya, no solament amb dotacions que vinguin del pressupost de la Generalitat sinó també amb altres figures tributàries que es puguin crear al llarg d'aquest mateix exercici pressupostari; actuacions en polígons industrials de Catalunya –faig referència a tres de municipis com són Camarasa, Santa Bàrbara i l'Ametlla de Mar.

Actuacions i polítiques sobre el territori era un tercer bloc que nosaltres hi fèiem referència en aquell debat, tant en aquest conveni que abans hi he fet referència, on hi ha vint-i-una actuacions diferents, com també en el que són les esmenes presentades pel Grup Popular; actuacions en diferents trams de carretera, i en citaré algunes, com és la comarcal 142 en el seu tram de Vielha a Salardú, amb les variants, també, de Vielha i de la mateixa població de Salardú; com és la carretera T-301, entre Tortosa i Tivenys o Tortosa - Ulldecona, o un tercer carril, aquest amb via lenta, a l'alçada de Clariana, entre la carretera Solsona i Manresa; actuacions en variants i circumvallacions com la variant de Xerta o la variant Sud de Lleida; estudis i projectes de futur com són la carretera d'Amposta a Santa Bàrbara o la carretera comarcal 152 entre Sant Feliu de Pallerols i Planes d'Hostoles; rehabilitacions en barris i habitatges, volent destacar el que és recurs fins a 500 milions de pessetes al que és el barri de la Mina de Sant Adrià del Besòs, o actuacions per patologies estructurals, concretament per a l'aluminosi, en el districte de Nou Barris, de la ciutat de Barcelona.

Dins del que són obres d'infraestructura hidràulica, voldríem ressaltar el que són actuacions en diferents rieres, torrents i canalitzacions en diferents municipis com Badia del Vallès, Premià de Mar, Argentona, Sant Llorenç Savall o Palau de Plegamans, i connexions, en alta, també, en diferents municipis que s'han vist en les esmenes que es van aprovar.

Voldríem aquí, també, destacar el que és l'arribada, la inclusió en el nou proper pla director d'infraestructures, amb la participació de la Generalitat i d'altres adminis-

tracions implicades, com és l'Ajuntament de Barcelona i, també, com és el Govern de l'Estat espanyol, per l'arribada de la línia nou del metro fins a la Fira de Barcelona, i el que es compleixin els convenis de finançament, pel que fa referència a una obra d'interès general de regadius, com és el canal Segarra - Garrigues.

Pel que fa al quart bloc que nosaltres presentàvem, era el bloc de polítiques culturals, on hauríem de sumar més de seixanta actuacions en el conveni que abans hi he fet referència, entre el Grup Popular i el mateix Govern, i també, a la vegada, vint esmenes aprovades: actuacions en centres d'ensenyament, com són Vielha, Cornellà de Llobregat, Mataró, i d'altres esmenes que fan referència a rehabilitacions d'edificis, a construccions de centres cívics, construcció de locals socials, en què es garanteixi l'aportació per part de la Generalitat de les transferències per part del Govern a l'Institut d'Estudis Catalans fins a 400 milions de pessetes, l'increment de 1.500 milions de pessetes per a inversions i qualitat universitària, però també la dotació de 500 milions de pessetes per a inversions i millores en nous edificis de la Universitat de Barcelona, la reducció del recàrrec de matriculació per a aquells estudiants que es matriculin en una segona carrera universitària i l'acord que, amb l'esmena presentada com la nova disposició addicional, vam oferir, també, a la resta de grups, perquè s'incrementessin de 10 milions de pessetes, fins arribar als 35 milions, les dotacions per al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Un cinquè i últim bloc feia referència a les polítiques socials, polítiques socials des de residències per a la gent gran a la ciutat de Barcelona fins a actuacions en dispensaris municipals o també actuacions en centres socials i construcció, en aquest cas, d'una biblioteca a Sant Boi de Llobregat. Esmenes presentades i que varen ser aprovades –un total de vint-i-dues–, on hi havia residències per a la gent gran –com abans hi feia referència–, també actuacions per a construir set nous centres de dia, per a també construir nous centres d'atenció primària, concretament a la ciutat de Barcelona, al districte Sants - Montjuïc i també a Ciutat Vella, concretament al carrer Nou de la Rambla, com també al municipi de Santa Coloma de Gramenet.

Ampliacions de residències que actualment estan en construcció, com són a les poblacions d'Àger i Vielha, i també reformes en centres d'atenció primària, com és en el municipi de Figueres, com és un nou equip bàsic d'assistència primària al municipi de Mataró, com són millores a l'hospital comarcal de Berga, i com són convenis amb municipis, com és el cas de Santa Maria de Palautordera, per a la construcció d'un centre d'atenció a discapacitats.

Voldria anar acabant ja, senyor president, dient que entre altres també hi ha esmenes que fan referència a la millora del Centre Penitenciari a la ciutat de Girona; també l'ampliació i remodelació dels jutjats d'Arenys de Mar, i també el que és una esmena a una nova disposició addicional perquè s'impliquin no solament les administracions, sinó totes les institucions per arribar a cercar un bon finançament per al que és la Fira de Barcelona i el seu desenvolupament futur.

Els diputats que m'han precedit feien o es queixaven del que havia estat una crida al diàleg, un diàleg que semblava que per a alguns havia estat un diàleg de sords. De vegades s'han de formular aportacions que facin possible aquest diàleg, però si ho volem més senzill, només cal dir: «volem parlar i volem dialogar». Tan senzill com això: «volem parlar i volem dialogar». Més quan, si som tan decisius, encara esperem molt més aquesta iniciativa per part d'alguns grups de la cambra. Hi ha algun Grup que sí que ha estat conseqüent en les seves demandes al diàleg, i concretament em refereixo al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, quan ha fet referències i quan s'ha dirigit al Grup Popular també per parlar d'un nou futur finançament de Catalunya.

En tot cas, senyor president, aquestes han estat les nostres aportacions en aquest pressupost, i les aportacions que hem fet en els treballs en comissió, on un cop més dono les gràcies als diferents grups parlamentaris que han donat suport a les nostres esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, si el senyor president m'ho permet, acumularé dos torns, aquest torn general de posicionament i tot el que fa referència al primer bloc d'esmenes, de tal manera que, probablement sense exhaurir el temps que em correspondria, faré una intervenció que donarà per defensades les esmenes de tot aquest bloc. Tot dient d'entrada que, després de sentir el senyor Fabregat, un no sap ben bé si estem assistint a un debat polític d'aprovació d'uns pressupostos o algun episodi de *El Conseguidor*, però en qualsevol cas ja aprendrem la lliçó que avui es desprèn d'aquesta gran influència del Partit Popular en el debat d'aquests pressupostos.

Senyor president, he volgut prendre la paraula en l'inici d'aquesta recta final del debat pressupostari, acumulant –com li deia– aquests dos torns d'intervenció per fer una valoració global del que ha estat aquest debat, que no és sinó –a criteri del nostre Grup– un fidel reflex de l'actual situació política de Catalunya, i molt especialment del Govern de Catalunya.

Si només entréssim en el debat i la votació de les esmenes, molt probablement els arbres no ens deixarien veure el bosc. I això no és bo, no seria gens bo, sobretot perquè el bosc que hem d'intentar de veure és un bosc fosc, tancat, en estat avançat de descomposició, decrepit, hipotecat, sense futur; de fet, no ens enfrontem a un bosc que costa de veure, sinó que més aviat s'acosta a la selva. És el bosc d'un govern que no governa, el bosc d'un govern que no sap ni vol escoltar, senyor conseller; el bosc d'un govern que –malgrat que ara el senyor Fabregat ens en feia una prolixa relació– amaga acords d'una certa opacitat; el bosc –també pel mateix motiu–

d'un govern que abona el clientelisme i l'arbitrisme; el bosc d'un govern lligat de peus i mans pel seu pacte amb el Partit Popular –com expressava gràficament, també, el senyor Fabregat–; el bosc d'un govern incapaç de remuntar la fallida econòmica en la qual ens ha anat submergint al llarg dels anys; el bosc d'un govern que només busca temps, guanyar temps per assegurar-se uns mesos més, uns anys més a la trona; el bosc d'un govern que ha oblidat que la seva funció principal és la de servir el país i no la de perpetuar-se a qualsevol preu. De fet, el motor d'aquests pressupostos no ha estat un sa instint de govern, els ha pogut només l'instint de supervivència.

Recordaran com començàvem aquest debat pressupostari. Pasqual Maragall, com a president del nostre Grup, feia un diagnòstic ben clar: els pressupostos arribaven amb retard i no defensaven adequadament l'interès de Catalunya, no responien a la situació real de l'economia i la societat catalanes, no responien als reptes que tenim plantejats com a país. I des d'aquell dia fins avui han passat prou coses i tenim noves evidències per dir que és veritat, sense necessitat d'apel·lar a l'alarmisme, que aquell diagnòstic era correcte i que aquests pressupostos no ajuden a redreçar la situació. De fet, són uns pressupostos fets a mida de vostès, però no a la mida del país.

Pasqual Maragall, en la seva intervenció, fixava uns objectius i unes prioritats, i oferia la col·laboració del nostre Grup per elaborar uns nous pressupostos que responguessin a les necessitats i demandes reals del nostre país i que n'abordessin les mancances –que vostè mateix també esmentava– del model de finançament. La resposta del Govern, per boca de vostè, senyor conseller, va ser clara: vostès només compartien el nostre plantejament, i sobretot no volien..., no compartien el nostre plantejament i, sobretot, no volien cap mena de col·laboració amb el Grup més nombrós de la cambra, el que havia recollit més vot que cap altre a les eleccions, ja que estaven segurs de comptar amb el suport del Partit Popular. Aquesta era la seva prioritat innegociable, malgrat les seves posteriors pintoresques ofertes de diàleg ara fa uns dies.

I és ben cert: com s'ha vist, no han acceptat cap esmena –cap esmena, senyor Fabregat– de cap grup de l'oposició. De més de dues mil esmenes, vostès no n'han acceptat ni una, cap, cap, cap esmena; bé, potser una, una esmena transaccional. Però els que portem un cert temps a la cambra sabem que mai, ni en èpoques de majoria absoluta còmoda dels governs de Convergència i Unió, no havia passat una cosa semblant, i mai les estadístiques no havien sigut tan contundents. Potser ens diran: «Home, no n'hem votat cap perquè les esmenes presentades eren totes una frivolitat, una autèntica bogeria, que portaven el país al desastre!» Però no farien bé de dir això, primer perquè no és cert i perquè ningú no creurà, ningú no creu, ningú al carrer no creu que d'aquests dos milers llargs d'esmenes no n'hi hagi cap de sensata. I sobretot perquè vostès han arribat al sectarisme de votar en contra esmenes del nostre Grup que deien exactament, exactament, fil per randa, xifra a xifra, el mateix que esmenes presentades pel Grup Popular, que aquestes sí que han merescut la seva aprovació.

És a dir, en un mateix acte han dit que sí i que no a la mateixa petició. D'acord que amb els sols vots del Partit Popular ha prosperat, però és evident que, per lògica parlamentària i per sentit de país, per un cert patriotisme, probablement ho podrien haver fet d'una altra manera.

Parlem d'alguns exemples. Primer, 500 milions de pessetes per a actuacions al barri de la Mina, esmena presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, rebutjada, votada en contra per Convergència i Unió. 500 milions de pessetes per a actuacions al barri de la Mina, esmena presentada pel Grup Popular, aprovada i votada a favor per Convergència i Unió. Per cert, si això té una certa coherència política i parlamentària, l'apliquin plenament i mantinguin oberta, senyors del Partit Popular, la comissaria de la Mina, que està tancada la major part de les hores del dia i de la nit.

Segon exemple, suport del Govern de la Generalitat a la Fira de Barcelona, esmena presentada... (*Veus de fons.*) Estic encantat, senyor Fabregat, dels comentaris al marge, perquè els anirem incorporant com una il·lustració d'aquest episodi grotesc al qual vostès ens conviden des d'aquesta majoria sòlida que formen i que sembla ser que formaran en el futur.

Segon exemple, suport del Govern de la Generalitat a la Fira de Barcelona, esmena presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, rebutjada amb els vots en contra de Convergència i Unió. Suport del Govern de la Generalitat a Fira de Barcelona, esmena presentada pel Grup Popular, aprovada i votada a favor per Convergència i Unió.

Si el que es volia és deixar clar que aquí funcionava –com deia el senyor López Bulla– el corró Convergència i Unió i Partido Popular –un cert corró de la vergonya del qual s'hauran de penedir en el futur, ens sembla a nosaltres–, ha quedat sobrerament clar. Vostès no han sabut ni han volgut trobar cap aportació positiva en les nostres esmenes, i n'hi havia un piló, tant és així que, com ja he dit, algunes han estat aprovades amb el mateix sentit i el mateix contingut quan eren presentades pel Partido Popular.

Des d'aquest punt de vista, el debat pressupostari ha estat altament demostratiu de com sembla que aniran les coses d'ara endavant. Tenim un Govern sense estratègia, incapaç de reaccionar, tancat a les propostes de l'oposició, tancat al Grup majoritari de l'oposició i guiat únicament, únicament, pel seu pacte amb el Partit Popular. Un pacte que ens depararà algunes sorpreses i potser no totes bones. Per exemple, des del Grup Popular –i no tenim cap motiu per dubtar de la seva paraula– se'ns diu que han incorporat noves propostes per valor de 36.000 milions de pessetes. El conseller Mas diu que no ha canviat res, que tot és igual sense un duro més; permetin-me que els digui que la credibilitat financera d'un conseller que no controla els pressupostos està sota mínims, no pas perquè contradigui el Partit Popular, que al cap i a la fi és qui mana en aquest debat pressupostari... (*Algú diu: «molt bé»*), la seva credibilitat està sota mínims a causa d'una gestió fortament lesiva per als interessos de Catalunya.

Catalunya mereix i necessita un bon govern, i en sentit estricte no hi ha govern a Catalunya, fa més de vuit anys que el Govern de Catalunya no reacciona. Hi ha un simple anar fent, un cert «columpiar-se» en la situació –d'una certa tristesa, això sí–, ben agafats del braç del Partit Popular. Tant és així que en la Llei de pressupostos, que compta amb trenta-vuit articles, s'hi han afegit cent trenta-nou disposicions addicionals, de les quals unes cent vint corresponen a les exigències que el Grup Popular ha plantejat al Grup de Convergència i Unió per votar favorablement els pressupostos. Tant és així, per exemple, que determinades actuacions al santuari de la Mare de Déu de Montserrat han estat incorporades al pressupost, perquè així ho ha exigint el Grup Popular, quan el Govern ja havia anunciat –i ho havia anunciat al pare abat de Montserrat– que aquest any no podria assumir aquests compromisos. (*Rialles.*) És segurament –és segurament–, per a les seves entranyes més profundament patriòtiques, molt fort, molt fort haver de tornar a trucar al pare abat i dir-li: «Allò que us havíem dit que no, pare abat, ara és que sí gràcies al Partit Popular.» (*Rialles.*) Magnífic!

Però els acords Convergència i Unió - Partido Popular van molt més enllà. Hem anat coneixent l'existència d'un protocol, fins avui secret –avui ja no tant secret perquè el senyor Fabregat ens l'ha donat a conèixer–, signat pel conseller Mas i el president del Grup Popular al Parlament de Catalunya, el senyor Alberto Fernández Díaz, en què s'acorden un seguit d'actuacions o de prioritats que configuren, pel que es diu en aquest document, una ampliació de l'annex d'inversions dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 2000. És aquest document, aquest document que diu: «Els sotasignants, honorable conseller d'Economia, Finances i Planificació, senyor Artur Mas i Gavarró, en representació del Govern de la Generalitat, i l'illustre senyor Alberto Fernández Díaz en representació del Grup Popular, acorden en data 27 d'abril» –Mare de Déu de Montserrat, eh?– (*rialles*) «i dins del tràmit de la Llei de pressupostos per al mateix any: el Govern de la Generalitat prioritzarà les actuacions que es detallen com a ampliació a l'annex d'inversions que s'adjuntarà a aquest i d'acord amb les normes de les corresponents convocatòries de subvencions i programes d'actuació...» Home, és clar, d'acord amb les normes, només faltaria! I nosaltres, que consti que, en el conjunt de les actuacions que figuren a la llista, hi estem francament d'acord; ara, n'hi afegiríem moltes més, com poden imaginar-se. No entenem com vostès no han tingut la gosadia de ser més igualitaris i escampar més el seu paper benefactor, però, en qualsevol cas, el fet és aquest, aquest conjunt de propostes que ens presenten; quan hem conegut això, hem recordat l'escàndol del debat d'investidura en què s'estava donant suport a una sèrie d'acords desconeguts per la cambra i als quals s'havia arribat amb corredisses pels passadissos d'aquest palau o a través de telefonia mòbil connectats amb l'Havana.

Per fortuna, la retransmissió televisiva del debat ha deixat constància d'uns fets no continguts ara per ara a l'acta de la sessió. Hauria estat tot plegat més transparent si els acords signats haguessin estat addicionats a l'acta. Però no va ser així, i l'invent, l'invent del debat

d'investidura, pel que es veu, ha fet fortuna i s'ha reeditat amb motiu d'aquest debat pressupostari. D'aquest acord, d'aquest protocol fins ara secret, avui una mica més públic, que no figura en el pressupost, n'han parlat fa dies alcaldes i regidors i dirigents polítics del Partit Popular i d'altres formacions polítiques a diversos municipis de Catalunya quan afirmaven que hi havia més compromisos pressupostaris que els acordats en la Comissió. Espero que encara els resti alguna sensibilitat democràtica i això, com a mínim, els posi en contradicció amb algun dels principis generals de les mateixes convocatòries públiques de subvencions a les quals vostès apellaven.

Tenim aquest document, en el qual, com deia i com llegia, el conseller Mas, en representació del Govern, es compromet a prioritzar un llistat de subvencions que caldrà encaixar en futures convocatòries públiques efectuades pel Govern de la Generalitat. En el moment que toqui, ja ens explicaran com s'ho faran, perquè molt probablement, si saben sumar i restar (*veus de fons*), Tarragona no hi és, senyor Nadal, no n'hi ha ni una en aquesta llista. No sé si hi ha alguna altra llista, però Tarragona, senyor Nadal, no hi és; Girona sí, que consti; Lleida també. En qualsevol cas, fixin-se bé: com els deia, totes les obres que figuren a la llista no estan pas mancades de justificació. Qui està en contra, per exemple, de construir unes vies de circumvallació a Gimenez i Pla de la Font? (*Remor de veus.*) Ningú. Però el problema, el problema polític, no és aquest; el problema és l'opacitat, la manca de transparència que es desprèn d'aquesta forma d'actuar. Sembla força..., sona bastant a aquells acords de León, vots a canvi d'inversions. El problema és la discrecionalitat que es deriva d'aquesta forma d'actuar. El problema, a criteri nostre, és un cert frau de llei que pot derivar-se d'aquesta forma d'actuar.

Hi ha un exemple molt clar, el més contundent de tots. Segons aquest document, s'ha arribat al compromís de subvencionar tot un conjunt d'instal·lacions esportives que s'haurien d'incloure en la convocatòria que s'ha compromès a publicar el Govern durant l'any 2000. Aquest compromís, per la suma dels compromisos que figuren un a un i l'abast total de la convocatòria, com a mínim, deu ser un engany, sinó un frau de llei, perquè, abans que es convoqui les subvencions d'esports, ja hi ha municipis que saben que tenen concedida la subvenció, mentre que n'hi ha d'altres que no ho saben. I això trenca la més elemental igualtat d'oportunitats a què tenen dret els 944 municipis de Catalunya. Tant és així que vostès mateixos saben que això no està bé, tot i que ho han fet perquè no tenien més remei. Només cal llegir algunes intervencions de representants de Convergència i Unió en aquest mateix debat pressupostari.

Un parell de mostres. En el torn en contra de les esmenes de Cultura en comissió, el senyor Salvatella deia: «La Secretaria General de l'Esport publicarà la convocatòria per al període 2000-2003. Les entitats que optin als ajuts hauran de presentar la corresponent sol·licitud, la qual serà atesa en funció de les disponibilitats pressupostàries i en l'ordre de prioritats previstes en el Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius.» I més endavant, en el mateix debat, el senyor Villatoro,

del mateix Grup, diu: «Jo crec que el procediment més transparent i més pràctic per a la inversió en Cultura és la convocatòria pública, més que no pas, per dir-ho així, la repartidora damunt del territori. Si la convocatòria pública en teatres» –segueix la cita– «en museus, en instal·lacions esportives permet unes coses que no permet l'assignació directa a un o altre projecte concret, permet la fixació de prioritats i la fixació de condicions.» I el mateix Villatoro, el mateix senyor Vicenç Villatoro continua després dient: «Per tant, necessitem en tots els àmbits, com hi ha, per exemple, en l'àmbit del teatre i com hi ha en l'àmbit esportiu, aquests plans, aquestes convocatòries públiques que ens permeten dir: "Amb el que hi ha, que sempre que serà insuficient, començarem per aquí."» Ara ja sabem per on volen començar: començaran per complimentar les peticions del Partit Popular encara que aquestes contradiguin tot el que han dit fins ara en aquesta matèria, encara que aquestes poguessin entrar en contradicció amb el mateix Pla director d'instal·lacions esportives que esmenta i esmentarà la mateixa convocatòria de les subvencions.

Les convocatòries de subvencions estan sotmeses als criteris de publicitat, concurrència i objectivitat. Aquests principis seran recollits en les bases reguladores de les subvencions; si les actuacions previstes en aquest acord entre el Govern i el PP tenen prioritats sobre les altres peticions, es trenquen aquests principis que garanteixen la igualtat d'oportunitats per a tots els sol·licitants. Com es justificarà davant de tots els altres peticionaris la prioritització d'unes propostes que no són fruit de l'aplicació d'unes normes generals, sinó d'un pur criteri de supervivència política? Estem davant d'un exercici de cinisme del Govern i d'una mostra palesa del més pur clientelisme. Així no es construeix Catalunya, així es destrueix la moral col·lectiva.

Hi ha una altra mostra que m'agradaria de subratllar: l'adjudicació directa de l'empresa Difusió Digital. Potser no tots els senyors i senyores diputats saben de què parlo; en farem cinc cèntims. La nostra sorpresa ha saltat a partir d'una esmena del Grup de Convergència i Unió en què es parla de la subrogació de l'endeutament del Centre de Telecomunicacions cap a l'empresa Difusió Digital. Aquesta és una empresa que no està en el pressupost i que no apareix per enlloc en el pressupost; la seva activitat és totalment desconeguda, pressupostàriament parlant, per aquesta cambra. En la Llei d'acompanyament del pressupost de l'any 99 vostès van aprovar, amb la nostra oposició, que la venda d'empreses la pogués efectuar el Govern directament. Fins aquell moment, quan la venda implicava la pèrdua de la majoria pública en una empresa, era necessària una llei d'aquest Parlament. A l'empara d'aquesta disposició, vostès van vendre Catalana de Telecomunicacions i el Centre Informàtic de la Generalitat. Però, malgrat tot, aquestes vendes es van efectuar per mitjà de concurs públic amb uns resultats econòmics que van superar de molt les postures inicials. Ara, per un import més elevat que els anteriors –11.000 milions de pessetes contra 8.000 i 3.000 en els altres dos casos que he esmentat–, segons la comunicació de l'acord del passat dia 2, volen adjudicar directament Difusió Digital, i així

vostès demostren la seva preferència per l'arbitrarietat i l'opacitat en comptes d'apostar per la transparència, per les decisions democràtiques i per la competència en el món de l'activitat econòmica.

Els antecedents que hi ha en el mercat d'una venda d'aquest tipus ens mostren que, quan s'efectua un concurs, el preu final pot ser més elevat que el fixat inicialment; només cal recordar els grans resultats que hi ha hagut en la venda de les llicències de telefonia mòbil en l'àmbit del Govern britànic i els resultats que s'han produït en el cas de les llicències de telefonia mòbil a l'Estat espanyol. Amb la seva proposta estan vulnerant el principi de concurrència introduint l'obscurantisme a les transaccions econòmiques del Govern. Aquests són uns símptomes clars de la fase de descomposició en què estan; en casos així, tothom té dret a pensar que darrere d'aquesta adjudicació hi ha quelcom que no se sap però que no aguanta bé la llum pública.

I acabo, senyor president, senyores i senyors diputats, per dir que aquest debat pressupostari, per al nostre Grup Parlamentari, ha estat molt aclaridor. D'una banda, ens ha impulsat a fer l'esforç d'imaginar una política diferent, i de fer-ho en contacte amb els ciutadans i els sectors afectats per les polítiques del Govern. D'altra banda, ens ha permès d'oferir diàleg i col·laboració per constatar, tot seguit, que amb vostès el diàleg és difícil, per no dir impossible, perquè vostès han triat el camí de l'acord amb el Partit Popular negligint-ne d'altres de possibles. I, al nostre entendre, el debat pressupostari, que podria haver-se perdut per les branques de milers d'esmenes, no ha evitat que quedés de manifest el bosc que vostès estan conreant. El bosc al qual feia esment al principi de la meua intervenció i que fa que nosaltres assistim atònits a la cerimònia parlamentàriament legítima d'aprovació d'uns pressupostos que arriben amb retard, que no tenen el sentit de l'oportunitat, que no contenen una línia clara de política pressupostària i que no tenen credibilitat ni en l'àmbit parlamentari ni polític ni per a la ciutadania.

Vostès han dimitit les seves responsabilitats i han renunciat a fer servir el pressupost com una eina de correcció de deficiències i d'estímul d'energies i oportunitats. Aquest és un pressupost sense estratègia, aquest és un pressupost sense idees, aquest és un pressupost que demostra que vostès no tenen capacitat de reacció davant de la situació, aquest és un pressupost que posa de manifest cada dia una mica més que vostès no governen.

Per tant, la nostra tasca, difícil, s'orientarà a subratllar fins a quin punt les seves mancances perjudiquen el país...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo de seguida.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

...ens fan perdre pistonada i ens fan malbaratar totes les oportunitats que tenim. I, d'una altra banda, ens disposem a oferir l'esperança d'una alternativa que es convertirà en govern quan els vots i els escons així ho permetin.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el meu torn d'intervencions se centrarà únicament i exclusivament en el que estava previst per a aquest primer torn, que és la posició respecte als treballs de la Comissió.

Però permeti'm que digui al senyor Nadal que demà, quan s'acabi aquest debat parlamentari, el primer que faré és anar a veure el pare abat de Montserrat i comunicar-li que d'aquest debat, d'aquests pressupostos, el cert és que s'han introduït novetats semàntiques en el debat polític. I li diré que en base, precisament, a les entranyes més leninistes expressades pel senyor López Bulla, avui els acords... (*remor de veus*), avui... –no és cap cosa dolenta–, avui, dels acords polítics parlamentaris se'n diuen «corrons», eh? Aquest és el canvi. És a dir, als acords parlamentaris entre grups polítics se'n diuen «corrons». Bé. Li explicaré això i li explicaré segurament alguna cosa més.

En definitiva, vam començar el debat en comissió de la Llei de pressupostos, com s'ha dit aquí, amb un conjunt d'esmenes –com ja és habitual–, 2.956 esmenes, de les quals 1.154 feien referència al text articulat i la resta a l'estat de despeses. Amb relació a les esmenes al text articulat, com tots vostès saben, es van aprovar 104 esmenes, de les quals, més ben dit, totes van comptar amb el suport de tots els grups parlamentaris. Per tant, vol dir que en aquell debat, com a mínim, hi va haver un acord per part de tots els grups amb algunes de les prioritats proposades, en aquest cas i majoritàriament, pel grup Popular.

No s'amagarà, suposo, a ningú que l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat, com tots els pressupostos, necessita una majoria parlamentària per ser aprovats, i aquest any aquesta majoria solament l'ha assegurada el Grup Popular. No és estrany, doncs, que el nostre Grup hagi donat el seu suport a les esmenes presentades ja en comissió, i no els càpiga cap dubte que, de no haver comptat amb el sí de tots els grups i, per tant, haurien mort com van morir a la Comissió, avui s'haurien defensat en el Ple i el nostre Grup també hi hauria donat suport. No podia ser d'altra manera.

Evidentment, l'altre apartat de discussió –també habitual i tradicional en comissió– va ser el debat de les esmenes a l'estat de despeses. I com sempre, moltes esmenes, mil i escaig, i esmenes en les quals, amb la

facilitat que dona poder donar de baixa determinades partides, donar-les de baixa automàticament, que comportarien –moltes de les vegades– fer inviablable el compliment dels objectius marcats pel Govern –en algun cas significarien la simple desaparició de departaments o direccions generals o de serveis–, per tant, des d'aquesta facilitat es permeten, com sempre, fer propostes complementàries, en algun cas, de les ja prioritats marcades pel Govern, i, en d'altres casos, el que realment s'anomena «carta als reis».

Per cert, «carta als reis» amb moltes esmenes, amb moltes peticions, que anaven dirigides perquè aquests regals dels reis anessin justament a parar a una majoria d'ajuntaments casualment governats pels grups que van presentar aquestes esmenes.

Per tant, diríem que és una dinàmica, i un joc parlamentari legítim, però que no aporta, evidentment, ni alternatives de pressupost ni alternatives que signifiquin canviar la política del Govern.

Bé. Com vostès ja saben, no es pot fer tot i tot alhora. Evidentment, els pressupostos de la Generalitat s'han basat en unes possibilitats i en unes limitacions pressupostàries, però és evident que marquen unes prioritats, uns objectius, que no tenen per què ser compartits per tothom.

El Govern ha de quadrar els números, i el Grup parlamentari que li dona suport, evidentment, ha de procurar que així sigui. S'han de marcar uns objectius, com he dit, i això és el que pretén aquest pressupost. No esperàvem, senyor Bulla, que fos el Grup, precisament, d'Iniciativa per Catalunya - Verds qui donés el suport als pressupostos. Per tant, ja entendre que nosaltres estàvem convençuts que, en tot cas, el suport, com a mínim, hauria de ser del Grup de Convergència i Unió. No ens estranya que, per tant, vostè no hagi donat el suport a aquests pressupostos.

En definitiva, i com vostès ja saben, els fonaments de la política pressupostària de la Generalitat –i que avui queden plasmats en aquest pressupost, ho hem repetit, ho torno a repetir– són aprofundir en la despesa social, i en tenim exemples: un pressupost que, consolidat el sector públic administratiu, està bàsicament al servei de la funció de producció de béns de caràcter social. En aquest sentit, l'ensenyament –en tots els seus nivells–, la sanitat, el foment de l'ocupació i els serveis assistencials representen el 62,9% del total de la despesa consolidada del 2000. Cal destacar, en conjunt, que s'incrementen un 4,9 respecte al crèdit definitiu del 1999 i un 7,4 respecte al crèdit inicial de l'any 1999..., despeses socials.

En segon lloc, potenciar les institucions i serveis que emmarquen l'autogovern de Catalunya –també ho diem en el preàmbul d'aquest pressupost. El pressupost consolidat del 2000 dona resposta als esforços que s'estan fent en el desenvolupament del model policial i de la implantació de l'organització de l'Administració de justícia. Tots dos departaments han tingut un creixement important i que van en la línia, com deia, de consolidar aquestes institucions i serveis que emmarquen l'autogovern de Catalunya.

Evidentment, continuar la política d'inversions en infraestructura que milloren la competitivitat del país i l'equilibri territorial, l'augment de la despesa de caràcter social, el desenvolupament del model policial i la implantació de l'organització de l'Administració de justícia suposa destinar una part important dels recursos de l'any 2000. No obstant, les prioritats pressupostàries –basades en l'aplicació de la màxima austeritat en la despesa– possibiliten un increment significatiu de les despeses d'inversió: incrementen un 10,13 respecte a l'inici el pressupost inicial consolidat de 1999, i un 24,5 respecte al definitiu del 99. És a dir, 178.440 milions de pessetes destinats a Política Territorial i Obres Públiques. Aquest increment del 24,5 respecte al crèdit definitiu del 99 és possible com a conseqüència, també –i ho vam dir, i ara ho repeteixo–, de l'augment de l'estalvi corrent. L'estalvi corrent –diferència positiva, com saben vostès, entre ingressos corrents i despeses corrents– previst per a l'any 2000 és de 131.000 milions de pessetes davant els 102.000 del pressupost definitiu consolidat del 99.

En el 2000, també, continua la política pressupostària de reducció del dèficit públic, amb l'objectiu de situar-lo, com a màxim, a 7.950 milions. Aquest import suposa una reducció respecte a l'inicial de 1999 d'un 31,9%.

I, per últim, també, l'augment de l'endeutament per a l'any 2000 es preveu en 20.562 milions de pessetes net, restant de la previsió de nous crèdits l'amortització corresponent a l'exercici.

Per tant, senyores i senyors, estem parlant, com he dit, d'un pressupost que té uns objectius molt clars, evidentment, que formen part d'una filosofia política i, també –i no voldria deixar passar, també, l'oportunitat de comentar-ho en aquest debat–, una cosa que ha estat sempre una prioritat en la política pressupostària del Govern –en aquest cas, el Govern de Convergència i Unió–, que és la d'augmentar la referència tributària dels ingressos. Novament, en aquest pressupost, tenim, tenim pràcticament igual que l'any anterior, un 27,1% dels ingressos que provenen de tributs de la Generalitat. Per tant, això està molt lluny d'aquell primer pressupost de la Generalitat estatutària per a l'any 1981, que alguns recordaran que s'aprovava en aquesta cambra el dia 17 de desembre de 1980, amb una despesa total de 6.971 milions, el 70% destinat a Política Territorial i el 99% de transferències de l'Estat.

Crec que, en aquests vint anys, s'ha avançat –s'ha avançat molt–, i amb el pressupost que –n'estic segur–, en el debat d'avui i de demà, aprovarem, continuarem avançant, millorant i transformant el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Comença ara..., sí, senyor diputat? (*Veus de fons.*) Per al·lusions... Té la paraula per precisar algun adjectiu que ha sentit.

El Sr. López Bulla

El senyor Curto ha vinculat la meva intervenció, leninista, amb les meves paraules quan he afirmat que la

majoria ha aplicat la teologia del corró. Em sembla, efectivament, que és una frivolitat, una manca d'arguments, i, de moment, una estultícia superlativa sobrevinguda. Ara bé, he notat que vostè ha tingut una certa enveja quan parlava de leninisme, i, possiblement, doncs, el que..., aquesta enveja ve d'un momentani tarannà estalinista que no arriba ni tan sols a ser leninista. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem ara, per tant, a la discussió de les esmenes a l'articulat, que han estat reservades per defensar-les en el Ple. El debat es farà d'acord amb l'agrupació ja acordada per la Mesa, i el primer bloc és el de política pressupostària.

Pel grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per defensar les esmenes de la 1 a la 27–, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar les esmenes a la política pressupostària, de la 1 a la 27..., esmenes que tenen diversos objectius. El primer és millorar el control del Govern i la transparència de la gestió pressupostària... Una esmena, per exemple, presentada pel Grup, destinada que s'informi el Parlament de les modificacions de crèdit; també que s'informi de les diverses transferències de crèdit superiors al 10% del crèdit inicial; també que s'informi –i que, en tot cas, l'executiu ho autoritzi– de les transferències del Servei Català de Salut i la Seguretat Social, i també transferències a societats o entitats per ampliar capital. Es tracta, doncs, de millorar la transparència i la informació, tant del Parlament, o, també –en algun cas–, de la presa de decisions en mans de l'Executiu, i no d'una conselleria determinada.

També es reclama, en una de les esmenes d'Esquerra Republicana, que s'informi el Parlament de les liquidacions dels organismes autònoms –cosa que no es produeix en aquests moments–, i es modifica un apartat de l'articulat en el qual es demana que la Sindicatura de Comptes fiscalitzi d'ofici les entitats que belluguen una xifra de pressupost superior als 15.000 milions de pessetes, a diferència dels 25.000 que marca l'articulat, i que se'n doni comptes al Parlament.

També hem proposat donar comptes dels crèdits pels quals s'ha d'imputar pagament d'obligacions reconegudes en l'exercici anterior. I, també, hi ha una sèrie de disposicions que signifiquen que en la despesa futura reapareguin objectius i calendari, és a dir, que requereixin objectius i calendari, que les disposicions que signifiquin una despesa futura tinguin..., hagin d'anar acompanyades d'objectius, mitjans i calendari.

Finalment, també, hem reclamat en una sèrie d'esmenes –la 22 i la 23, concretament– que de la liquidació i de l'evolució del dèficit se'n passi compte puntualment, doncs, al Parlament.

Hi ha un segon bloc, senyores i senyors diputats, que va vinculat a la despesa corrent. Normalment ja hi hem presentat esmenes per a la contenció d'aquesta despesa, i, en aquest sentit, per exemple, doncs, l'esmena 5, on es parla de no autoritzar transferències quan signifiquin augment de despeses diverses, lloguers de béns immobles i treballs realitzats per altres empreses. Entenem que aquests conceptes són un calaix de sastre que, d'alguna manera, deixa barra lliure a augmentar la despesa corrent. I, per tant, per això, volíem limitar i eliminar aquesta possibilitat d'autorització de transferències quan hi hagi augment en aquests apartats que entenem que són una de les fonts d'increment a la llarga, doncs, de la despesa, i, per tant, també, molts cops, del dèficit.

Les esmenes 6, 13 i 19, en les quals, doncs, s'intenta que l'increment de despesa corrent i l'increment de despesa general es minori sempre, també, de la mateixa partida del mateix concepte. És a dir que si hi ha un augment de despesa corrent, o de despesa en general, també es minori de la mateixa partida per evitar, efectivament, l'engruiximent d'aquest àmbit, d'aquest apartat, que nosaltres considerem que és el que se sol sempre disparar.

L'esmena setena, on es demana més informació al Parlament d'aquestes modificacions, i, també, la catorzena, on es diu que s'han d'evitar aportacions de capital..., i que, en tot cas, la compensació de pèrdues d'entitats del sector públic, en el cas relacionat amb les aportacions de capital a entitats del sector públic.

Hi ha l'esmena 25, on creiem que seria dintre del raonable que la Generalitat establís un pla d'estalvi, i, per tant, un pla triennal –en tres anys–, que hi hagués un estalvi d'un 5% de la despesa sectorialitzada per departaments, i que això, si hi hagués voluntat política, es podria perfectament endegar aquest pla amb la supressió –com després, més endavant, tindrem ocasió de parlar– en la Llei d'acompanyament, d'una sèrie d'instituts i organismes que són absolutament sobers, inútils i que l'única funció que tenen, molts cops, és propaganda i publicitat a càrrec, doncs, de despeses de funcionariat o despesa corrent.

Hi hauria també l'esmena 8, en què es parla de transferència a les corporacions locals, on diem que mai poden ser inferiors a les pressupostades, i que en cas que hi hagi sobrant esdevingui romanent per a l'any següent, evidentment, perquè el que no pot ser és que unes corporacions com les locals, que estan castigades per un mal finançament, no rebin totes les transferències previstes i, per tant, es quedin per sota d'aquestes previsions. També, en aquest àmbit, doncs, local, hi ha una esmena –la 27– en què es demana informació anual als ajuntaments de les subvencions que rebin, en el seu àmbit territorial, diverses entitats sense afany de lucre.

Hi hauria un quart bloc on presentem una sèrie d'esmenes vinculades als crèdits ampliables. Per un cantó, demanant també informació al Parlament de quins són aquests crèdits i dels motius pels quals aquests crèdits s'han ampliat. És a dir, no n'hi ha prou a deixar una partida oberta i, al cap de l'any, no donar-ne informació de per què aquella partida s'ha ampliat. Per tant, es

demana que el Parlament rebi informació de quins motius han fet al Govern fer que aquella partida, al llarg de l'any, s'ampliés. Per altra banda, hi posàvem una mesura dissuasòria de cara a les facilitats que poden tenir les entitats autònomes, que és on se sol centrifugar la despesa –ho hem denunciat en aquesta cambra diverses vegades –, doncs, no donar facilitat a aquestes entitats precisament per tal d'ampliar crèdits corresponents a interessos, entre d'altres qüestions. Per tant, entenem que amb aquesta esmena intentaríem frenar una mica aquesta tendència que hi ha a «periferitzar», a centrifugar la despesa i el dèficit amb aquestes entitats autònomes.

I, en canvi, nosaltres creiem que hi ha algunes partides que, pel seu retard o la seva –fins i tot– mala gestió o, diguem-ne, execució, sí que caldria que es creessin, que fossin, esdevinguessin partides ampliables. En aquest sentit hem proposat una esmena pel que fa al Pla d'inversions als centres docents, que no fos una partida tancada, sinó oberta, precisament perquè s'està molt..., en el Mapa escolar no s'està al dia, i s'està amb un retard enorme, i, per tant, tot el que es pogués avançar –i això seria bo deixar una partida ampliable en aquest sentit–, tot el que es pogués avançar en l'aplicació del Mapa escolar, entenem que seria positiu per a un dels sectors fonamentals dels serveis públics, que és l'ensenyament. Això per un cantó. I per altra banda, un dels dèficits estructurals i endèmics que hem denunciat moltes vegades, que és la manca d'habitatge social, la promoció pública d'habitatge, entenem que aquesta partida també era bo que quedés oberta perquè les necessitats i les demandes acumulades són tantes que amb les limitacions actuals del pressupost entenem que s'està per sota de les necessitats i de la demanda de la gent. Això seria, doncs, un altre gran capítol destinat al bloc de crèdits ampliables.

I, finalment, un cinquè apartat, on hi ha diverses qüestions. Per un cantó, la informació de control parlamentari pròpiament dita, és a dir, nosaltres vam aconseguir en el seu moment que amb una proposició no de llei s'aprovés el pas al Parlament de la informació dels pressupostos sobre suport informàtic; entenem que, a finals del segle passat, continuar treballant només amb paper, quan era l'hora de discutir i analitzar els pressupostos, era posar pegues, posar problemes, posar obstacles a la tasca dels diputats i de les diputades, que és controlar el Govern i proposar alternatives. En el cas dels pressupostos, que es treballa amb números, era una obvietat que aquests números havien de ser sobre suport informàtic; es va aconseguir parcialment, però entenem que hi ha molt camí per recórrer; concretament, aquest any, més aviat hem anat endarrere, perquè ens han presentat un format potser molt apte per a la presentació en roda de premsa, però, en canvi, bastant inepte a l'hora de remenar números, i, en aquest sentit, vam estar una setmana bloquejats els diversos grups, perquè no ens havien passat el format en què estava previst –que era el format en què es va presentar, que era un Power Point–, no s'havien passat els formats que permetien remenar els números. Per tant, hem presentat una sèrie d'esmenes per millorar, precisament, el suport informàtic d'aquests pressupostos per tal que

l'oposició pugui analitzar aquests números d'una forma fàcil.

En aquest sentit, doncs, l'esmena concretava la necessitat que cada any hi hagués en l'informe la posada al dia de la balança fiscal anterior; en la mesura que el Govern de la Generalitat ja ha encarregat a un equip que fes aquesta balança, i en aquests moments aquests balanços s'acaba, si no recordo malament, l'any 94-95, i ara hi ha un últim estudi, però que, en definitiva, no hi ha un mandat per actualitzar anualment aquesta qüestió; entenem que hauria de ser ja d'ofici que els serveis d'estudis de la Generalitat actualitzessin el nivell de balança fiscal, sobretot quan estem a les portes d'anar a una negociació a Madrid on el tema cabdal, doncs, serà el finançament de Catalunya. Per tant, entenem que això és una esmena raonable i, si no fos pel que dèiem abans que hi ha un corró aquí absolutament tancat, ens sembla que seria de lògica, fins i tot sa per al mateix Govern, tenir aquesta balança fiscal d'una forma habitual anualment.

Per altra banda, es demanava –i portem anys demanant-ho– que el que no s'hi val és cada any improvisar sobre l'any següent tot el tema d'inversions. És a dir, caldria tenir una visió una mica a mig termini, i per això hem reclamat sistemàticament que, al costat de l'informe anual, hi hagués un programa quadriennal de les previsions del Govern. No pot ser que es vagi sota la improvisació permanent de qui dia passa any empeny –i mai tan ben dit–, perquè anem anualment sense tenir una visió a mig termini de cap a on caminem, quins són els grans plans –excepte en algunes conselleries que tenen mapes que després no es compleixen, mapes o plans que no es compleixen–, la major part d'inversions va «a salt de mata» en funció de conjuntures polítiques i, per tant, sense un criteri que vagi més enllà de l'any que tenen a sobre i que és el que els preocupa, que és com passar l'any següent continuant governant amb els suports mínims. I, per tant, això és tot menys governar, diguem-ne; no és preveure, sinó que és improvisar any per any el que s'ha de fer l'any següent. Per tant, reclamem –i ens hem quedat, de moment, amb la trista sensació que no hi ha voluntat–, reclamem un any més que en aquests pressupostos hi hagués una adequació d'aquests, doncs, amb la previsió de programes quadriennals.

I en el mateix sentit, doncs, també es reclamava que sobre suport informàtic es donessin dades numèriques, les dades numèriques que figuren a l'informe, que figuren a la memòria, a l'annex de la memòria, i també tot el paquet de llocs de treball que permetria analitzar quins moviments hi ha i, per exemple, podríem detectar perfectament l'increment d'alts càrrecs en detriment del que, en una administració moderna, hauria de ser funcionari al front, és a dir, funcionari d'atenció al públic. Però, és clar, això, si ens hem d'analitzar pàgina a pàgina els «mamotretos» que hi ha, doncs, escrits, això és complicat; en canvi, això sobre suport informàtic em sembla que permetria un control molt més nítid i, per tant, incrementar la transparència de la gestió pressupostària.

I, finalment, hi ha una esmena –la 20–, en la qual..., és una tema de pluralitat, en la qual es reclama que els

consells d'administració d'entitats i organismes autònoms no siguin designats unilateralment pel Govern, sinó que entenem que, en la mesura que són organismes públics, i, per tant, tot i que –evidentment– el Govern hi ha de tenir una presència majoritària, entenem que formen part del conjunt del que és la Generalitat, i el Parlament és Generalitat, el lògic seria que hi hagués una presència en aquests consells d'administració de la pluralitat política que hi ha al Parlament. És en aquest sentit, on aquesta esmena també ja forma part una mica d'un clàssic d'aquests darrers anys, amb un èxit descriptible, és a dir, que cada any, doncs, ens l'han tombada.

Per tant, senyores i senyors diputats, amb aquests cinc apartats vinculats al control de la gestió pressupostària, a l'obstaculització, a la limitació de l'increment de la despesa corrent, també a la creació de nous crèdits ampliables i, en canvi, a la contenció de certs crèdits ampliables en altres àmbits, i, finalment, amb aquesta millora del suport informàtic i de la transparència dels mateixos pressupostos, entenem que serien esmenes absolutament raonables, algunes d'elles sense cost –cost zero–, és a dir, és voluntat de gestió, model de gestió transparent, model de gestió democràtica, model de gestió moderna, en contra d'una gestió que deixa molt a desitjar en certs àmbits. Per tant, senyores i senyors diputats, no estem parlant de diners, no estem parlant de repartidora, estem parlant de voluntat política, d'endegar un tipus de gestió governamental que s'adigui més als temps actuals, és a dir, que s'adigui més al segle XXI.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Donat que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha fet ús del seu torn, toca ara la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, pel qual té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor... Senyores i senyors diputats, seré molt breu. Aquesta defensa es refereix a l'agrupament de les esmenes que van de la 47 a la 54, ambdues incloses, i totes elles són d'addició. El fil conductor, l'orientació de la literatura de les esmenes, és que la Comissió d'Economia jugui un paper de control més eficaç, més permanent, amb relació a la conselleria.

Aquesta no és una concepció accidentalista, en absolut, i, francament, la proposaríem sota no importa quin color tingui el Govern, i a banda de les oscil·lacions de les diverses forces polítiques, ja sia –ja dic– al Govern o a l'oposició. Parlem d'un control real i eficaç i, com ha dit el senyor Huguet fa un moment, de cost zero –les nostres, dic. Les esmenes, doncs, demanen més informació, i d'aquesta manera, i sense que la Comissió deixi de ser un instrument eminentment de control, és a la vegada un mecanisme real que facilita una millor tasca de Govern. Més informació i més protagonisme de la Comissió, que no hauria de ser solament desitja-

ble per l'oposició sinó també pel Grup de la majoria i pel mateix Consell Executiu, pel Govern.

Estic temptat de preguntar qui tem el control, qui tem la informació i, en definitiva, els invito que s'equivoquin votant a favor de l'esmena, del conjunt de les esmenes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Amb molta brevetat, agruparia les cinc esmenes que ens queden de política pressupostària i que van de la 54 a a la 54 e. Anuncio, senyor president, la retirada de la 54 a a la 54 d, és a dir 54 a, b, c i d, i solament ens quedaria viva i la sotmetríem a votació l'esmena número 54 e, que fa referència —és una esmena de modificació a l'article 11, apartat 2, del text articulat—, fa referència a la vinculació d'immobles. Aquesta és una esmena de modificació, tal com ara feia referència, i el que vol fer és —d'alguna manera— recollir el mateix apartat 1 d'aquest article, on diu que ha de ser clarament el Govern de la Generalitat qui autoritzi a vincular immobles com a garanties.

En el text que actualment tenim o hauríem de sotmetre a debat..., perdó, a votació, si no hi incloguéssim aquesta esmena el que quedaria clar o no quedaria clar... —ja em perdonaran l'expressió que acabo d'utilitzar—, no quedaria clar qui ha d'autoritzar la vinculació d'immobles per part del Servei Català de la Salut, i creiem que també ha de ser amb autorització del Govern la vinculació d'immobles com a garantia per part del Servei Català de la Salut. Creiem que és una esmena de modificació i demanaríem a tots els grups parlamentaris que ens donessin suport en aquesta.

Gràcies senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquest bloc d'esmenes al text articulat, que contempla un total de cinquanta-nou esmenes —si no restem les quatre que ens ha anunciat que retirava el Grup Popular— han estat presentades pel Grup d'Esquerra Republicana, vint-i-set; pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, disset; per Iniciativa per Catalunya - Verds, deu, i, com he dit abans, cinc pel Grup Popular.

Aquest apartat de política pressupostària —com saben vostès— tracta, fonamentalment, de les instruccions i autoritzacions al Govern per a la gestió política i econòmica del pressupost, més enllà de la normativa que regula la compatibilitat pública i pressupostària. De fet,

les esmenes presentades es concentren bàsicament en els següents apartats: fan referència a modificacions en la política de transferències de crèdit, a la política d'aquelles partides de crèdits ampliables, als crèdits autoritzats a favor del sector públic, a la normativa aplicable a la construcció i adquisició d'immobles, a l'execució anticipada de projectes d'inversió i a la tramesa d'informació al Parlament, aspectes que, normalment, formen part del debat i la discussió d'aquest bloc temàtic del text articulat.

De fet, probablement, a excepció —diríem— de les valoracions del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que en la intervenció del senyor Nadal pràcticament no s'ha referit a aspectes de les esmenes d'aquest punt —per tant, al que tradicionalment el senyor Martí Carnicer feia referència en aquest apartat—; avui no cal, diríem, que el contradiguéssim, no?, perquè no ha estat situat, almenys en aquest punt del debat... M'anuncia el senyor Carnicer que després farà l'acumulació en el segon bloc de política financera; per tant, tindrem en aquest moment oportunitat de parlar-ne.

Hi han unes esmenes, com vostès saben, que fan referència als crèdits inicials i a llur finançament. De fet, la supressió d'aquest article, l'article 1 del text articulat, suposaria una esmena a la totalitat i, per tant, significaria rebutjar el Projecte de pressupostos... Per tant, el nostre Grup no li pot donar suport.

En relació amb les transferències de crèdit, i sobretot pel que fa a la referència constant quan es diu que moltes vegades transferències de crèdit de capital s'apliquen per a actuacions o transferències, o despeses corrents, o fins i tot també que s'apliquen per a liquidar pèrdues d'exercicis anteriors en empreses i organismes que depenen del sector públic de la Generalitat. Bé, de fet, aquest raonament crec que és molt clar: saben vostès que quan es produeix una pèrdua en el compte d'explotació, aquesta pèrdua s'ha de compensar amb una reducció de capital i, per tant, estaríem abocats, segurament, a moviments d'augment i disminucions de capital quan es produïssin també moviments en els comptes d'explotació d'aquestes empreses o organismes.

Per tant, creiem que no és incorrecte, sinó que és més eficient que aquestes aportacions i aquests crèdits autoritzats a favor del sector públic puguin aplicar-se, encara que siguin crèdits en partides de capital, puguin aplicar-se —com he dit— a liquidar pèrdues d'exercicis anteriors.

Pel que fa referència als crèdits ampliables, que és un dels temes també que és motiu de debat en aquest grup d'esmenes al text articulat, saben vostès que un dels objectius bàsics de la política pressupostària del Govern de la Generalitat és la contenció de la despesa pública, i ajustar el dèficit no financer als escenaris de convergència amb Europa. La proposta d'inclusió de noves partides, que alguns grups han plantejat, suposa una contradicció amb l'objectiu esmentat, ja que implica un increment del dèficit públic. Tanmateix, la política pressupostària del Govern en els últims anys ha estat la progressiva reducció del recurs a les ampliacions de crèdit.

També s'ha fet referència a l'execució anticipada de projectes d'inversió. Segurament després, en el bloc tercer, tindrem oportunitat de comentar-ho. De fet, la voluntat que amb convenis amb les corporacions locals es puguin avançar projectes d'inversió per part d'aquestes administracions quan hi ha una urgència i no es pot assumir directament amb el pressupost de la Generalitat, penso que és una pràctica que s'està fent ja de molts anys, es vol continuar fent, hi han les partides suficients, i, de fet, l'única discussió que podem tenir és si la despesa financera, és a dir, els interessos dels crèdits que les administracions puguin fer per avançar aquestes inversions, si les ha de pagar o no la Generalitat.

Nosaltres pensem que això seria un error, perquè, evidentment, ens podríem trobar que la majoria de les administracions, a través d'aquesta fórmula, poguessin avançar totes les inversions necessàries sense assumir cap cost per part d'aquesta anticipació en la programació de les inversions.

I, per últim, també es fa esment, en les esmenes d'aquest apartat, d'aquest bloc del text articulat, en el tema de la tramesa d'informació al Parlament. Tots els grups diuen, demanen, d'una forma o d'una altra, que hauria de millorar, s'hauria d'ampliar la informació que rep, tant la Comissió d'Economia com el mateix Parlament. Nosaltres pensem que, d'acord amb l'article 79 del text refós de la Llei de finances públiques, ja es rep trimestralment al Parlament l'estat d'execució del pressupost, i que recull totes les modificacions de crèdits efectuades; per tant, és informació que ja trimestralment es rep... No es pot convertir el Parlament en receptor de llargs llistats d'actes de mera gestió, i de gestió ordinària. Pensem que la Llei de la Sindicatura de Comptes ja regula la remissió a la Sindicatura de Comptes de tota aquesta documentació i la seva integració en el compte general.

I, per últim, el text refós de la Llei de finances, en el seu article 31.4, ja estableix la documentació que s'ha d'adjuntar al Projecte de Llei de pressupostos.

Per tots aquests motius, el nostre Grup, en el bloc d'esmenes presentades a la política pressupostària votarà en contra, a excepció de l'esmena presentada pel Grup Popular, concretament la número 54 e, que demanarem, senyor president, que es voti en votació separada.

Moltes gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la votació. Anirem votant per bloc i correspon ara votar les esmenes de la 1 a la 27, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 68 vots a favor... perdó, 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació passarem a votar les esmenes números de la 28 a la 44, del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes, de la número 45 a la 54, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I després de la retirada de les esmenes que ha anunciat el Grup Popular, posem a votació només la 54 e.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 68 vots a favor, 4 en contra i 61 abstencions.

Passem, per tant, ara, al debat del segon bloc, que fa referència a política financera. Per a la defensa de les esmenes 55 a 70, més la 71, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyors diputats, tenim per endavant una jornada llarga, i això exigeix una certa agilitat a l'hora de fer els debats corresponents. Els prego que els diputats que s'hagin d'abstenir o que hagin de deixar aquest hemicicle ho facin al més de pressa possible i en silenci. Moltes gràcies. Pot continuar, senyor diputat, o pot començar...

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, gràcies, senyor president. Anem a defensar les esmenes a l'articulat en l'apartat de política financera, en el qual hi ha la primera, la 55, l'actual 55, amb la qual s'intenta posar un límit, un termini per pagar les obligacions de la Generalitat amb altres institucions o entitats. Un termini que nosaltres considerem de noranta dies, on hi hagi interessos de demora al tipus bàsic del Banc d'Espanya, i quan la liquidació d'aquests interessos, que a vegades també s'endarrerix a la vegada, doncs, sigui al màxim de seixanta dies. Entenem que el tema de la demora, tot i que s'ha millorat –i ho vam reconèixer públicament–, continua encara no estant a nivells, doncs, d'eficiència suficient. I aquesta demora –ho hem dit moltes vegades– acaba recarregant els mateixos pressupostos perquè els, en fi, les..., en el cas d'institucions, doncs, és un perjudici per a les institucions, i en el cas d'empreses o entitats, a la pràctica s'acaba, si són subministradors de béns i serveis, s'acaba carregant sobre la facturació els problemes que han d'entomar com a conseqüència de la demora.

Per tant, aquest seria un tema important que, d'alguna manera, també és una qüestió de gestió; no té cap implicació, en principi, econòmica sobre les xifres del pressupost, i, en canvi, sí que té implicació sobre la voluntat de gestionar eficientment el pressupost.

Hi hauria un altre apartat, amb les esmenes 56, 57, 58, 59 vinculades a qüestions relacionades amb els avals. Per un cantó nosaltres proposem la supressió dels avals a GISA i a Autema, per una raó si voleu simbòlica però que s'entén. O sigui, per a nosaltres s'ha abusat de l'empresa GISA com a element de construcció d'obres, però, a la pràctica de futur, en aquests moments, no pot absorbir el pressupost oficial de la Generalitat, però, en canvi, això acaba esdevenint una centrifugació del dèficit, perquè, en definitiva, aquest model –també conegut com a model alemany– és correcte, sempre que no es vagi engruixint la pilota. I, de moment, la pilota, la bola periferitzada centrifuga cap a GISA, l'obra pública que el pressupost escanyat de la Generalitat no li permet pressupostar, doncs, de moment, no està en fase encara d'invocació, no està en fase d'inflexió cap avall. Per tant, ens podem trobar –com de fet està passant– que el deute, el dèficit i el deute s'estiguin carregant sobre aquestes empreses com GISA, que és la més important, que en aquests moments, doncs, estiguin assumint aquestes funcions de maquillatge de les xifres, sobretot en els anys anteriors a l'entrada a Maastricht i actualment.

Per tant, és en aquest sentit que seria una forma, simbòlica si voleu o testimonial, de limitar els avals a aquesta empresa. De la mateixa manera seria el cas d'Autema: en un moment en què hi ha una autèntica ofensiva civil per eliminar aquest flagell del peatge, del model dual de peatges que viu Catalunya, és a dir, insòlit a Europa, on només una part del territori de l'Estat té un sistema de peatge mentre l'altre té un sistema lliure de peatge, doncs, entenem que Autema és un dels casos paradigmàtics d'aquesta situació. I, tenint en compte que en aquests moments ja estem al primer any de beneficis –sembla– de l'empresa, i, tenint en compte que s'ha engegat una política de rescat que, en el cas concretament d'Autema suposo que passaria –que això és el que demana en aquests moments la societat civil a la comarca del Bages– per l'eliminació, almenys en una primera instància, del rescat del cinturó, de l'emissió del peatge del cinturó que es considera que és el que va del tram de Sant Vicenç a Sant Fruitós de Bages, entenem que si estem en aquesta fase, continuar donant oxigen a una empresa en què el que caldria fer és anar ja a plantejar-se el rescat del conjunt del peatge, entenem que seria una forma també ja d'iniciar una voluntat clara d'eliminació d'aquest model absolutament discriminatori.

Hi hauria, també, l'esmena 58 i 59, en què..., en la 58 nosaltres proposem que el Govern no tingui llibertat total per determinar el caràcter solidari dels avals, només de forma excepcional, i que, en qualsevol dels casos, hi hauria d'haver un control i una reglamentació a l'hora de determinar aquest caràcter solidari. També demanem –una altra esmena– que hi hagi una ampliació de la documentació sobre els avals que concedeix l'Institut Català de Finances, del qual molts cops s'ha criticat l'opacitat.

Hi hauria un altre paquet d'esmenes –60, 61, 63– que estan destinades a intentar que no es traspassi l'endeutament anterior cap a l'any següent, és a dir, que no anem fent enginyeria pressupostària, de manera que

endeutament de l'any anterior el puguem traspassar a l'any posterior. Hi ha tres esmenes, concretament, destinades a això, i la 62, on es demana més informació al Parlament, amb una sèrie de qüestions: es demana que trimestralment s'informi dels romanents de crèdit de l'exercici anterior, informació de l'evolució del dèficit de la Generalitat i els seus organismes autònoms, del grau d'execució del programa d'inversions de la Generalitat –amb suport informàtic, que es pugui treballar bé–, també informació sobre les operacions d'emissió de deute o crèdits aprovats, sobre les incidències que s'hagin produït en la concessió i cancel·lació d'avals, també memòria explicativa dels avals i préstecs de l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari, informació sobre el nombre d'hores extres efectuades pels departaments, sobre l'evolució de l'endeutament bancari a llarg termini i no bancari a llarg termini, i bancari a curt termini, de la Generalitat i les seves empreses, i també informació semestral d'altres aspectes com el grau d'execució per capítols, articles i conceptes pressupostaris, sense el detall del qual és impossible fer un autèntic control del nivell de liquidació real –i això ho hem reclamat cinquanta vegades i no hi ha manera que ens en sortim; és a dir, continuem apostant per una administració opaca, una administració arcaica, i no una administració moderna, oberta i transparent– i, també, una informació semestral de modificacions aprovades per adoptar noves inversions, i de contractacions realitzades a l'empara del que disposa l'article 9 de la Llei, d'aquesta Llei.

Per tant, doncs, una esmena destinada a la informació al Parlament, i al control, a la funció del control que és una de les funcions destinades al Parlament sobre l'executiu.

Hi hauria una altra esmena, o altres esmenes, concretament la 64, que..., en la qual proposàvem que l'increment d'ingressos que hi hagi, no finalista, l'increment d'ingressos no finalista vagi destinat –obligatòriament– a abaixar deute, perquè si tenim increment d'ingressos, i, d'alguna manera, els dilapidem o ens els gastem, mai hi haurà una intenció real, no es veurà mai una intenció real d'abaixar el nivell d'endeutament. Per tant, si es produeix, com s'ha produït aquests darrers anys –degut a la bonança econòmica–, un increment d'ingressos no previst, el lògic seria –sempre i que aquest ingrés no fos finalista– que es destinés a eliminar deute.

Una altra esmena afecta també la informació al Parlament sobre organismes autònoms. Una altra té a veure amb el compliment de l'Estatut del Consumidor pel que fa a l'ús de la llengua catalana, concretament es demanaria que les pòlisses d'assegurança amb companyies i mútues que establís la Generalitat, aquestes companyies i mútues haguessin de complir l'Estatut del Consumidor pel que fa a la llengua catalana, és a dir..., l'Estatut del Consumidor diu que hi ha d'haver una oferta de totes les pòlisses i tots els documents també en català. La mateixa Generalitat incompleix la mateixa Llei aprovada, del consumidor, quan als seus subministradors –en aquest cas, d'assegurances– no exigeix aquesta..., el compliment d'aquesta Llei del consumidor; ens semblava que posar-ho sobre la Llei, a l'arti-

culat, seria una forma d'obligar a complir una cosa que ja no hauria de ser així, obligar a complir la mateixa Llei que en el seu moment va aprovar aquest Parlament, proposada pel Govern de la Generalitat.

Hi havia, en aquest apartat, doncs, la demanda, per part del Grup d'Esquerra Republicana, al Govern que al llarg d'aquest any es creés un impost específic sobre beneficis extraordinaris generats per empreses privatitzades. Ho hem dit en aquest Parlament diverses vegades: estem assistint a una autèntica ofensiva de privatització que, en si, podries estar-hi d'acord o no..., el problema que veiem que comporta, i que per tant fa que rebutgem totalment, és que totes les privatitzacions que estan havent-hi van acompanyades de centralització, i estem davant d'un incompliment de l'Estatut en la fase prèvia i en la fase posterior; és a dir, l'Estatut preveia que membres de la Generalitat haurien d'estar presents a l'empresa pública, no s'ha complert aquest apartat, ara es privatitzen empreses que havíem pagat entre tots, amb els nostres impostos, i quan es privatitzen es centralitzen a Madrid. Doncs, bé, ja que s'està produint tot això –això seria un altre debat per a un altre lloc–, almenys que aquestes empreses, que han partit d'un mercat captiu, que se'ls ha regalat tota una bossa de mercat que ja havia treballat prèviament l'empresa pública, entenem que aquestes empreses que estan, moltes d'elles, obtenint beneficis extraordinaris, que hi hagi, per part de la Generalitat, en les empreses que operen a Catalunya –com es va fer a altres llocs d'Europa, el cas de la Gran Bretanya–, hi hagi impostos sobre beneficis extraordinaris d'aquestes empreses que treballen en base a un mercat creat des del sector públic o en base a una regulació o a una concertació des de l'Administració.

Entenem que és una vergonya que empreses que hagin actuat, de fet, en una fase de transició en règim de monopoli, i que estiguin obtenint beneficis extraordinaris, això no reverteixi en benefici del diner..., del sector públic, que és d'allà on ha sortit el diner sobre el qual s'ha assentat aquests poder, en aquests moments, d'aquest capital –monopòlic o oligopòlic– abans públic i ara privat.

Hi hauria, també, una esmena ja clàssica d'Esquerra Republicana, la 68, en la qual demanem –i això lliga també amb el que dèiem abans de la voluntat o no que té aquest Govern de creure's realment que va a negociar a Madrid el tema del finançament autonòmic–..., demanàvem que hi hagués una divulgació de la balança fiscal. De la mateixa manera que reclamàvem que anualment es presentés un balanç en aquesta cambra de la situació del dèficit fiscal, que no haguéssim d'anar sempre a estudis espasmòdics, sempre encarregats de tant en tant i sense cap criteri de continuïtat, doncs, també, en la mesura que aquests estudis estiguin a disposició, hi hagi una voluntat explícita de divulgació. És molt important que la ciutadania a Catalunya sàpiga que, anualment, doncs, cada un d'ells, cada ciutadà, deixa de rebre de Madrid 216.000 pessetes, que deixen de rebre's en prestacions socials, en prestacions sanitàries, escolars o en carreteres. I si no hi ha aquesta divulgació, a vegades a la ciutadania li dona la sensació que quan parlem d'1,3 bilions de dèficit estem parlant en

xinès, i, per tant, difícilment –política és pedagogia– aquest Govern podrà fer-se sentir a Madrid si, prèviament, no ha fet una tasca de divulgació àmplia d'aquestes dades. Les xifres parlen soles, però si no s'expliquen bé a la població, difícilment vostès, si van a negociar a Madrid –com sempre fan: en solitari, sense suport del Parlament– no tindran no només el suport del Parlament, sinó que tampoc hauran aconseguit crear un clima d'opinió favorable a la seva negociació.

Per tant, escolti, això està fet amb tota la bona voluntat, però, ni en aquests casos, vostès fan cas de les nostres esmenes.

I, finalment, l'apartat 69, 70, 71 –esmenes 69, 70, 71–, on es demana que hi hagi interessos de demora per l'incompliment de pagament a proveïdors, famílies i entitats sense afany de lucre. Ho deia una mica al començament també en relació amb el tema del termini de pagar obligacions. Lamentablement, el tema de la demora –tot i que s'ha millorat–, evidentment, doncs, encara continua..., deixa molt a desitjar. Tenint en compte que hi ha una sèrie d'entitats sense afany de lucre que estan fent unes funcions socials, el que no pot ser és que les subvencions, els suports, les partides que hagin de rebre, s'endarrereixin, perquè es posen en qüestió llocs de treball, escanyen..., hi ha uns punts determinats de l'any que viuen amb l'ai al cor, aquestes entitats, i dificultats per pagar les nòmines de gent, de personal, que està treballant en tasques d'integració, en tasques de disminuïts, en tasques realment de funció social, i que degut a la mala gestió pressupostària de la Generalitat, han de passar autèntiques estrangulacions a l'hora, fins i tot, d'ingressar la nòmina a aquests treballadors que estan fent aquesta tasca social. Per tant, aquí ja no estem parlant només de gestió freda, pressupostària, sinó de si hi ha una mínima sensibilitat perquè aquestes entitats, que estan fent aquesta labor social, almenys no se les castigui per ineficiència, per ineficàcia, eh?, per mala gestió de la política pressupostària.

Gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyores i senyors diputats em plau comunicar-los que tenim entre nosaltres, a la tribuna d'invitats, l'honorable senyor Pedro Rosselló, governador de Puerto Rico, a qui em plau donar la benvinguda institucional del Parlament de Catalunya. (*Aplaudiments.*)

Moltes gràcies. Té la paraula, ara, per defensar les esmenes 72 a 85, i la 71, l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem en l'apartat de política financera i, segurament, repetint alguns dels elements a què ha fet referència el nostre portaveu, senyor Joaquim Nadal, un dels elements de més obscuritat d'aquest Govern és el que fa referència al seu endeutament i, per tant, també, a la seva política financera.

És, de fet, l'endeutament un dels punts crítics de la gestió de Convergència i Unió en els darrers anys. Fins i tot vam poder veure com l'endemà del debat que vam tenir sobre el pressupost fa uns dies, en aquesta mateixa cambra, l'endemà el Banc d'Espanya feia públiques unes dades, referides a l'endeutament de les comunitats autònomes, on manifestava la seva preocupació per aquest endeutament, i molt particularment per l'endeutament de la Generalitat de Catalunya, que gaudia del lloc –poc recomanable–..., de tenir el rècord de ser la primera entre les comunitats més endeutades de tot l'Estat.

De fet, ja en el debat pressupostari vam intentar, i crec que vam aconseguir, demostrar que les xifres que feia servir el conseller Mas quan parlava de 20.000 milions d'endeutament addicional aquest any, eren un parany, i, si més no, eren una presentació restrictiva de les dades dels comptes de les empreses i dels organismes autònoms de la Generalitat. La realitat és prou diferent i prou clara, la realitat és prou dura com per pensar que l'increment de l'endeutament l'any que ve serà de 74.000 milions de pessetes. Un endeutament cada cop més camuflat, un endeutament cada cop més tancat, un endeutament cada cop més obscur, fins al punt que ara, avui, el dia d'avui, ja la meitat d'aquest endeutament se situa en empreses que no es consoliden i, per tant, els totals de les quals no podem arribar a conèixer.

Amb aquestes dades, l'endeutament de l'any, a finals de l'any 2000, arribarà aproximadament als 2,3 bilions de pessetes. De fet, el Govern ha viscut en un context en el qual ha pogut anar incrementant el seu endeutament amb una certa impunitat, també amb una certa irresponsabilitat, sense pensar que, en el futur, hi podia haver un canvi en la política econòmica que li fes pagar els costos d'aquestes irresponsabilitats. Mentre els tipus d'interès anaven a la baixa, el Govern podia anar incrementant l'endeutament sense que això fos excessivament penós per a les finances de la Generalitat, en la mesura que increment d'endeutament / baixada de tipus d'interès era una combinació que podia anar absorbint en el futur.

La veritat és que, a hores d'ara, i des de ja fa un temps, aquesta conjuntura ha canviat totalment. Sols cal que els recordi que l'any passat, l'any 1999, el tipus mitjà d'interès va ser del 2,7%, i que, en aquest moment, en l'àrea de l'euro és del 3,75, i els mercats ens estan avisant, ens estan anunciant un nou increment, i, probablement, no és cap barrabassada pensar que d'aquí a pocs dies puguem situar-nos en el 4%.

Jo voldria dedicar uns minuts a parlar del que això implica en la hisenda de la Generalitat. De fet, ja en vam parlar en l'altre debat. Però és que d'aleshores ençà hi ha hagut canvis, d'aleshores ençà hi ha hagut nous increments del tipus d'interès. En aquell moments els dèiem: «escoltin, en els pressupostos falten 20.000 milions de pessetes, perquè vostès, malgrat que el tipus d'interès s'ha incrementat, els recursos que hi ha en el pressupost per pagar interessos han disminuït un 10%». Si el tipus d'interès s'incrementa del 2,7 al 4%, això vol dir un increment proper al 30 o al 40% en termes de recursos; vostès diuen: «però nosaltres pagarem un 10% menys».

Això saben que és haver quadrat els comptes a martellades, saben que financerament és impossible. Els ho dèiem en aquell moment: «falten 20.000 milions»; els ho diem ara: «amb els increments recents del tipus d'interès ja els en falten més, ens en falten entre 30 i 35.000». Estem realment preocupats pel que això pugui implicar per als pressupostos de la Generalitat.

Vostès no prenen cap tipus de mesura ni per alentar l'endeutament ni per assolir una composició, en aquest endeutament, que sigui més favorable per obtenir uns tipus d'interès que redueixin la seva incidència en els pressupostos de la Generalitat. Si no hi ha mesures correctores, si no prenen mesures per canviar el sentit de les seves despeses, això vol dir que hauran de pagar més interessos dels que han previst; si paguen més interessos voldrà dir més dèficit; si tenen més dèficit vol dir que tornaran a necessitar més endeutament per pagar aquest dèficit i entraran en l'efecte de bola de neu, d'aquell que hem de demanar el crèdit per pagar el crèdit, hem de demanar el crèdit per pagar l'amortització, hem de demanar el crèdit per pagar els interessos que s'han de fer front en el seu moment. I en el moment que arribem a aquesta situació, podem entrar en una situació imparabile, i, situïn-se en un context de tipus d'interès creixents, realment el panorama és complex i vostès no fan res per aturar aquesta situació, no fan res per controlar les despeses del Govern de la Generalitat.

Vostès ens presenten un pressupost que nosaltres no podem aprovar, evidentment, per moltes raons de tipus sectorial, però, més enllà d'això, perquè tampoc contribueix a millorar la racionalitat financera del model econòmic de la Generalitat. Jo estaria per demanar als serveis de la cambra a veure si troben algun altre exemple de pressupost que, com ha dit també el senyor Nadal, amb 38 articles, tingui 139 disposicions addicionals –és un rècord realment espectacular–, amb acords efectuats, diríem, amb molta opacitat per ser lleugers, que impliquen compromisos de Govern no quantificats en l'estat de despeses. Vostès han tingut la immensa alegria financera d'aprovar tot un conjunt de propostes, però de no posar-hi ni una pesseta. Perfecte.

És un pressupost que permet la continuïtat de la política que algú va anomenar, en el seu dia, de l'hereu escampa. Se'n recorden, senyors diputats, quan parlàvem d'aquest tema? Doncs aquest pressupost encara permet avançar més en la política del cens emfitèutic; és aquella política que permet tindre un edifici, vendre-se'l i tornar-lo a llogar, i tornar-lo a comprar per la via del cens emfitèutic, que és un lloguer a llarg termini. D'aquesta manera, escapoleixen els elements de l'endeutament. És un pressupost que continua permetent el refinançament de les operacions de curt termini amb operacions a llarg, fent cas omís de totes les recomanacions hagudes i per haver, i totes les normes de bon comportament en el món financer. És un pressupost en què el volum de factures no comptabilitzades en l'àmbit de la sanitat catalana continua creixent. És un pressupost que tornarà a obligar les corporacions locals a endeutar-se per compte de la Generalitat per pagar unes subvencions que després trigaran anys a cobrar. És un pressupost que permet que les aportacions de capital serveixin per eixugar les pèrdues de les empreses públi-

ques, vulnerant el concepte de tot el que signifiquen les partides pressupostàries. És un pressupost que manté un nivell d'obscurantisme total en relació amb aquest Parlament. És un pressupost de què el conseller d'Economia nega informació en aquest Parlament, fins i tot la derivada del rendiment de comptes. És un pressupost que autoritza el Govern a vendre les empreses sense concurrència, com ja s'ha citat en un altre moment.

Aquest no és el pressupost que necessita el país. Aquest no és el pressupost que, des del punt de vista financer, i més enllà de les diferents discrepàncies sectorials, entenem que necessita Catalunya. La veritat és que no tenen ni un gest de bona voluntat –ja s'ha citat abans, en el tema de les esmenes–, però ni un gest de bona voluntat que, per exemple, anés a l'entorn d'una esmena nostra, la 82, que a més a més també és semblant en altres grups. I què diem, en aquesta esmena? Doncs, miri, que si vostès cobren més del previst, que si tenen ingressos no previstos, que aquests ingressos addicionals els destinin a amortitzar anticipadament l'endeutament. Home, això podria millorar la situació financera de la Generalitat, hauria d'haver estat la situació racional.

Vostès han cobrat, per exemple, algun any d'aquests, uns quants milers de milions derivats de les operacions de l'eix transversal. Aquests recursos, un hauria pensat que haurien d'haver servit per amortitzar endeutament, perquè si per fer l'Eix transversal vam necessitar endeutar-nos, en el moment que cobrem recursos de l'Eix transversal seria lògic que els destinéssim a eixugar una part d'aquest endeutament. No han fet res d'això. Han obtingut recursos addicionals i només els han servit per gastar més, per gastar més en despeses corrents, per gastar més en despeses de funcionament. Revisin actuacions d'altres administracions locals, revisin actuacions com la de l'Ajuntament de Barcelona, que en els darrers anys ha estat capaç de conciliar una política de disminució de l'endeutament i d'increment de la política d'inversions. Aquesta és l'actuació que vostès haurien de comparar i amb la qual haurien d'intentar de veure de fer aproximacions.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

De fet, nosaltres, en el conjunt d'esmenes que hem presentat en aquest apartat, però també en els altres apartats, hem volgut fer un exercici d'autolimitació important. El seu antecessor, senyor Curto, feia una crítica tradicional al nostre Grup, deia: «És que vostès proposen molts crèdits ampliables, moltes variacions de l'article 7.» Aquesta vegada vostè haurà pogut comprovar que, si més no, aquest argument no el podrà fer servir. Hem reduït les esmenes a l'article 7 als casos estrictament tècnics, l'ús del crèdit ampliable a aquells casos en què és ineluctable, que és totalment necessari. Per tant, també hem volgut fer amb les nostres esmenes un exercici que comporti un exercici de responsabilitat i de fer propostes que puguin tindre sentit, que puguin expressar aquella voluntat de pressupost alternatiu, que nosaltres vam iniciar amb la nostra esmena de retorn a la totalitat, i que, al llarg de les diferents

esmenes parcials i també de les esmenes que hem fet a l'estat de despeses, hem volgut concretar.

La veritat és que aquest exercici de bona voluntat ha tingut poc ressò per part seva –ho lamentem–, però en tot cas, segurament, han fet, vostès, una elecció de companys de viatge que també els ha portat a un comportament pressupostari totalment irracional. El PP segurament ha fet el que li tocava fer: posar preu al seu suport a aquests pressupostos. Nosaltres no serem pas qui li ho critiquem: és una opció lliure, per a ells; el que no ha estat, clarament, a l'altura de les circumstàncies és el Govern.

Sortiran del pas d'aquest pressupost amb un pressupost dolent, amb un pressupost desequilibrat des del punt de vista financer, amb un pressupost que no és el pressupost que necessita el país. Però, en tot cas, hi ha una pregunta que vostès han de respondre: i demà, què? I d'aquí a sis mesos, quan tornem a debatre el proper pressupost, tornarem a tindre un espectacle com aquest? És aquesta la seva voluntat política? D'anar repetint aquesta pel·lícula any rere any durant quatre anys? D'aconseguir que els pressupostos vagin avançant «a tranques i barranques» amb dues-centes, tres-centes esmenes diguem territorials com les que ha pogut fer el PP en aquest moment?

En tot cas, aquesta ens sembla a nosaltres una mala tècnica i que dona uns mals resultats, no tant per les esmenes en si mateixes, que tenen la virtualitat que tenen, sinó, en tot cas, perquè també desconfiguren un pressupost i ens porten, ens han portat vostès aquí, un pressupost que, financerament, està totalment desballestat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. Per presentar les esmenes números entre 86 i 93, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. López Bulla

Gràcies. Són esmenes conjuntes i per aquesta raó, i especialment perquè s'han defensat anteriorment amb molta rotunditat, les dono per defensades.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup Popular, per presentar les esmenes 94 fins a 96, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Nosaltres retirarem aquestes esmenes a aquest bloc de política financera, de la 94 a la 96, i també voldria fer referència, ja, a una esmena, que abans també he comentat, de política financera, important també, com serà el Pla director d'infraestructures, amb participació de la Generalitat, i que també ja es va aprovar en comissió.

Nosaltres retirarem les esmenes 94, 95 i 96, i ja no es quedaria cap esmena a aquest bloc de política financera.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup de Convergència i Unió, per un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, aquest bloc d'esmenes al text articulat que fa referència tradicionalment a la política financera, i avui també, s'ha centrat en la valoració d'un dels aspectes que formen part de la política econòmica, pressupostària i financera de la Generalitat: el tema de l'endeutament. I novament, sobretot el Grup socialista, el senyor Martí Carnicer, ha tornat a repetir les dades que ell planteja i que recorda permanentment de l'endeutament de la Generalitat: si són 2,2 bilions, si són 2,3 bilions. Més o menys, és una xifra que els diputats i diputades, i la ciutadania, més o menys, la tenen fixada. Sort que no avança molt, és a dir que l'any passat també parlàvem més o menys d'aquesta xifra; he llegit el text de la seva intervenció de l'any passat i parlava de la mateixa xifra d'endeutament, pràcticament: 2,2 o 2,3.

Bé, jo la hi puc dir. Nosaltres coneixem la xifra exacta que hi havia el 31 de desembre i la hi vull recordar perquè, en tot cas, també la contraposi a la seva informació, i és que el deute de la Generalitat referit al sector públic administratiu, que, com sap vostè, és l'apartat del deute que es compta en el marc dels escenaris de convergència europea, era de 1,338656 bilions de pessetes, i la suma total, incorporant les empreses públiques i tot el sector públic consolidat, era de 1.731.608 milions de pessetes. Per tant, el deute està controlat, sabem quant puja i, efectivament, tenim previst que durant l'any 2000 aquest deute de la Generalitat s'incrementi de 20.000 milions de pessetes, com a deute net. És evident que aquest increment, aquests 20.000 milions de pessetes és inferior, no molt, però és inferior, al que es va preveure per a l'any 99, és a dir, 2.000 milions i escaig, és a dir, un 10,3% menys d'endeutament que l'any anterior.

Amb relació a l'endeutament també hi ha un debat recurrent, i és aquesta discussió de si la Generalitat i el Govern pot o no transformar deute a curt termini en deute a llarg termini. Bé, d'entrada, jo li he de dir que no entenc l'obsessió del seu Grup, senyor Carnicer, senyor Martí Carnicer, amb relació a aquest tema, perquè la Generalitat, com a administració de recursos públics, també utilitza un instrument com els qui gestionen recursos privats, les empreses: el seu endeutament; a part del volum, és important la seva qualitat. I sempre –sempre– hem entès que un deute a llarg termini era un deute de més qualitat que no un deute a curt termini. Per tant, jo no entenc aquesta obsessió; si el Govern pot refinançar, pot transformar deute a curt termini en deute a llarg termini, com vostès interpreten que això és una mala política. Perquè al final, quan

parlem del deute, parlem de la suma dels dos. Per tant, creiem, nosaltres, que la política que s'està duent a terme és correcta i, fins i tot, jo diria, que és la que hauríem d'aplicar no solament a les administracions, sinó amb l'endeutament normal en tota l'activitat i en tota la gestió de recursos.

Ens parla d'un dèficit descontrolat, també; el dèficit descontrolat, que no tenim la informació necessària... Nosaltres entenem que el dèficit també està absolutament controlat, li n'hem donat les xifres, estan les xifres previstes en aquest pressupost, i el dèficit de la Generalitat d'aquest any, també, tal com va anunciar i va explicar l'honorable conseller, previst per a l'any 2000 –tal com vostè sap– és inferior, el dèficit és inferior a l'any 99. Per tant, estem parlant d'una reducció de la necessitat de finançament per a operacions no financeres d'un 32%. Crec, senyors diputats, senyores diputades, que la política, evidentment, de control de la despesa, però sobretot de control del deute i control del dèficit públic, s'està duent a terme i s'estan complint totes les previsions, tant les que vénen marcades per la política europea i estatal com per les que fan referència a la política de la Generalitat.

Un altre tema: el tema dels censos. Bé, és una figura, és una figura... –per cert, ara vull recordar la intervenció d'un il·lustre diputat d'Esquerra Republicana a l'anterior legislatura defensant aquesta figura i la possibilitat que no solament la utilitzés l'Administració, sinó que pogués ser utilitzada d'una forma habitual per l'economia privada, no?, pel sector privat–, bé, és una figura a què realment es pot recórrer, és una figura que permet evidentment transformar inversions en arrendaments que al final acaben, també, donant i mantenint la possessió del bé, i, per tant, és una figura com podria ser perfectament vàlida la d'un lísing o la d'altres fórmules financeres que, més modernes, arriben als mateixos resultats. Per tant, mantenir crèdits ampliables per la possibilitat d'utilització d'aquesta figura... I, escolti, li he de dir una cosa: jo, si és possible fer deu quilòmetres més d'una autovia i més prompte gràcies al fet que, per aquesta figura, la Generalitat pot obtenir uns recursos per la venda i transformació d'un immoble que mantindrà al final la seva propietat, jo benvinguda sigui la fórmula.

Per tant, estan controlats, se sap el que es pensa fer, que és el que hi ha previst als pressupostos, però evidentment que hem de donar un crèdit..., és a dir, hem de donar la confiança per poder ampliar i evidentment conèixer-ho amb posterioritat en el Parlament.

Els interessos de demora. El senyor Huguet també hi ha fet referència. També són un tema recurrent els interessos de demora. (*Remor de veus.*) Saben vostès perfectament que tant a la Llei de finances públiques com a la Llei de pressupostos de cada any, es preveu, per una part, a la Llei de finances públiques, el termini de pagament de proveïdors, que és de noranta dies, i saben vostès que als pressupostos de cada any es preveu el tipus d'interès que s'aplicarà als interessos de demora. (*Persisteix la remor de veus.*) En tot cas, l'única discussió és si aquests interessos...

El vicepresident primer

Perdó, senyor Curto, pari un moment, si us plau, perquè hi ha molta remor de veus... (*Pausa.*)

Gràcies, pot seguir.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. En tot cas, com deia, el que podríem discutir és si aquests interessos també s'han d'aplicar a les subvencions, és a dir, a la demora en el pagament de les subvencions.

Vostès saben perfectament que les subvencions tenen un tractament absolutament diferent de la compra de béns i serveis a proveïdors –l'habitual–, i, en tot cas, amb relació a aquest tema, les subvencions són aquell complement, aquella ajuda que necessiten les persones, les entitats, les empreses, per acabar de fer viable la seva inversió o la seva actuació. Però, en tot cas, no hi ha un compromís tan directe com és la compra habitual dels béns i serveis; que aquí sí que la Generalitat ha millorat, i molt, el seu pagament i, en tot cas, contempla perfectament els interessos de demora.

Abans m'he referit a l'aportació de capital per eixugar pèrdues d'empreses o d'organismes, bàsicament d'empreses públiques. I ja li ho he comentat abans, senyor Martí Carnicer, de fet –de fet–, el moviment de qualsevol activitat econòmica a través d'una empresa pública o privada, que comporta pèrdues o beneficis o guanys, sempre –sempre– comportarà una millora o una pèrdua en el patrimoni d'aquella empresa. I que quan es produeix per pèrdua –quan es produeix per pèrdua, no per benefici–, sap vostè que implica la necessitat de reduir el capital per absorbir aquella pèrdua. Si la Generalitat hagués d'actuar permanentment d'aquesta manera, estaríem amb empreses..., que hi han anys que guanyen i hi han anys que perden, i que hauríem d'estar cada any canviant i modificant el capital amb tot el que això comporta.

Creiem que la fórmula que s'aplica..., que és la de transferir capital moltes vegades per eixugar pèrdua i, per tant, evitar modificar el capital, pensem que és una tècnica perfectament vàlida i positiva.

Per últim, em voldria referir a una esmena que ha plantejat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i que feia referència concretament..., sí, al tema de les pòlisses d'assegurança. I insistia en la necessitat, deia l'esmena, que «amb relació a les noves pòlisses d'assegurança dutes a terme pel Govern» que, en tot cas, «només podrà autoritzar-les si les companyies compleixen íntegrament l'article 26 de la Llei de l'Estatut del Consumidor». I, per tant, les pòlisses habitualment es plantegen i s'escriuen en llengua catalana.

Evidentment, l'Estatut del Consumidor aprovat l'any 1990 proclama el dret dels consumidors a disposar dels contractes tipus o d'adhesió en llengua catalana. La realitat quotidiana, senyor Huguet, de la vida econòmica és que molt poques companyies asseguradores, per desgràcia, corresponen als consumidors. I, per tant, el Govern, el que fa –i, de fet, ho està fent, i ho continuarà fent– quan contracta assegurances és conscient

d'aquest fet i ho fa amb aquelles empreses que són respectuoses amb els drets lingüístics de la ciutadania.

Per tant, més que l'esmena, la recomanació, sàpiga que nosaltres, el Grup..., millor dit, el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió ja està aplicant aquest criteri que vostè ens demana.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I crec que, amb aquests comentaris generals i centrats en alguns dels aspectes més importants d'aquest paquet d'esmenes al text articulat, posiciono el nostre Grup per explicar i per, d'alguna manera, justificar el nostre vot en contra de les esmenes i lògicament, amb posterioritat, el vot a favor del text articulat presentat pel Govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem ara a la votació del bloc número dos. Primer votarem les esmenes presentades per Esquerra Republicana de Catalunya, que són de la 55 a la 70.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Ara posarem a votació les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, de la 72 a la 85.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, de la número 86 a la 93.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació l'esmena número 71 presentada per tres grups de la cambra.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem ara al debat del bloc número tres que és gestió pressupostària d'inversions i política sobre el patrimoni. Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president... (*Pausa.*)

El president

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president, per defensar les set esmenes que en el bloc de gestió pressupostària i vinculada a inversions ha presentat Esquerra Republicana. Tres de

les quals, relacionades amb el tema dels béns immobles de la Generalitat. En una d'elles, la 97, Esquerra demana que hi hagi un informe sobre la conveniència de l'adquisició d'immobles.

Nosaltres hem dit moltes vegades que és evident que caldria tenir una política immobiliària pròpia, en el sentit que els lloguers que es pagaven a la Generalitat estan uns quants punts per sobre de la mitjana de lloguers. Per tant, som partidaris de tendir a eliminar aquest sistema d'ús d'edificis i, per tant, en principi, no veiem negativa l'adquisició progressiva d'immobles.

Però el que també està clar és que en aquestes adquisicions hi hauria d'haver un informe adequat per tal que se'n valorés..., en fi, l'optimització. Per tant, entenem que, a vegades, s'han produït adquisicions per sobre del preu de mercat i que tenen difícil justificació. És per això que aquesta esmena va destinada a incrementar el control sobre aquestes adquisicions.

La 98, en la qual propugnem que es prioritzi el model de censos emfitèutics pel qual... —que és una figura catalana—, pel qual els immobles a la llarga passen a ser propietat del qui paga aquests censos. I entenem que en alguns àmbits s'està ja aplicant aquesta política, però entenem que caldria que fos una prioritat i fos una decisió explícita en la Llei de pressupostos, de l'articulat, aquesta decisió de prioritzar i de fer prevaler aquest model de gestió i d'ús d'immobles per part de la Generalitat.

També a la 103 es demana informació sobre el cas contrari, el cas de l'alienació de béns immobles, de la venda de béns immobles: que la Generalitat informi adequadament per quines raons un determinat immoble es posa a la venda.

Hi hauria un altre paquet d'esmenes, que van de la 99, 100 i 101, relacionades amb el tema de les obres anticipades. És habitual que, degut als retards en l'execució de plans, mapes escolars, mapes sanitaris, determinats ajuntaments, davant de la lentitud en l'execució d'aquests plans, posin sobre la taula la possibilitat d'avançar a costa del seu propi pressupost obres que correspondrien a la Generalitat.

I ja que hi ha aquest esforç absolutament desinteressat per part d'aquestes administracions locals, que s'han d'avançar a la lentitud de l'Administració autonòmica, ens sembla que la redacció actual d'aquest apartat no és afortunada, perquè a la pràctica no es garanteix que es reintegrin del tot les despeses anticipades que hauran fet aquestes administracions locals per a una sèrie de projectes que, de fet, correspondrien a la Generalitat. Per tant, aquestes esmenes van destinades a garantir que, ja que hi ha aquest esforç, la Generalitat reintegri, quan sigui oportú i quan toqui, doncs, les despeses ja emprades en aquestes inversions.

Hi hauria també una esmena, la 102, destinada a garantir les quantitats suficients per amortitzar els crèdits de les universitats. Tenint en compte que el finançament de les universitats està per sota del nivell que caldria, ens sembla que, almenys, caldria garantir les quantitats per amortitzar els crèdits que les universitats han d'emprendre.

I, finalment, hi hauria un apartat compartit amb les altres forces de l'oposició, en què... —és l'esmena 104—, en la qual es demana que la Generalitat s'impliqui en la promoció d'habitatges públics vinculats amb els ens locals.

Hem dit abans, en ocasió d'una altra esmena, que el tema de l'habitatge és el gran tema pendent de l'estat del benestar a Catalunya i a l'Estat espanyol. Es va optar per prioritzar l'àmbit sanitari i l'àmbit de l'ensenyament i, en canvi, el tema de l'habitatge ha quedat a la cua, al furgó de cua, de l'estat del benestar, cosa que ha provocat unes situacions insòlites a Europa dels preus de la «vivenda» caríssims, amb una manca d'oferta de pisos de lloguer que impedeix dues qüestions bàsiques en l'actualitat: una és l'emancipació del jovent. La gent jove que vol emancipar-se de la família una de les grans dificultats que té és la «vivenda». És evident que, en no haver-hi parcs de pisos de lloguer, la joventut té dificultats per a l'adquisició de la primera «vivenda». I això és..., en fi, és una agressió, precisament, al model que es demana d'unitat familiar.

I, per altra banda, també és una incongruència que, en moments en què s'està demanant una mobilitat en els llocs de treball, on avui es treballa aquí i demà passat es treballa a l'altra punta de Catalunya, la inexistència d'aquest parc d'habitatges de lloguer impedeixi aquesta mobilitat interior.

Per tant, estem davant de dos fenòmens relacionats, un, el de l'emancipació familiar, i l'altre, el de la mobilitat laboral, que tenen molt a veure amb la manca absolutament crònica i endèmica d'habitatges de promoció pública, social, a Catalunya. Crec que aquesta esmena era un intent d'acordar amb els ens locals una ofensiva en aquesta qüestió que és una temàtica, ho repeteixo, la gran assignatura pendent de l'estat del benestar a casa nostra.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i per presentar l'esmena número 104, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, efectivament es tracta de l'esmena 104, que és patrimoni de les tres forces de l'oposició. Jo faré l'esmena en la part que em toca, perquè, efectivament, es tracta d'intervenir en un escenari que coneix unes pujades de preus, de preus de la «vivenda», que durant l'any passat s'han incrementat una mitjana del 14%, i en l'última dècada, segons totes les informacions de les revistes especialitzades, gairebé un 60%. (*Remor de veus.*)

Un incís: aquest increment no guarda cap relació amb els costos laborals unitaris; les dades que s'han fet públiques indiquen que un 60% d'aquests increments successius de la dècada i el d'ara corresponen al preu del sòl i la resta als preus dels materials. Polítiques d'habitatge per cobrir, efectivament, un dret bàsic de ciutadania

nia, com és la «vivenda», l'accés, vull dir, a una «vivenda» digna. (*Persisteix la remor de veus.*)

En definitiva, estem plantejant un dels aspectes troncats més importants de les polítiques de *welfare state*, però, a la vegada, polítiques de «vivenda» que puguin estimular, ja s'ha dit abans, la mobilitat geogràfica, conductes de mobilitat de la mà d'obra, que també és una forma d'anar a resoldre gradualment –gradualment, dic– l'asimetria existent entre la necessitat d'ocupació i importants franges d'atur, de manera que aquesta esmena pretén caminar en allò que sembla un interès compartit, amb diversos matisos i tonalitats, per aquesta cambra, com és la plena ocupació, la plena ocupació real.

D'aquesta forma, es trobaria un cert vincle entre flexibilitat, la que representa la mobilitat geogràfica, i la seguretat de tenir, de poder accedir a unes «vivendes» allà on manca la mà d'obra que vol traslladar-se.

L'altre dia contava un servidor aquí al Ple el document del Cercle d'Economia, que fa referència als problemes ocupacionals i de formació. Bé, ja han vist vostès a quines conclusions arriba tan important document en relació amb la necessitat de polítiques d'habitatge, de «vivenda», per, com deia, trobar la compatibilitat entre la seguretat de la «vivenda», sempre relativa, però seguretat, i la flexibilitat de la mobilitat geogràfica.

L'esmena conjunta, doncs, ve com anell al dit i aquí, en aquest sentit, esperem que la teologia del corró no sigui excessivament dogmàtica amb ella, amb aquesta esmena, vull dir.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i per defensar les esmenes de la 105 a la 123, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no em negaran que la discussió d'aquests pressupostos no sigui, certament, plena de paradoxes. El nostre portaveu, el senyor Joaquim Nadal, s'hi ha referit de manera diàfana. Deixin-me, però, que les recordi encara una vegada, perquè en la situació en què estem tota reiteració és poca.

Primer, debatem uns pressupostos per a un exercici del qual ja se n'ha escoltat pràcticament la meitat. Segon, aquests pressupostos no contenen de cap manera, com ens recordava ara el senyor Martí Carnicer, la totalitat dels comptes de la Generalitat, sinó que n'escamotegen una part molt important per tal d'amagar el deute real. Tercer, el procés de debat ha estat, a més, caracteritzat per la manca de transparència, per la manca de voluntat d'escoltar.

Diguem-ho clar: un debat que es fa tard, un debat incomplet, un debat en què el Govern, captiu de la seva posició minoritària i de les imposicions del Partit Popular, es mostra sord a qualsevol suggeriment, a qualse-

vol raó. Un debat, en suma, que porta a plantejar-se molt seriosament interrogants sobre la seva mateixa utilitat.

I quin és el resultat? El resultat és que si s'aprova aquest projecte en l'estat que el tenim ara, Catalunya no tindrà els pressupostos que necessita. Ens calien uns pressupostos capaços de reduir les desigualtats, d'evitar la pèrdua de competitivitat, de millorar, en definitiva, les condicions de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, uns pressupostos ambiciosos, capaços de generar il·lusió, de generar empena..., i el resultat és un projecte gris, un projecte amorf, ple de tics clientelars, reflex d'un Govern que renuncia a governar i, òbviament, a escoltar.

Els punts relatius a la política d'inversions i de gestió del patrimoni són una mostra clara d'aquestes mancances. És per això que el nostre Grup hi ha presentat un elevat nombre d'esmenes, esmenes que defensem, senyor president, encara una vegada per si els senyors i senyores diputats volen considerar el sentit del seu vot i evitar que també en aquest camp es consumi l'aprovació d'un projecte clarament defectuós.

En concret, em referiré al bloc d'esmenes que porta els números 104 al 123, i que com podem veure es refereixen a dos temes: un, les garanties pel que fa a la gestió del patrimoni, en la línia que ja comentava el senyor Huguet, i en segon lloc, a les inversions en matèria d'habitatge, de transport públic, de medi ambient. I em centraré en aquestes darreres qüestions.

Vegem en primer lloc les qüestions relatives a l'habitatge. Què ha passat en aquest camp? Què està passant? Doncs està passant que s'està produint un augment acceleradíssim de preus. El senyor López Bulla ens en comentava algunes dades: 25% d'augment del 96 ençà fora de l'àmbit metropolità, 33% a l'interior de l'àmbit metropolità. En què es tradueix això? Es tradueix que l'esforç econòmic necessari perquè les famílies accedeixin al dret a la casa, al bé habitatge, es fa cada vegada més elevat, i s'absorbeixi l'efecte beneficiós de la baixada dels tipus d'interès. A la regió metropolitana de Barcelona, la família que vol accedir a bé habitatge, segons les dades que tenim, dedica un 33,1% dels seus ingressos per mitjana a amortitzar el crèdit. Què en surt, de tot això? En surt que un gran nombre de famílies no poden accedir a l'habitatge, que l'edat d'emancipació dels joves es retarda, com sabem, de manera exagerada.

En aquesta situació, que és gravíssima per a moltes llars, per a molts ciutadans de Catalunya, què fa el Govern de la Generalitat? Doncs permet que l'habitatge protegit, finançat, de nova construcció –règim general, règim especial, preu taxat, etcètera– caigui de 16.000 unitats –1996– a 4.000 unitats –1999, de manera que la quota de mercat d'aquest tipus d'habitatge caigui, entre aquestes dues dates, del 34 al 5%. És aquest el camí per què hem d'anar? Potser es pensen que ho arreglaran amb l'esmena que, segons tinc entès, ha presentat el Partit Popular –em sembla que porta el número 1037– i que ja des d'ara anuncio que votarem en contra, que potser apunta cap a una liberalització del mer-

cat del sòl. No és, aquesta, la sortida, com ens han recordat reiteradament els experts.

Les esmenes que presentem, la 104, que ja ha estat defensada pel senyor Huguet i pel senyor López Bulla, i després de la 115 a la 120 tenen per objectiu paliar aquesta situació en tota una altra línia. Com? A través d'inversió, habilitant els recursos necessaris per a la inversió en habitatge públic i de lloguer per a joves, per a gent gran, per a les famílies amb ingressos inferiors a tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional, per a persones amb disminucions físiques i psíquiques, amb la creació d'un fons de garantia pels crèdits hipotecaris per a l'adquisició d'habitatge social.

Senyores i senyors diputats, el mateix president de la Generalitat reconeixia aquests dies en la premsa que el greu habitatge de Catalunya, ens deia, és massa alt. Els pressupostos no poden obviar aquesta realitat; cal reaccionar, cal prendre mesures de manera immediata, per tal de garantir el dret constitucional a la llar.

Un altre camp en què cal actuar urgentment és el de la mobilitat. Els processos de difusió urbana, d'especialització territorial que els successius governs de la Generalitat, que els successius consellers de Política Territorial i Obres Públiques han estat incapaços d'evitar i de conduir, han tingut, com a conseqüència, una explosió de la demanda de mobilitat. Cada vegada més, els ciutadans viuen en un lloc, treballen en l'altre, compren en el de més enllà, porten els fills a escola encara en un altre lloc. Aquesta explosió de demanda de mobilitat no s'ha vist acompanyada del necessari increment en les inversions en transport públic i no ha comptat tampoc amb l'adequada planificació de les inversions en xarxa viària. Quin és el resultat? Home, doncs, el podem escoltar cada matí a les set, no?, posem la ràdio i, a aquella hora ja, el Bassas o en Cuní ens recorden com aquí, allà i més enllà «els automòbils ja es troben aturats en els dos sentits de la marxa». (*Veus de fons.*) A la ronda del litoral, entre altres llocs, efectivament.

Les esmenes que presentem, la 121, la 122, cerquen de fer front a aquesta situació i propugnen dues coses: en primer lloc, estendre el transport públic de viatgers a tot el territori de Catalunya; en segon lloc, acomplir les previsions del pla de carreteres aprovat el 1985 i que té com a horitzó, com vostès saben, l'any 2001. Senyores i senyors diputats, la congestió de la xarxa viària, de molts dels nostres pobles i de les nostres ciutats, té costos gravíssims d'allargament de la jornada laboral, de contaminació, de sinistralitat. Hi hem de fer front sense demora. Cal reaccionar també en aquest camp.

Finalment, en l'àmbit del medi ambient, aquí és indiscutible que s'han produït millores en el camp de les inversions –per exemple, en el camp del sanejament–, però subsisteixen problemes gravíssims en d'altres àmbits –per exemple, el dels residus; per exemple, en la conservació dels espais considerats d'interès natural.

L'esmena 112 és una vella esmena nostra, reiterada una i una altra vegada en cada debat pressupostari. És l'esmena que té per objectiu assegurar el suport de la Generalitat als municipis en l'aplicació dels plans de residus urbans derivats de la Llei 6/1993.

La problemàtica dels residus urbans, de la seva generació, de la seva recollida, del seu tractament, de la seva valorització, no pot ser considerada pel Govern de la Generalitat com un tema aliè, responsabilitat exclusiva de municipis i ens locals, perquè no ho és i perquè té unes implicacions que són clarament supralocals. És necessari que el Govern s'impliqui decididament en la seva solució, també des del punt de vista de la inversió i dels recursos.

I al costat dels residus, un altre tema que requereix atenció urgent és el de la conservació i gestió dels espais d'interès natural. Les esmenes 113 i 114 tenen per objecte assegurar, en primer lloc, que es disposarà dels recursos necessaris per a l'elaboració d'una cosa tan senzilla com són els plans de protecció del medi natural i del paisatge per a cada un d'aquests espais, plans mandatats pel PEIN des de l'any 1992 i de què encara no es disposa per a un nombre molt elevat d'aquests espais, i en segon lloc dotar cada un dels cent quaranta-quatre espais del PEIN dels recursos mínims necessaris per assegurar la seva conservació, la seva gestió i la seva millora.

Acabo. El dret a l'habitatge, el dret a la mobilitat, el dret a fruit d'un entorn saludable són valors essencials en la nostra societat. Amb aquests pressupostos no s'arribarà mai a garantir-los. Cal alliberar-se de les rèmores del passat, de les visions, senyor conseller, estretament sectorials, de la desconfiança envers els governs locals, dels interessos clientelars. Cal reformar en profunditat aquest projecte. La defensa dels drets de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ho requereix, no els defraudi.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena 125 del Grup Popular, té la paraula el senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. La 124 i la 125, però, en tot cas, anunciar-li ja –suposo que potser són les notes que vostè tenia a la Mesa– que, l'esmena 124, la retirem.

Quant a l'esmena 125, és una esmena que fa referència..., que és potenciar l'Institut de Tecnologia de la Construcció de Catalunya com a instrument d'una política catalana d'innovació tecnològica. Aquesta és una demanda –que ho hem de dir clarament– feta per la Cambra de Contractistes de Catalunya, una demanda que no solament ha arribat al Grup Parlamentari Popular, sinó que ha arribat al conjunt de grups de la cambra, i que el Grup Popular, en aquest cas, hem recollit. No és una demanda solament que ara se'ns faci en aquests pressupostos, sinó que ha estat una demanda que es va fer en el seu moment ja, fins i tot en el mateix debat d'investidura del president de la Generalitat.

Però en tot cas creiem que és una esmena important, que ha de servir per a l'acció concertada entre el sector públic i el sector privat, per promoure recerca, per promoure desenvolupament, i, a la vegada, per a innovació

i per saber aprofitar aquesta innovació i aplicar-la al mateix sector. Però també perquè serveixi per a la difusió, dins de l'Institut de la Tecnologia de la Construcció, de les noves tecnologies de la informació en tot el procés de contractació, execució i manteniment de les obres, i, a la vegada, la normalització i registre dels productes de la construcció.

Sense ànim de voler entrar en debat, sí que voldria recordar, perquè se n'ha fet esment per part d'algun diputat que m'ha precedit, que en tot cas hi ha vint-i-dues esmenes aprovades en comissió des del Grup Popular que fan referència almenys a deu carreteres, que hi ha esmenes del Grup Popular que fan referència a variants tan importants com la variant de Xerta o la variant del sud de Lleida, i a la vegada que hi ha també esmenes presentades pel Grup Popular i aprovades en comissió, com són rehabilitacions al barri de la Mina, a Sant Cugat del Vallès i a altres indrets de Catalunya, i també, a la vegada, una esmena addicional del que és tota la promoció i tot el que és el futur de l'habitatge a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, amb aquesta intervenció el Grup Parlamentari de Convergència i Unió canviarà de ponent, més ben dit, de diputat per fer els torns en contra, i per tant anuncio ja que els dos propers blocs seran defensats pel diputat senyor Esteve Orríols.

Per acabar la meua intervenció en aquests tres primers blocs –i en tot cas l'últim serà el previst en l'ordre del dia, que tornaré a intervenir–..., m'ha de servir per acabar de fixar el posicionament del nostre Grup en relació amb les esmenes presentades, concretament vint-i-nou, pel Grup d'Esquerra Republicana, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i una conjunta, patrimoni de tots, com s'ha dit abans. De fet, aquestes esmenes en aquest apartat del text articulat bàsicament es refereixen a la problemàtica de l'adquisició i alienació de béns immobles, a l'execució anticipada d'inversions i, en tot cas, als recursos necessaris per aplicar determinades polítiques i determinades prioritats d'inversió pública.

En relació amb l'adquisició i alienació de béns immobles, pràcticament totes les esmenes fan referència a la necessitat d'un major control i, sobretot, d'una millor qualitat en la decisió de venda o alienació de béns immobles de la Generalitat. He de dir al respecte que l'informe que demanen, previ a les esmenes, ja és preceptiu en l'adquisició d'immobles per contractació directa, com determina l'article quart de l'Ordre del Consell d'Economia i Finances, del 3 de juliol de 1998. Per tant, la proposta d'esmena no està justificada, no suposa cap variant ni modificació en el procediment que es ve emprant en aquest tipus de contractacions, i, en tot

cas, quant a la petició d'un estudi dels lloguers, també entenem que no és adequat ja que assoleix un rang de llei que no correspondria al tema, i encara menys quan el Departament d'Economia, Finances i Planificació ja duu a terme la gestió del patrimoni de la Generalitat, que inclou, entre altres objectius, l'optimització de recursos.

Hi ha una proposta d'esmena que pretén la supressió d'una part de la disposició addicional catorzena, referent a la possibilitat que el Govern pugui aprovar l'alienació directa de béns i immobles en el cas que temporalment s'hagin de continuar utilitzant. En aquest sentit, cal dir que la modificació proposada creiem, en la proposta del Govern, ja completa clarament l'ordenament jurídic actual.

El requeriment d'autorització del Parlament per a determinades alienacions de béns immobles es contraposa també amb l'agilitat operativa que aconsella mantenir el redactat del punt 2 de la disposició addicional catorzena, que fa referència a la possibilitat d'extinció de societats, i que, per tant, si el Govern té la facultat per crear societats, mitjançant acord del Govern, pareix també legítim i pareix coherent que l'alienació i extinció de societats siguin també acords del Govern.

En relació amb el segon bloc o el segon grup d'esmenes que fan referència a la política d'inversions i política sobre el patrimoni, es refereixen a l'execució anticipada d'inversions; és a dir, als convenis que la Generalitat ja està fent i que continuarà fent per tal d'impulsar i anticipar actuacions amb construcció d'escoles, biblioteques, instal·lacions esportives, i ara, a partir d'enguany, també la possibilitat de centres sanitaris.

Creiem que aquesta pràctica ha estat positiva, nosaltres la mantenim, el pressupost contempla els recursos necessaris per continuar en aquesta línia, i, en tot cas, la discussió també que abans comentava: el cost financer d'aquesta anticipació en les inversions per part de les administracions concertades, qui l'ha de pagar? Nosaltres entenem que si hi ha una voluntat clara de les administracions locals, les administracions concertades amb la Generalitat per avançar una obra determinada, és lògic que aquests beneficis d'avançar en el temps un equipament i una obra desitjada tinguin almenys el cost del finançament per part de l'organisme impulsor.

Per últim, amb la proposta també de noves disposicions referents a aportacions a consorcis, als plans de residus, al Pla d'espais d'interès natural, o a promoció i accés a l'habitatge, és un conjunt d'esmenes que, en definitiva, pretenen –diuen– impulsar l'actuació del Govern de la Generalitat en aquests aspectes, molt importants des del punt de vista del benestar social i des del punt de vista, també, de l'equilibri territorial. S'ha fet una referència molt especial a la política d'habitatge, i de fet una esmena concreta que s'ha dit abans que és patrimoni dels tres grups proposants, li he de dir que també podria ser patrimoni, més ben dit és, també, patrimoni nostre perquè la filosofia que hi ha darrere la compartim, però entenem que el pressupost contempla ja quantitats suficients per abordar tots els convenis que són necessaris per impulsar la col·laboració del Govern amb les administracions locals i abordar convenis per a la promoció pública d'habitatge.

Diu: «és que es fa poc i això provoca un encariment del cost de l'habitatge i, per tant, un drama, en aquests moments, en relació amb un sector de la societat que realment no pot gaudir d'un bé com és l'habitatge en propietat». I es parla –el senyor Oriol Nehlo hi ha fet molta referència–, en tot cas, de l'increment de preus que ha tingut el sector en els últims anys i de la dificultat que hi ha, moltes vegades, per trobar l'habitatge en condicions assumibles per la majoria de gent.

Li he de dir, li he de recordar –i suposo que ell no ho desconeix– que ara estem davant d'una conjuntura econòmica en què, necessàriament..., i de fet els pressupostos s'emmarquen en aquest marc –valgui la redundància– macroeconòmic de bonança, que provoca, entre altres coses, entre altres coses, un creixement de l'economia, un creixement de la demanda de llocs de treball, un encariment, evidentment, de la mà d'obra, un encariment del sòl justament per aquest increment d'activitat, i, per tant, una conjuntura que, tradicionalment –i vostè ho coneix molt bé–, produeix un encariment de determinats productes i serveis, i en el cas de l'habitatge és evident que també li està repercutint.

No obstant, estem d'acord que aquesta política ha d'ajudar a reduir aquest cost, ha d'ajudar a procurar, sobretot en aquells sectors més necessitats, els joves especialment, que l'accés a l'habitatge sigui possible i sigui més assequible en el futur.

En aquesta línia, el Govern ha treballat, en esta línia creiem que els pressupostos podran continuar treballant, i és per això que nosaltres, coincidim en la voluntat, més que en la voluntat en la filosofia i els objectius, hi coincidim perquè pensem que els pressupostos també podran fer-la realitat, els votarem en contra l'esmena, i li he de recordar que, efectivament, com abans li comentava al senyor Quim Nadal, és evident que aquests pressupostos els aprovem, i els aprovem amb els vots de Convergència i Unió i el Partit Popular.

Això ha estat fruit del diàleg, del pacte i de l'acord que han fet els dos grups; altres anys ha estat una mescla, i altres anys ha estat amb altres grups. Per tant, és un pacte i un acord i uns vots tan democràtics com els que es podien fer amb altres agrupacions de vots. I no per això li'n diríem el que s'ha dit al principi, la filosofia o la teologia del corró, sinó simplement la pràctica parlamentària.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyor president i senyors diputats.

El president

Passem ara a la votació d'aquest bloc número tres. Primer votarem les esmenes presentades per Esquerra Republicana de Catalunya, compreses entre els números 97 i 103.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació l'esmena número 122, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

A continuació, excepte la 122 que acabem de votar, votem les que van del 105 al 123.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'esmena número 104, presentada per tres grups de la cambra.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'esmena número 125, presentada pel Grup Popular.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.

A continuació posem a debat el bloc número quatre, que és el de política de personal i de la funció pública. Té la paraula, per Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que, abans d'entrar en el detall de les esmenes d'aquest apartat de política de personal i de funció pública, els digui que enguany la simple lectura del pressupost en aquest apartat ens suggereix bàsicament tres idees, que de fet són totes elles recurrents al conjunt de l'acció del Govern en aquest terreny, des de ja fa alguns anys.

La primera és una certa sensació, per no dir realitat, de dependència i subordinació de la legislació i de la política de l'Estat. En segon lloc, una sensació, també, de tràmit, de buidor d'idees, de contingut, de creativitat. I, en tercer lloc, un cert distanciament de la realitat, a partir del coneixement de l'execució concreta del pressupost, a partir de conèixer, almenys, l'execució del darrer semestre del pressupost, encara en vigor, de l'any 1999.

En primer lloc, una política de personal subsidiària de l'Estat, com deia. El Govern de l'Estat, saben vostès, senyores i senyors diputats, que enguany, si es pot dir d'alguna manera, s'ha inventat el sistema dels fons addicionals per anar una mica més enllà, amb una certa modèstia, del percentatge marcat com a increment retributiu. Com exemple d'això que acabo de mencionar, els funcionaris de l'Estat rebran no el 2% que es fixa als pressupostos generals de l'Estat, sinó el 2,7% de forma lineal, i en el còmput global, l'increment que experimentaran arribarà al 3,1%. Per contra, ara, el Govern, en aquest cas el Govern de la Generalitat, que ho podria haver fet abans i, de fet, ho havíem reclamat en algun altre exercici pressupostari, utilitzarà, també, aquest sistema, aquesta fórmula de saltar-se d'una o altra forma el mandat legal, en un 1,2% dels seus fons propis, el que equival, finalment, a un increment d'un 1,2% sobre el total. I, per cert, en aquest punt de l'in-

crement retributiu, constatar des d'aquesta tribuna que les negociacions no van bé –això ho sap Funció Pública–; el pròxim dia 15 de maig hi ha manifestacions amb el conjunt de sindicats que treballen en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat per evidenciar les dificultats i els obstacles que han sorgit en la negociació.

Un altre exemple d'aquesta subsidiarització o subordinació és la inevitable referència al que s'anomena l'espai social català, o l'IPC de referència. El Govern es nega... A pesar que fins i tot electoralment s'ha vingut defensant l'especificitat catalana i també –ho espero– en el conjunt de la funció pública, l'actual situació –un pèl farisaica, si vostès ho volen– demostra que aprofundir l'autogovern amb un marc propi de decisió i de negociació és perfectament realitzable, però que no es vol dur a la pràctica. I, de fet, aquests pressupostos ho evidencien. Per tant, el primer interrogant, el primer dubte que ens suggereix aquest pressupost és: per què no s'ha utilitzat abans el sistema de fons propis? I per què, ara, no es lluita per assolir uns referents propis i es deixa tot a la magnanimitat o a la caritat de les transferències de l'Estat?

Parlava, en un segon terme, d'una sensació d'apatia, d'abúlia, d'una certa indolència. Revisar alguns pressupostos precedents i comparar-los amb l'actual pressupost presentat per a l'any 2000 ens fa veure una cosa, jo crec, molt evident, i és que no existeix una política clara i definida de personal. Repetir, reiterar, com ho fa el Govern, conceptes d'altres anys, repetir mecànicament el que fa el Govern de l'Estat és per nosaltres com no dir absolutament res. On són, per exemple, les partides específiques de carrera administrativa i de promoció professional que serien, al nostre entendre, l'exponent d'una política pròpia sobre la gestió i millora dels serveis que presta l'Administració? No existeixen, no hem sabut veure plans en aquesta línia ni, evidentment, s'hi destinen els fons per posar-los en pràctica.

En tercer lloc, evidenciàvem, d'entrada, un cert distanciament de la realitat només contemplar l'execució del pressupost en matèria de política de personal. L'aparent control de la despesa que es pretén en aquest pressupost, i que es xifra en un augment modestíssim d'un 2%, ja d'entrada, almenys, nosaltres creiem que és un objectiu absolutament impossible d'assolir; sembla, fins i tot, una mica sarcàstic, aquest objectiu, aquesta pretensió, quan veiem que organismes autònoms, empreses públiques, algunes entitats que són autèntiques especialistes són un continu degoteig de contractacions discrecionals sense la mínima subjecció als principis de publicitat i de lliure concurrència, i quan veiem, també, que determinades reclassificacions de categories o de complements de càrrecs intermedis i d'alts càrrecs experimenten, per a l'any 2000, un increment que en alguns casos pot arribar, fins i tot, al 40%.

I, per últim, senyores i senyors diputats, no està de més dir que l'article 28.2 d'aquesta Llei, quan parla que els serveis d'ocupació tindran com a prioritat la contractació de treballadors sense subsidi d'atur, o l'article 31, que ens parla de la integració en el treball de persones que presenten discapacitat, no són més, en alguns casos, que un autèntic brindis al sol, perquè no existeix, per exemple, cap tipus de borsa de treball a l'Adminis-

tració que garanteixi aquestes preferències o aquest tracte discriminatori positiu.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Entrant en algunes –no tinc temps de detallar-les totes– de les esmenes que hem presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, hi ha una primera esmena, que és una esmena clàssica, que té un objectiu d'intentar complir la lletra del que disposa la Llei 9/94, que és la prohibició d'ingressos atípics per tal que els funcionaris no puguin rebre cap participació dels tributs ni comissions, ni altres ingressos de qualsevol naturalesa que corresponen a l'Administració o a qualsevol poder públic, i que no ho puguin rebre com a una eventual contraprestació a qualsevol servei que puguin prestar, ni rebre cap participació en les multes ni en els premis, etcètera, etcètera. Entenem que només han de rebre, específicament, la retribució que els correspon.

Hi ha dues esmenes, la 127 i la 135, que parlen de les hores extres. En primer lloc, demanem que hi hagi publicitat i que s'informi periòdicament del nombre d'hores extres que es fan de forma regular –periòdica, si pot ser mensual–, i, en segon lloc, amb l'esmena 135, reclamem una cosa que venim reclamant en els últims anys i és un autèntic pla de reducció, per a l'any 2000, de les hores extres. Nosaltres podem arribar a calcular que, l'any 2000, s'arribaran a fer gairebé 2 milions d'hores extres, seguint la tendència que portem en els darrers exercicis, i això pot arribar a costar al contribuent gairebé de l'ordre de 5.000 milions de pessetes.

Dues esmenes més, la 128 i la 129, per a un altre tema clàssic, el tema dels complements de productivitat, que nosaltres entenem que s'han de subjectar i condicionar, sempre, a l'existència de circumstàncies objectives relacionades sempre directament amb el lloc de treball i amb la consecució de determinats resultats que siguin perfectament objectivables. I l'esmena 129 que planteja la necessitat de tenir un coneixement públic de quins són els criteris, les pautes que se segueixen, precisament, per assignar aquest tipus de complements extraordinaris.

El mateix podríem dir de l'esmena número 130, que és la relativa a les gratificacions per serveis extraordinaris, que han de ser, en la nostra opinió, conegudes públicament entre tots els funcionaris del departament o de l'organisme interessat i també la seva representació sindical.

L'esmena 131 és un tema també recurrent –si vostès ho volen–, relativa al tema de la pensió dels exconsellers, que poden percebre durant divuit mesos, quan deixen el seu càrrec, una retribució. Entenem que és incompatible aquesta percepció amb la retribució, no només pública, sinó també privada. Entenem que qualsevol conseller que torni al món del treball i tingui una percepció o uns ingressos normals a conseqüència del seu treball en la vida privada ha d'impedir de compatibilitzar aquesta prestació.

I, finalment, esmenes 132 i 133, relatives a la participació dels treballadors en el que és la limitació de l'incre-

ment de despeses de personal, és a dir, sobre el deure d'informació de tots els sindicats, i no només dels seus representants, sobre les contractacions de personal laboral. L'esmena 133, sobre la preferència a l'hora de les contractacions laborals, a les quals ja m'he referit a l'inici de la meua intervenció. L'esmena 134, sobre la prevenció de riscos laborals, per obrir una partida per crear un servei de prevencions de riscos laborals en compliment del que ja estableix la llei vigent en aquest sentit.

I, finalment –i amb això acabo, senyor president–, les esmenes 135 i 136 són relatives a l'oferta pública d'ocupació, per tal que les ofertes parcials d'ocupació només, en cas d'urgència, es puguin realitzar, i que, en tot cas, hi hagi una previsió i un control d'aquests elements.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé per defensar les esmenes 138 a la 152.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat un seguit d'esmenes, en aquest apartat de política de personal i funció pública, bàsicament en un intent d'aconseguir que, en aquest període que queda de gestió, si més no el text que surti del Parlament, el Projecte de Llei, no sigui –com s'ha dit anteriorment– l'expressió política d'una renúncia a la gestió dels temes de personal.

Ens fa la impressió, per com ho llegim –i després allò té les seves conseqüències–, de la lectura del text que està proposat, que hi ha una subordinació total i absoluta a normatives d'àmbit superior. Té una certa lògica. Aquest és un element que té una certa lògica; la funció pública a Catalunya forma part d'una norma i d'una normativa que té un abast molt més general, però l'existència d'una normativa molt més general no és excusa, no ha de ser excusa en cap moment per renunciar a desenvolupar aquelles possibilitats que tenim d'autogovern. I entenem que, en aquest tema, s'ajusta, la pràctica del Govern, exclusivament a utilitzar aquest encaix en un àmbit estatal per justificar la inacció, la no-actuació.

Això comporta que, quan en un tema de relacions laborals, doncs, s'adopta una actitud de dir: «és més amunt on es decideixen les coses, és més amunt on es regulen les coses, és més amunt on es resolen tots els problemes», aleshores el que pateix és la negociació en el dia a dia; el que pateix és la solució, la gestió dels problemes concrets. I és en aquesta direcció que el que pretenem és buscar un conjunt de mesures que permetin, d'alguna manera, eliminar aquestes autolimitacions que, si són per mor de l'aplicació d'una llei, estan, però que, a més a més, no ens hem de flagellar, a més a més, de posar-les perquè serveixin de coartada o d'excusa

per mantenir una posició a elements o a processos de negociació.

És, per una altra banda, també, un conjunt de propostes amb les quals pretenem, com succeeix amb altres actors específics i de gran importància de la gestió de recursos humans i de personal, i de funció pública del Govern, que el mateix Govern adopti una actitud previsorà. Fem plantejament, i ho farem també en altres apartats, i previsions que el Govern es comenci a preparar per al que ja són algunes de les situacions que poden generar problemes degut a noves activitats, noves implantacions o nous plantejaments per als quals és requerida l'Administració pública, o aquells elements de l'Administració pública. Em refereixo, per exemple, al plantejament de la universitat, on demanem la capacitat de preparar-nos, de planificar, de preveure un pla quadriennal per a adequació de plantilles, a fi i efecte d'evitar els problemes que, en el futur, poden aparèixer en coses com els triennis o com el tema del personal contractat o necessari per a noves titulacions, per a noves facultats, per a noves instal·lacions, per a nous serveis. Això no ens ho podem trobar l'últim dia, quan inaugurem, quan tallem la cinta d'un determinat servei, que ens trobem que no hem pensat què passa amb la gent que ha de col·locar-se en aquesta situació o que no ho hem previst i aleshores anem endarrerits. Per tant, també hi ha una tasca de preparació a aquest respecte.

Pretenem, doncs, amb les nostres mesures que hi hagi un marc global general per a tot el sector públic. I les nostres esmenes van adreçades a evitar que, després d'una regulació on inicialment es diu «tot això afecta totes les despeses de personal i el sector públic, és a dir, la funció pública», després comencem amb les excepcions, i ens cauen, en determinats articles, apartats i blocs concrets que després es transformen en situacions d'obscurantisme, de contraccions irregulars, situacions, dintre l'Administració pública, que queden al marge de la regulació general.

Així pretenem, doncs, que siguin tots els que en el primer punt d'aquest bloc es plantegen els que després hagin de complir el conjunt d'articles que vénen a continuació, i que no ens caiguin la meitat dels treballadors i funcionaris de la Generalitat amb una excepció que ens hem deixat una lletra, o dues o tres d'un determinat apartat. Per tant, entenem que el plantejament ha de ser un marc global, flexible, però global, on tota la funció pública estigui continguda.

En una llei de pressupostos, el control de la despesa, l'objectivació dels recursos destinats a personal, és bàsic i, des d'aquesta perspectiva, pretenem que les bufandes deixin de ser aquell element graciàble que tenen alguns comandaments o «mandos» intermedis de l'Administració per repartir prebendes, i s'objectivin. No pot ser que això quedi en uns criteris tan subjectius com els que apareixen i, per tant, fem l'esforç d'intentar objectivar quins són els criteris de productivitat que s'han d'aplicar i, per tant, que aquests criteris siguin de caràcter objectiu i no graciàble. Entenem que això és el que ajuda a donar força i contingut a una gestió de recursos humans.

No estem, no creiem que es pugui plantejar la trampa aquesta que l'ampliació o les necessitats de plantilles

per a nous serveis es puguin menjar processos o despeses d'inversió. Entenem que si en el decurs i en la gestió del pressupost es requereixen, com es planteja en algun dels apartats, es requereixen modificacions, assignacions de personal, de funcionaris, el departament corresponent faci el seu estudi i tregui, estalviï de la despesa corrent. Si tenim més despesa corrent en personal, hem de fer l'esforç de fer-ho amb despesa corrent. Però no estem en absolut d'acord en aquesta línia que, la despesa corrent, la financem rebaixant les inversions i, per tant, aquesta excepcionalitat no l'entendem, la volem suprimir perquè ens sembla que ha estat un recurs excessivament utilitzat i que ha donat lloc a alguna de les coses que el nostre Grup ja ha plantejat, que tenim un pressupost disparat en la despesa corrent que, a més a més, no assumeix ni es compromet amb la necessitat d'inversió que requerim.

Volem treure totes les trampes i excuses a drecceres que manté aquest pressupost, amb què, després de fer una afirmació taxativa, automàticament fem un plantejament molt clar que farem l'oferta pública d'aquesta manera, però, si no, la podem fer d'una altra.

Hem de ser curiosos, i si fem una oferta pública d'ocupació, fem una oferta pública d'ocupació, no ens guardem tres o quatre portes per a després fer altres concursos, concursats i altres opcions en què resulta que el que hem dit a dalt es contradiu amb el paràgraf següent i, a més a més, resulta que després ho deixem a instàncies d'un tercer element o d'un caràcter final.

És, doncs, un conjunt d'esmenes que, a més a més, plantegen en tota l'oferta pública la possibilitat a què no renunciem –com es renuncia aquí–, primer, o bé de fer una política d'aparador, fent dues pinzellades sobre alguns temes o bé de no utilitzar un instrument com és la contractació pública que podríem aprofitar, també, per donar-li un contingut i una perspectiva social.

És, doncs, des d'aquest element que nosaltres hem plantejat enfortir o concretar molt més que l'oferta pública no tan sols siguin persones o es prioritzin les persones que cobren el subsidi d'atur, sinó que, a més a més, es tingui una especial atenció per a les persones més grans de quaranta-cinc anys i les persones que tenen disfuncions físiques, psíquiques o sensorials i, al mateix temps, que s'utilitzi la capacitat que té el Govern, amb la seva capacitat contractual i de concert econòmic, a fi i efecte que també les empreses que són o que estableixen una relació econòmica amb el Govern compleixin els requisits de contractació que fixa la Lismi, la Llei d'Integració Social dels Minusvàlids.

És, doncs, aquest element, junt amb el plantejament, com deia al principi, de no renunciar a cap de les competències i d'establir un marc global que afecti totes les persones, que independentment del seu estatus –inclosos aquells que estan a la xarxa d'utilització pública del Servei Català de la Salut com a prestadors d'un servei públic i que hi ha un compromís amb la Llei del 90, d'ordenació sanitària, que s'hi anirien equiparant–, que pretenem que aquest no sigui un pressupost d'anar fent, d'anar tirant, sinó aconseguir que sigui un pressupost que també tingui present la gestió dels recursos humans com un element important.

Anunciem, aprofitant que estem en l'ús de la paraula, la retirada de les esmenes 148 i 149. La 148 i la 149 les retirem, no perquè considerem que ens hàgim equivocat, sinó perquè és una d'aquelles demostracions del que deia el nostre portaveu Joaquim Nadal; són dues esmenes que han quedat vives, dues esmenes que va plantejar el Grup Socialista per aconseguir que la reserva de llocs de treball per assolir el 2% fos del 5% –perquè en aquesta Llei només es deia que era del 3%–, però que han estat rebutjades en comissió, no han estat tingudes en comissió i, en canvi, el text que ha sortit de la Comissió ja incorpora aquesta modificació fruit d'esmenes amb altres grups. I com ja està aconseguit, encara que no ens ho van votar, ho retirarem per haver d'evitar-li la vergonya, una altra vegada, que votin en contra d'una cosa que hi estan a favor.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Rañé. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, per presentar les seves esmenes en aquest bloc número quatre, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres voldríem que la Generalitat fos un administrador exemplar, i ho fos amb el capital més important de què disposa, que és el capital humà. I d'aquí el sentit de les esmenes que presentem per a ser defensades al Ple sobre el tema de la funció pública. Crido l'atenció sobre l'última d'aquestes, i és que plantegem que s'encetin ja sessions de treball entre el Govern de la Generalitat i els representants de la funció pública per a la reforma necessària de l'Administració.

Aquest és un tema que tots els governants posen en primer terme i realitzen en darrer terme o no arriben mai a realitzar. Tothom està d'acord que cal reformar l'Administració i ningú no posa mans a la feina.

L'actual Govern de la Generalitat al seu dia va crear una comissió i se'n va dir de desburocratització, i va desburocratitzar tant que la va tancar sense cap mena d'acord ni de proposta.

Per tant, primer sentit del paquet d'esmenes que presentem: la modernització i la reforma de l'Administració amb un objectiu molt senzill, que la ciutadania pugui gaudir dels millors serveis possibles que ha d'aconseguir amb els seus impostos.

En segon lloc, informació. No pot ser que en vint anys de Generalitat aquest tema de la funció pública continuï sent un tema d'opacitat. Deia el senyor Rañé sobre l'oferta pública i els complements que acostumen a afegir-se, això ja no és transparent, parlar formalment d'una oferta i, després, amagar de debò tots aquells trossos que han de servir per a l'actual Govern en aquesta direcció. Informació sobre com es paga, sobre el que es paga, informació sobre complements, informació sobre criteris per distribuir el que és la productivitat. La pregunta senzilla és: per què no es dona aquesta informació? Per què no es dona ni als mateixos

representants de la funció pública? Què hi ha a amagar aquí darrere? Estem parlant, ho torno a dir, de la relació més senzilla amb la dada més important d'un govern, que és el capital humà.

En tercer lloc, plantejem esmenes per a un augment de les retribucions. El situem nosaltres al 4% com a mitjana. Per damunt de la inflació? Sí, amb un objectiu molt senzill, que ha estat present en moltes negociacions socials, que és la recuperació del poder adquisitiu.

Es xifra bastant més enllà del 4%, podríem parlar de dos dígitos, la pèrdua de poder adquisitiu per part de la funció pública en aquests darrers exercicis pressupostaris. I ara estem en exercicis pressupostaris de possible superàvit, i no vull ressuscitar la discussió que vàrem tenir amb el conseller d'Economia sobre com altres administracions tenen superàvit en l'actual situació macroeconòmica, i la nostra no. Però sí vull cridar l'atenció que altres administracions han anat a quotes similars com les que plantejem nosaltres en els increments de retribució.

Afegim qüestions que són d'absoluta modernitat i necessitat, com és anar suprimint hores extraordinàries i anar-les compensant, abans que amb compensacions econòmiques, amb temps lliure, i això està en el frontispici de les negociacions més modernes de les millors economies avui en el món, tant en un sentit d'eficiència i eficàcia, buscant la *performance* –que diríem en termes tècnics– com en un sentit d'innovació en el que és la redistribució de la capacitat salarial.

Va molt lligat amb això quelcom a què es va comprometre el Govern de la Generalitat no només amb la funció pública, sinó amb tot el conjunt d'agents econòmics, que és començar a estudiar la reducció de jornada laboral i anar cap a les trenta-cinc hores. El pacte per l'ocupació ho contempla; sé i he de dir amb certa desil·lusió que l'avenç ha estat pràcticament nul.

Plantejem, també, que l'Administració doni l'exemple amb la no-utilització de les empreses de treball temporal. És paradoxal que tots arribem a convenir que avui hi ha uns límits d'explotació de la gent de Catalunya a través de la prostitució del concepte de temporalitat que tenen les ETT i no aconseguim que això no es produeixi, en primeríssim lloc i donant exemple, des de la mateixa Administració.

I, per últim, plantejem una sèrie d'esmenes sobre aquells cossos que són la Ventafocs de l'actual Govern de la Generalitat de la funció pública, com és tot el tema rural, forestal, bombers, funcionaris de presons i un llarg etcètera, que poden semblar qüestions, fins i tot, de poca importància, però que estan en primera línia si desitgem del nostre Govern una política de qualitat de vida.

Moltes gràcies senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Popular, per a defensar les esmenes en aquest quart bloc té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Donat que nosaltres retirem les esmenes que ens quedaven en aquest quart bloc, de personal i funció pública, les quatre esmenes que ens quedaven, per això feia aquest posicionament des del mateix escó estant. Quedarien retirades, per tant, aquestes esmenes i ja no quedaria cap esmena viva dins d'aquest quart bloc de personal i funció pública.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. Per al torn en contra té la paraula, en nom del Grup d'Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per posicionar el meu Grup en relació amb aquest paquet d'esmenes i justificar el sentit de vot, doncs, que ja ha anunciat abans el meu antecessor del Grup Parlamentari, em referiré a les esmenes defensades aquí. El Grup d'Esquerra Republicana n'ha presentat dotze en aquest grup temàtic que afecten cinc articles, que jo he resumit en les que es dirigeixen a les retribucions de personal, a la realització de serveis extraordinaris i al dimensionament de les plantilles i contractacions. Algunes d'aquestes explicacions, també, necessàriament, seran per al senyor Rañé tota vegada que algunes d'aquestes esmenes són molts similars, com també per a la intervenció que ha fet el senyor Ribó.

En el cas de la proposta d'incloure a la Llei determinades regulacions sobre distribució del complement de productivitat i sobre la prohibició d'ingressos atípics dels empleats públics, nosaltres entenem, senyor Ridaó, que abans s'hi ha referit molt directament, que, justament, en la normativa vigent sobre la funció pública ja hi estan regulats, ja hi vénen determinats, i concretament en aquest cas a l'article 105 del Decret legislatiu 1/97 del 31 d'octubre, text únic en matèria de funció pública.

(El Parlament es reincorpora al seu lloc.)

I aquí també abans s'hi ha referit algú dient: «És que ens remetem a lleis superiors.» Nosaltres entenem que aquesta és una matèria que necessàriament moltes vegades ens hi hem de remetre, i, en el cas en què aquestes lleis superiors ja obliguen les lleis inferiors, no s'ha de ser reiteratiu, i, en qualsevol cas, és possible que en una llei de pressupostos no hi hagi d'haver aquest tipus de referències. Dèiem el mateix, en aquest sentit, en alguna altra proposta.

Quant a una esmena recurrent d'altres anys, que també s'hi han referit tots els grups parlamentaris amb relació a les pensions dels exconsellers, nosaltres ens mantenim en la filosofia que, en la mesura que no existeix a la legislació en matèria de pensions públiques cap incompatibilitat en aquest sentit, nosaltres en fem, per extensió, la mateixa interpretació i, per tant, justifiquem el text tal com ve redactat. *(Remor de veus.)*

L'establiment d'un fons destinat a la recuperació del poder adquisitiu dels treballadors és una proposta que, tot i que es pot estar en discussió amb les centrals sindicals, però l'hem de rebutjar, perquè l'increment està fixat globalment per a totes les administracions públiques, no només per a l'Administració de la Generalitat, i, naturalment, està fixat globalment per les polítiques necessàries de contenció de la despesa, i en aquest sentit... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Perdoni, senyor Orriols, si pot parar un moment, si us plau. Esperí un moment, si us plau.

El Sr. Orriols i Sendra

Ja sé que és un pèl avorrit, però... (*Veus de: «no, no!»*)

El president

Gràcies, senyor Orriols. Pot seguir, si us plau.

El Sr. Orriols i Sendra

En aquest sentit, les polítiques més globals amb relació als sous dels funcionaris, no només hem col·laborat a defensar-les i, per tant, no és allò que s'ha dit abans que no apliquem l'autogovern, perquè hi hem col·laborat políticament no només amb el Govern del Partit Popular, com fa molts pocs mesos, sinó també amb el Grup Socialista, i que en aquest sentit, senyor Rañé, hi han hagut polítiques molt distintes de contenció i a vegades de congelació que les han practicat grups diferents, i, per tant, tot té la seva justificació encara que pugui estar-s'hi a vegades més d'acord o menys d'acord.

Diríem el mateix amb relació a la realització dels serveis extraordinaris que s'hi ha referit, també Esquerra Republicana i altres grups. Nosaltres creiem que –i també s'ha parlat molt de la informació i de la publicitat i la necessitat de la transparència–, en aquest sentit, aquestes esmenes nosaltres les hem de rebutjar, d'una banda en base que la normativa corresponent de funció pública, i sobretot la normativa sobre negociació col·lectiva i participació en la determinació de les condicions de treball dels empleats públics, ja contenen aquestes regulacions. Per altra banda, l'article 79, que és un article important del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, ja preveu aquests mecanismes de donar compte de l'execució del pressupost del Parlament de manera trimestral, i també de donar-li publicitat mitjançant el *Diari Oficial de la Generalitat*. Això, a més del que disposa l'article 40 del quart conveni col·lectiu únic del personal laboral de la Generalitat de Catalunya. Ens sembla que són almenys mesures que es practiquen i que donen instruments d'informació suficients en aquest sentit.

Finalment, l'Esquerra Republicana també s'ha referit al dimensionament de les plantilles i les contractacions. Ens fa una proposta de contractacions temporals dient que s'ha de comunicar a les centrals sindicals més representatives en la funció pública catalana, que és una esmena molt específica d'Esquerra Republicana. Nosaltres creiem que els òrgans de representació del perso-

nal de la Generalitat han estat escollits d'acord amb la normativa electoral corresponent, i, per tant, són les centrals representatives catalanes. Per tant, en aquest sentit, també votarem contràriament.

El Grup Socialista, a part d'algunes d'aquestes qüestions que els he comentat, ha fet també una referència a un tema que, bé, jo, d'entrada, li vull contestar al senyor Rañé; diu: «la vergonya de votar en contra coses que hi estàs d'acord». Bé, però és que estem tractant d'una llei que, necessàriament i per llei, ha d'estar equilibrada, i aleshores vostès poden proposar que hi posem 3 bilions de pessetes més, i això no pot funcionar. Hi ha una responsabilitat a darrere, també, d'un equilibri pressupostari, i és en aquest sentit que necessàriament no sentiré cap vergonya de votar en contra de coses que no puc portar a terme ni puc realitzar. Com suposo que deu passar a tots els parlaments del món, on l'oposició fa el seu paper i el Govern té la responsabilitat d'exercir de Govern. És en aquest sentit, senyor Rañé, que, amb tota cordialitat, li dic això, com també que les esmenes que es van acceptar en comissió en relació amb la reserva del 5% de places de disminuïts, de minusvàlids, bé, forma part d'una filosofia de vida que practica el Grup de Convergència i Unió, també, i també, evidentment, dintre d'un equilibri pressupostari. En aquest sentit, no només va acceptar a comissió, sinó que la Llei d'acompanyament també demà es discutirà i també hi ve reflectida. I és en aquest sentit, senyor Rañé, que estem d'acord amb el que vostè ha dit, estem d'acord amb la seva esmena; per això ja es va recollir abans.

Sobre les incompatibilitats dels exconsellers, diríem exactament el mateix, i també sobre el dimensionament de les plantilles i les relacions de llocs de treball, el mateix que m'hi he referit per a Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciativa per Catalunya ha introduït una esmena que no han fet els altres grups amb relació a les 35 hores. Nosaltres, en la discussió, hi estem d'acord, i ja s'estan debatent aquests temes. Altra cosa és que pensem que potser no l'ha de contemplar la Llei de pressupostos de la Generalitat, és una opinió. En qualsevol cas, no discrepem de la necessitat del diàleg, tal com diu el Pla d'ocupació, però, en qualsevol cas, no acceptarem de posar-la en aquesta Llei. El mateix que he dit de serveis extraordinaris, diríem amb relació al que ha dit el senyor Ribó, i també sobre la informació, d'acord amb l'article 79 de la Llei de finances públiques de Catalunya.

Amb relació a les plantilles de bombers, forestals, penitenciaris, docents i sanitaris, l'Administració ja ha previst els increments de plantilla necessaris per al bon funcionament dels serveis, d'acord amb les negociacions amb els representants sindicals, i aquesta és, de fet, la responsabilitat del Govern i tal com ho té plantejat, que no vol dir que en filosofia no estiguem d'acord amb la seva esmena, senyor Ribó, perquè són serveis importants que han de funcionar, però que creiem que ja hi estem donant compliment i que això està ben enfocat. També diríem sobre l'oferta d'ocupació pública exactament el mateix que hem dit amb relació a la informació que conté la legislació vigent.

En resum, és per aquests motius, en termes més generals, que el nostre Grup ha de votar en contra de les esmenes presentades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de passar a la votació, voldria advertir de com portarem aquest tram final. Un cop feta aquesta votació, continuarem el debat, i a les dues acabarem en el lloc que correspongui d'aquest proper bloc, i continuarem després, a les quatre de la tarda.

Passem, per tant, ara, a la votació de les esmenes presentades en el bloc número 4. Primer posem a votació les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, que van de la 126 a la 137.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació posarem a votació les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, de la 138 a la 152, traient les que han estat retirades, que són la 148 i la 149.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació les esmenes que van de la 153 a la 172, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Les esmenes del Grup Popular han sigut retirades.

Passem a continuació al debat del bloc número 5, que és de política de cooperació local. Per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Senyor president, senyores i senyors diputats, primer de tot, anunciar que retirariem un paquet d'esmenes, ja que estan presentades de forma duplicada amb les esmenes conjuntes que s'han presentat per part d'aquest Grup Parlamentari conjuntament amb el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds, esmenes aportades per la Federació de Municipis de Catalunya. En concret, són les esmenes 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 183, 184, 185 i 186. I defensaria, per tant, la resta d'esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana i d'una manera conjunta amb aquestes esmenes que s'han presentat, com he dit abans.

Per una banda i d'una forma molt general, dir que un paquet d'esmenes van destinades a la millora del finançament municipal, tant des del punt de vista d'incrementar el Fons de cooperació local assignat als ajunta-

ments, com també amb l'objectiu de fixar una participació en els ingressos obtinguts per part de la Generalitat en concepte de tributs cedits partint d'un 1% i podent arribar al llarg d'aquesta legislatura al 5%. També contemplar, a l'hora de la distribució de recursos per part del Govern de la Generalitat, no només el factor poblacional, sinó també el que serien els indicadors de necessitats de despesa dels ajuntaments. La necessitat, també, d'anar cap a un contracte programa per als ens locals dotat d'uns 15.000 milions de pessetes, que això hauria de comportar un replantejament d'una forma global de tot l'àmbit de la cooperació local aquí a Catalunya.

Altres aspectes de les esmenes que hem presentat, evidentment, fan referència al que són els programes de suport als ajuntaments. Al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, continuem amb la mateixa tònica dels darrers anys; demanem que es contempli que el creixement que pugui tenir en els propers anys estigui en la mateixa proporció que els altres ingressos que aporten les altres administracions. Esmentar que, en aquests darrers quatre anys, això no s'ha complert, el 5% previst. En el Decret del Pla únic d'obres i serveis de fa quatre anys es preveia que cada any s'apujaria un 5% l'aportació de la Generalitat, i, per tant, aquí hi ha hagut un fet que nosaltres creiem que és lamentable, que és un estalvi injustificat per part del Govern de la Generalitat que ha repercutit d'una forma molt negativa en el món local a Catalunya.

També presentem algunes esmenes, en concret, pel que fa referència als nuclis agregats. És evident que el Pla únic d'obres i serveis contempla un programa específic pel que fa referència a aquesta problemàtica municipal, però creiem que aquest programa específic és insuficient i caldria dotar-se d'un nou programa que abordés aquesta problemàtica que tenen molts ajuntaments de Catalunya, tota la problemàtica de tenir diferents nuclis amb tot l'augment de la despesa i de serveis que comporta per als nostres ajuntaments. També que es contemplés algun tipus de programa de suport pel que fa la problemàtica dels municipis turístics de Catalunya pel que representa, les temporades altes, d'augment dels serveis que han de donar a la població.

També esmenes referides als consells comarcals, d'augmentar l'aportació al Fons de Cooperació Local dels consells comarcals, i també creiem que és molt important que es fes un informe per part del Govern sobre el tema de les competències, funcions i finançaments d'aquests ens de representació supralocal. A hores d'ara estem en una situació, després de més de deu anys d'aprovació de les lleis d'ordenació territorial, que encara no sabem per a què serveixen aquests organismes. I això és bastant greu. Evidentment que amb la modificació que s'ha de dur a terme i reforma de les lleis d'ordenació territorial hauríem d'anar a una redefinició del paper que han de tenir aquests organismes, però creiem que seria important definir, fins que no s'arribi a aquest moment, quines funcions i com se soluciona el problema d'aquesta inanició econòmica que tenen aquests organismes de caràcter supralocal.

També alguna esmena referida al tema dels deutes que té l'Administració de la Generalitat amb el món local.

Contemplar que en l'incompliment del termini de pagaments per part de l'Administració de la Generalitat es generen interessos de demora cap als ajuntaments, i també amb aquelles transferències que no s'hagin fet efectives en el termini d'un any.

També algunes esmenes referides a un major equilibri territorial, com una major inversió en les comarques en regressió econòmica i demogràfica, i també un fet que creiem molt important, i que a hores d'ara és un fet que considerem força greu, que és l'incompliment que hi ha hagut durant tots aquests anys dels plans comarcals de muntanya, i caldria doncs, per tant, aquest compliment de tot el que s'havia contemplat durant aquests anys.

Finalment, també, algunes esmenes en temes sectorials com el que fa referència a una aportació fins a arribar als 10.000 milions del Fons de gestió de residus per part de la Generalitat, pel que fa referència als traspassos que es van produir de l'INEM a la Generalitat en programes de formació i ocupació, i, també, evidentment, el compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya pel que fa al finançament dels dipòsits de detinguts.

I una altra esmena referida al necessari finançament, ajut i suport que ha de tenir el Govern de la Generalitat cap a la celebració del Segon Congrés de Municipis de Catalunya, que seria molt important que es pogués celebrar al més aviat possible.

En definitiva, esmenes que intenten, doncs, millorar un programa ja estructural que és el problema del finançament dels nostres ajuntaments.

Dissortadament, hem vist l'actitud del Govern de la Generalitat de posar-se un altre cop d'esquena al món local, la continuïtat de la política duta en tots aquests darrers anys, aquesta por que molt sovint manifesta el Govern de la Generalitat cap als ajuntaments, i crec que seria important que s'haguessin acceptat almenys algunes d'aquestes esmenes per donar un primer pas de cara a aquest reconeixement de la majoria d'edat que ja tenen els nostres ajuntaments, un reconeixement que ha de comportar un tractament diferent per part de l'Administració de la Generalitat, perquè els ajuntaments són peça clau en la vertebració del país.

Res més.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i per defensar les esmenes de la 205 a la 222, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest conjunt d'esmenes, però també una mica el tractament pressupostari que des del Govern es dona a les corporacions locals, són, sens dubte, un reflex de la incapacitat del mateix Govern per trobar un entorn de diàleg, un entorn de negociació, un entorn de consens amb relació al tema dels papers que han de jugar les corporacions locals en l'articulació política del país. Suposem que aquesta incapacitat esdevé d'una volun-

tat política determinada o simplement que no se'n sap més o que no se'n vol més.

En tot cas, miri, les dades econòmiques del pressupost són, en aquest sentit, molt esferèidores. L'any 1999, i si deixem de banda les transferències derivades de les participacions en els tributs de l'Estat, en les quals tots sabem que el que fa la Generalitat essencialment és de receptora i transmissora, si deixem de banda –ho repetixo– aquesta..., l'any 1999 la Generalitat hauria de transferir als governs locals 32.000 milions de pessetes. Dades de la liquidació de l'any 1999 subministrades pel Govern a aquest Parlament.

Sap quan preveuen per a l'any 2000? 29.000, és a dir, preveuen que l'any 2000 trametran un 10% menys de recursos a les administracions locals. O volen un altre element de discriminació? Quan aquestes subvencions..., es tracta del món escolar, les subvencions a les escoles concertades tenen un increment importantíssim durant l'any 2000, les subvencions a les escoles municipals baixen un 4%. És aquest el plantejament que s'escau a les relacions entre l'Administració de la Generalitat i els governs de les administracions locals? Des del nostre punt de vista, no. Estem partint d'una base totalment falsa i d'una base que no ens porta a resoldre els problemes.

Per tant, nosaltres –en algun cas conjuntament amb altres grups de la cambra– els proposem reflexionar a l'entorn d'alguns punts sobre el tema de relacions amb les administracions locals.

Primera reflexió: el finançament dels ajuntaments. Hem d'acabar, una mica, amb aquesta sensació d'una certa arbitrietat amb els recursos que reben els ajuntaments i amb la negociació una mica del dia a dia, de veure qui en pot treure més, de veure qui en pot aconseguir més.

Hem de passar a la definició d'un marc estable, d'un marc que permeti reflexionar sobre el conjunt d'aquest finançament de les administracions locals i, sobretot, també, d'un marc que aclareixi d'una vegada i per sempre el paper que aquestes administracions locals han de fer i els recursos que la Generalitat posa damunt de la taula perquè aquest paper pugui ser fet.

I aquí jo crec que hi ha, entre les propostes conjuntes, una proposta que és nova, una proposta que no és una clàssica de cada any, que no és allò de dir: «tornen a dir vostès el mateix que deien sempre», sinó que és una proposta que fa dir: «Escolti, pensem la possibilitat que entre el Govern de la Generalitat i les administracions locals s'estableixi un contracte programa.» Aquesta és una tècnica que s'ha fet servir en altres moments, que s'ha fet servir per altres administracions, que s'ha fet servir per a elements concrets, però també entenem que seria possible aplicar-la en el món de l'Administració local. Per tant, establim un contracte programa entre la Generalitat i les administracions locals que defineixi quines són les aportacions que el Govern fa a les administracions locals, que defineixi quins són els compromisos, també, des del punt de vista financer i des del punt de vista econòmic, d'aquestes administracions locals.

En el marc d'aquest programa nosaltres tenim propostes concretes. En el marc d'aquest programa els diem

que nosaltres, per exemple, apostaríem i estaríem d'acord amb la proposta que ha sorgit des de la Federació de Municipis, que hi hagués una aportació que es quantifiqués en relació amb un percentatge dels tributs cedits, que hauria d'iniciar-se en l'1% i acabar en el 5% durant aquest període d'aquesta legislatura. O també entenem que hi hauria d'entrar el finançament del deute. O també entenem que hi hauria d'entrar la creació del Fons de gestió de residus. O també entenem que hi hauria d'entrar el finançament dels dipòsits de detinguts. És a dir, elements concrets que entenem que haurien d'entrar-hi. Però, en tot cas, fins i tot entenem que es podrien separar aquests elements concrets per anar a definir la filosofia global –la filosofia global– que és una filosofia de negociació, de consens i de voluntat d'acord.

Vostès, des del Grup de la majoria, sobre el que han de pronunciar-se és sobre si volen aquest acord o no volen aquest acord. Després, en tot cas, podem definir les característiques, el contingut, la voluntat d'aquest acord. Que nosaltres diem quines són les nostres propostes, però que, en tot cas, vostès poden veure si són aquestes o són unes altres. Però, d'entrada, l'important per nosaltres, el que ens sembla realment clau i que podria concloure –jo ho crec– en una etapa relativament negra de les relacions Generalitat - Administració local, seria dir: «Escolti, acceptem que hem d'entrar en una negociació, entrem en un procés de diàleg, entrem en un procés de discussió que permeti posar sobre la taula els diferents elements que des dels ajuntaments tenen i que cal tirar endavant.»

En aquest context també caldria avançar en el món dels consells comarcals. Els consells comarcals han estat sotmesos, són unes administracions –ho ha dit el representant d'Esquerra Republicana– creades, diguem-ne, més fruit d'un plantejament polític que no d'un plantejament racional de com s'havia d'administrar el territori, i ara es veuen empeses a un conjunt de funcions, a un conjunt de competències per les quals no tenen suficients recursos. Per tant, caldria, també, reflexionar a l'entorn del finançament dels consells comarcals.

Nosaltres entenem que hi hauria d'haver una mesura de xoc, una mesura de xoc immediata que fos l'aportació de 1.000 milions en aquest moment addicionals al finançament dels consells comarcals perquè són necessaris per a les competències que hi ha plantejades. I en aquest moment ja són massa els consells comarcals que comencen a notar, en la seva estructura financera, l'angoixa econòmica, els problemes de les pòlisses de tresoreria, l'increment de les despeses corrents sense tindre determinats recursos per fer-hi front.

Caldria, també, en aquest cas, avançar més, definir també un nou marc, parlar de les diferents competències que tenen els consells comarcals. No es pot establir una norma de finançament que sigui idèntica per a tots quan els consells comarcals tenen competències diferents i tenen elements de referència de la seva administració en el territori que són diferents.

Per tant, plantegem també un estudi de les competències dels consells comarcals, un estudi, a partir d'aquí, de la distribució del seu finançament.

Com veuen, doncs, són elements de referència prou globals, prou generals, en què seria possible, entenem, cercar acords. Una altra cosa és que estiguem en aquesta dinàmica pressupostària del corró que s'ha dit en un altre moment d'aquest debat, que vostès tinguin expressament prohibit votar propostes, esmenes que no siguin les del Partit Popular i que no puguin fer cas a aquest tipus de referències. En tot cas, aquest és el problema polític que tenen vostès a partir de les eleccions, que han fet de *partenaire*, de trobar el company de viatge per a aquests pressupostos. Però, en tot cas, aquest és un problema que hauran de resoldre vostès i que tenen la necessitat de resoldre'l, perquè, si no, serà un problema que se'ls agreujarà dia a dia, any rere any.

I una darrera referència també de tipus general: el tema del PUOS. El PUOS que hi ha previst en aquest pressupost és inferior al PUOS de l'any passat, no el pressupostat –no s'equivoqui–, el liquidat. No s'equivoqui amb el liquidat, informació del mateix conseller que el nostre Grup va demanar: la liquidació de l'any passat era de 6.000 milions, aquest any és de 5.000 milions que vostès porten aquí. I què en farem, d'això? Què? Hem d'anar amb PUOS que està per sota del previst de l'any passat? Tornem a estar en la mateixa situació.

S'ha de dir, amb tot..., i jo m'atendria també en aquest sentit a unes converses que hi ha hagut entre el nostre Grup i la Conselleria, en el sentit que cal reflexionar sobre el PUOS. Per tant, estaríem també en aquesta línia: pensem en el PUOS, pensem que el PUOS s'ha d'incrementar, pensem que el PUOS ha de millorar el seu finançament, pensem que el PUOS és una eina important per finançar les obres de determinat tipus de municipis, i, per tant, acceptem el compromís polític que es revisi el PUOS. Però, és clar, a partir d'una base que no pot ser una base que tingui menys recursos aquest any que l'any passat.

Per tant, nosaltres estem d'acord que ens assegurem, que revisem el PUOS que s'ha convocat, que mirem que les aportacions que s'han fet en aquesta convocatòria del PUOS i les puguem considerar aportacions a compte, però que són d'un plantejament de revisió del PUOS com a eina fonamental de la implantació de les infraestructures locals en el conjunt de Catalunya. Ara, no ho podem fer, és inacceptable que ho fem a partir d'una proposta que és un 20% inferior a la liquidada aquest any.

Per tant, les corporacions locals han estat o són una de les grans perjudicades d'aquest pressupost. I això és quelcom que és impresentable. No pot ser que des d'una administració un dels elements de referència del seu pressupost sigui perjudicar una altra administració, implicar la descapitalització o la manca de recursos o la manca d'aportació de recursos a aquestes altres administracions.

Per tant, com veuen senyores i senyors diputats, senyor president, el nostre és un plantejament global, que ens sembla que cal una referència genèrica sobre el finançament, sobre el món econòmic de les relacions entre la Generalitat i les corporacions locals.

Trobarà, també, entre les nostres esmenes, un conjunt d'esmenes puntuals, concretes, que en aquest moment no m'hi referiré, perquè, a més a més, de la seva mateixa lectura són evidents. Però, en tot cas, sí que deixi'm destacar dues esmenes, una mica per aquella qüestió que ja hem anat dient al llarg d'aquest debat: l'esmena 204 i l'esmena 222. Què diem en aquestes esmenes? Doncs que hem de fer un pla de rehabilitació de la Mina i hem de posar-hi recursos perquè a la Mina hi hagi uns elements de referència d'habitabilitat molt més importants.

Diu: «Escolti, ja vam aprovar l'esmena del PP.» Ja ho sé. No m'ho digui que ja ho sabem que van aprovar l'esmena del PP. Però, en tot cas, aquesta és la seva contradicció, la seva incapacitat, la seva manca de voluntat, la seva impossibilitat –potser és un problema d'impossibilitat– de fer uns pactes que haurien pogut ser transaccionals, que haurien pogut sortir d'aquesta cambra amb una esmena dient: «Escolti, tots estem d'acord amb la Mina», com podríem estar d'acord amb moltes altres coses, i vostès no ho han volgut fer –ho repeteixo–, potser perquè no han pogut, potser perquè no han volgut. En tot cas, aquesta és una disquisició que vostès hauran de fer.

I una darrera referència a una esmena nostra que ens sembla sempre d'un contingut simbòlic important i que no vull deixar passar el temps sense anomenar-la, que és l'esmena al Segon Congrés de Municipis de Catalunya. Que des d'aquest Parlament hi hagués una aportació, una esmena que digués que es dona el recolzament que se celebrés el Segon Congrés de Municipis de Catalunya ens sembla que seria un avenç important per al progrés del món local al nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Estic totalment d'acord amb les argumentacions que ha donat el senyor Martí Carnicer, i més tenint en compte que el gruix de les esmenes en aquest bloc estan subscrietes conjuntament per Esquerra Republicana, el PSC, Iniciativa per Catalunya - Verds, i que coincideixen amb les formulacions de moltes entitats locals i, també, de la Federació de Municipis de Catalunya.

La llista de greuges és tan llarga, que, a més, el senyor Orriols la coneix millor que jo, perquè ha estat alcalde. El sorprenent és que el senyor Orriols tingui l'atreviment de sortir a la tribuna a fer defenses en contra de coses que ell ha patit com a alcalde. Sé que això és, diguem-ne, la disciplina parlamentària, però és la irracionalitat política.

Per tant, jo dono per defensades les nostres esmenes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per un torn en contra, té la paraula el senyor Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, moltes gràcies, senyor Ribó, això és disciplina parlamentària i no penso que irracionalitat, però, bé, cadascú pot opinar el que vulgui. (*Remor de veus.*) En qualsevol cas, una intervenció també breu i global, perquè m'agradaria poder entrar amb el que ha plantejat el senyor Carnicer.

El Grup parlamentari nostre, senyor Carnicer, jo diria que volem un acord. No només volem..., jo diria que és necessari que hi hagi un acord entre les institucions municipals i el Govern de la Generalitat.

Una altra cosa és discutir si en aquest pressupost hi ha d'haver els elements que siguin... Jo diria que l'acord –i he entès que vostè anava per aquí– ha de ser polític, i ha de ser un acord de sinceritat institucional. I estic convençut que el Govern, i estic convençut que el conseller de torn, en aquest cas, senyor Duran, que avui ens acompanya, farà el possible per arribar a un acord. El que jo li avanço és que des de la força del nostre Grup Parlamentari mirarem de facilitar-lo, aquest acord.

Ara, també, dit això, algunes intervencions que s'han fet semblen talment com si aquests pressupostos no continguessin ni una pesseta per als ajuntaments. I això no és cert –i això no és cert. I el fet que el liquidat no sigui exactament el pressupostat, ja ho indagarem, però, en principi, el que sí que és clar és que aquí hi ha uns números superiors que no pas l'any passat.

A part d'això –hi insisteixo–, el fet que es facin..., bé, que és el gran desconegut d'aquests pressupostos... Escolti, no ho podem compartir, això. És clar que seria desitjable més; naturalment que sí. I és clar que un no queda satisfet amb els números, és clar que sí. Però, és clar, hi ha una raó de filosofia política en el fons d'aquest pressupost, com de molts altres pressupostos del Govern de la Generalitat, que també hi juga, i fins i tot a vegades pot haver fet entrar en conflicte institucions com el món local amb la mateixa Generalitat de Catalunya, és possible. Però és que el contingut polític de les nostres formacions està molt basat en la necessitat d'autogovern com a mínim, no?

Nosaltres ens reconeixem com una nació sense Estat, però amb els mateixos drets que un Estat. (*Fora remor de veus.*) I en aquest sentit –i en aquest sentit–, i des del primer dia que hi ha autonomia després de la nit franquista, en aquest sentit s'han hagut d'atendre despeses i qüestions molt superiors a qualsevol autonomia de la resta de l'Estat espanyol. I el Govern de la Generalitat, aquest exercici de responsabilitat, l'ha fet, i a vegades amb una generositat extraordinària, perquè en principi nosaltres el que pretenem és bastir un autogovern sòlid i potent. I per això necessitem necessàriament el concurs dels ajuntaments. I, per tant, hi ha d'haver acords que ens obliguin a tots plegats. Però en qualsevol cas no podem defugir la filosofia política que Catalunya, per

nosaltres, és quelcom més que una comunitat autònoma, com la resta de l'Estat espanyol.

Entrant en relació amb el que parlàvem, jo crec que hi ha increments en partides com les del PUOSC, que en alguns aspectes concrets, que potser deslluïrien una mica aquesta voluntat d'acord que jo crec que tard o d'hora trobarem, i que estic convençut que el conseller Duran farà un esforç especial, compartint la filosofia de la resta del Govern, i que en futurs pressupostos podrem veure algun pas endavant en aquest sentit, que en el seu moment ja hi va haver amb el Grup Socialista quan es va formar el Fons de Cooperació Local de Catalunya.

És en aquella línia que hem d'aprofundir. És en aquest sentit que hem de millorar. Però també és molt important que nosaltres puguem reeixir en quelcom a què estem obligats, que és el finançament de la Generalitat de Catalunya, que és el finançament de l'autogovern, que necessàriament també repercutirà en tot això, a més de moltes altres coses. És un deure històric que tenim. És un compromís que hauríem de saber resoldre. És en realitat la més gran dificultat política en aquest moment perquè les coses a Catalunya funcionin millor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Remor de veus i aplaudiments en un sector de la cambra.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de passar a la votació, voldria anunciar-los, a les senyores diputades i als senyors diputats, que d'acord amb els diversos portaveus de la cambra no hi haurà cap votació aquesta tarda abans de dos quarts de sis. Els ho dic perquè vostès puguin organitzar-se com sigui.

I ara passem a votació les esmenes, primer..., perdó, del grup 5, de política cooperació local, i del Grup d'Esquerra Republicana posem a votació les esmenes 174, 182 i de la 186 a la 189.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 60 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació les esmenes presentades pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, que van de la 205 a la 222.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació l'esmena 223, d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació les esmenes..., de la 190 a la 204, presentades per tres grups d'aquesta cambra.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

L'esmena del Grup Popular ha sigut retirada i, per tant, se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

(En absència del president, el vicepresident primer dirigeix el debat.)

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Per defensar les esmenes al grup sisè, d'economia productiva, i en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs. *(Remor de veus.)*

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. En família...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau, senyor Ausàs, prego... gràcies. Anem a començar la sessió. Té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Bé, moltes gràcies, senyor president. Com vostè deia, prenc la paraula per defensar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, que ha presentat en l'àmbit de l'economia productiva.

Ja dèiem, de fet, en la defensa de l'esmena de retorn d'aquests pressupostos, que la proximitat de l'entrada de l'Estat espanyol a la Unió Econòmica i Monetària, i també donada la conjuntura favorable pel creixement de l'activitat econòmica i la creació d'ocupació, érem partidaris, pensàvem que caldria donar una empenta a les empreses de cara a aprofitar la bonança per fer aquelles reformes estructurals necessàries, i també per augmentar la seva capacitat de competir i d'afavorir la ràpida adaptació a l'escenari del posteuro.

És, doncs, en aquest sentit, que les despeses del Govern de la Generalitat destinades a aquesta finalitat, entenem que serien ben utilitzades, i ho serien en un doble vessant: d'una banda, perquè ajudarien a consolidar l'estructura productiva i la creació d'ocupació, i també, d'una altra banda, perquè assegurarien, a termini mitjà, un nivell d'ingressos suficient per tal de garantir l'estat del benestar.

I és precisament en aquesta línia que el Grup Parlamentari d'Esquerra ha presentat un seguit d'esmenes de treball, pròpies algunes, altres conjuntes amb altres grups de la cambra, de les quals voldríem destacar, en primer lloc, la proposta de Pacte per l'ocupació, que ha de venir a garantir la reordenació del temps de treball, els crèdits del que són les petites i mitjanes empreses, i també el capital risc; aquesta és una esmena, concretament, l'esmena 274, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana. Destacar, també, la que propicia tot un seguit de mesures per a la lluita contra la precarietat laboral, o bé la que proposem, la defensa d'una millor dotació pressupostària del Pla de prevenció de riscos laborals, o bé aquella amb què proposem, des d'Esquerra, la creació d'un veritable servei públic d'ocupació, o bé la constitució del Consell de Treball i l'Observatori del Mercat Laboral.

Esmenes com la necessitat –com proposem– d'un pla de formació ocupacional que sigui elaborat amb veritables criteris d'objectivitat, de transparència, de seguretat jurídica, i també de participació de les administracions locals i dels agents socioeconòmics que se'n deriven, no?

Una esmena que proposem també és la de prioritzar les polítiques de suport a les PIME, a les petites i mitjanes empreses, aquelles petites i mitjanes empreses que creuen veritablement, doncs, llocs de treball. És en aquest sentit que nosaltres proposem en una esmena dotar els viviers d'empreses i els plans de reindustrialització d'aquelles zones, d'aquelles comarques especialment deprimides.

Dins d'aquest mateix grup temàtic, però en l'àmbit corresponent al sector primari, proposem que el Govern promogui, a través del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Pla de pesca de Catalunya 2000-2005, com a eina de suport i reestructuració del sector pesquer, i on es recullin mesures de preservació del fons marí i dels recursos pesquers, i mesures per avançar en l'explotació sostenible d'aquests recursos pesquers.

Destacar, també, dins d'aquest àmbit, el sector primari, i ja per acabar, la presentació d'esmenes relatives a la política de regadius i a la necessitat d'incrementar les dotacions pressupostàries previstes per al projecte de regadius del Segarra - Garrigues, per al projecte d'impulsió d'aigua per a reg a Torres de Segre, al Segrià, i per al projecte de regadiu de les Garrigues Baixes.

Cal, en definitiva, com ja vam dir al seu dia, en la defensa de l'esmena de retorn del Departament d'Agricultura, una aposta pressupostària decidida en el camp de la política de regadius que ha de permetre posar en regadiu aquelles més de 120.000, 125.000 hectàrees planificades, i que ben segur que amb les aportacions que el Govern de la Generalitat ha anat duent a terme al llarg dels darrers anys, difícilment s'hi podrà donar compliment.

A continuació, senyor president, senyores i senyors diputats, cediria la paraula, el torn, al diputat Francesc Ferrer, que és qui defensarà les esmenes d'aquest mateix bloc, però les relacionades amb la política d'Indústria, Comerç i Turisme.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ausàs. Doncs té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer, per a la resta de les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, jo, senyor president, pregunto què faig avui aquí, i en aquest moment, perquè he vist que durant tot el matí els nostres arguments, les nostres raons no serveixen pràcticament per re. No serveixen, primer, perquè no voten mai a favor de cap esmena. I avui estic un pèl dolgut, senyor president, estic dolgut perquè una esmena que fa molt de temps i molts anys que l'estem provocant, que és que les pòlisses d'assegurança, segons l'article 26 de l'Estatut del consumidor, les puguem tenir en llengua catalana... Les companyies es comporten com si fossin les *majors* de Hollywood i no volen fer les pòlisses en llengua catalana.

És clar, això m'ha dolgut quan he vist que Convergència i Unió, que és un partit nacionalista, no sé si és que no estima prou la llengua, o no estima prou Catalunya, o no estima prou els consumidors catalans, però el que ha fet és que hi ha votat en contra. I això a mi em dol. I com que veig coses tan greus i tan enrevessades i jo sóc molt planer, senyor president, i molt senzill, i és clar, venim aquí, parlem del pressupost..., el pressupost jo veig –com ho diu la Constitució i ho diu la Llei pressupostària– que el pressupost és un dels elements més importants que hi ha en la vida política, fins i tot diu que és una de les funcions que tenen els diputats, el pressupost. Suposo que quan la política la dominava el sobirà d'una manera absoluta, el pressupost no el veia ningú; aleshores, la democràcia va poder aprovar els pressupostos.

Però ara, aquests pressupostos els fan tan complexos i tan enrevessats que no els entén pràcticament ningú; no els entén pràcticament ningú, i, a més a més, ens trobem que avui, modernament, un pressupost no és un pressupost simplement de xifres, sinó que hi ha programes. I aquests programes s'han de poder avaluar.

Jo, senyor president, sóc de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, i allà veig el que passa. Aquests pressupostos aquí els aprovem pim, pam, pum, ràpidament, ningú hi entén re, però, després, al final, va a la Sindicatura de Comptes, i allà hi troben totes les deficiències i tots..., que aleshores demana, la Sindicatura de Comptes, que han de comptabilitzar les coses bé, que..., sobretot, es queixen que han agafat diners d'una partida i els han portat a una altra. Home, jo em pensava que això era intocable; doncs, no, no és intocable. I aleshores penso: per què perdem tants de dies, aquí, discutint unes xifres, si després el Govern fa el que vol, i els síndics –els síndics– es queixen!

Jo tinc aquí un llibre, que és del senyor Ferran Termes, que és el síndic major, que se'n diu *L'auditoria de performance*. Doncs, això, senyor president, vol dir que avui ja no és simplement que els pressupostos es compleixin en el seu aspecte financer i en el seu aspecte de legalitat, sinó que, sobretot, s'ha de poder avaluar la

gestió d'aquell pressupost. I la gestió es mira en funció de la seva eficàcia i de la seva eficiència.

Però, com podem saber, nosaltres, des d'aquí, si hi ha eficiència i si hi ha eficàcia, si no la sabem i no la portem els pressupostos? Per això jo diria que, en aquest tema que ens toca avui, que és l'economia, i l'economia productiva, possiblement, de tots els departaments, o de totes les seccions que hem fet, és en la que més fàcilment es podria avaluar l'eficàcia i l'eficiència. Per què? Perquè hi ha elements, hi ha moltes estadístiques que ens ho anirien corroborant.

Per això, des d'Esquerra Republicana, nosaltres hem considerat –ja que es pot avaluar aquesta gestió–, hem intentat fer propostes, com, per exemple, en tenim una que és que sabem que hi ha el Laboratori d'Assaigs, que és molt important a Catalunya, però voldríem que, d'aquest Laboratori, no només n'hi hagués un, sinó que s'escampés a tot el territori, per exemple, en cinc centres més, tecnològics, que fossin per a *clusters*, que fossin per a sectors industrials.

Hem demanat també fer una cosa innovadora, que és el comerç just i solidari. Tothom parla de solidaritat; el Principat de Catalunya què ha fet per als països que necessiten el nostre suport i la nostra solidaritat? La Generalitat, amb totes les botigues que té, podria col·laborar que aquest comerç just fos més popular.

Tenim una altra esmena que fa referència a les línies elèctriques Enher. Hem arribat..., el nostre poble, senyor president, mai no havia tingut un monopoli com té ara en el subministrament elèctric. Abans, quan de la competència ningú en parlava, teníem tres, quatre i cinc companyies, i des que ara s'ha privatitzat només en tenim una. I quan hi ha talls, a qui ens podem anar a queixar?

Abans, si no anàvem a la FECSA, podíem anar a Hidroelèctrica, i si no anàvem a Hidroelèctrica anàvem a Enher, però ara només podem anar a Enher i no ens podem queixar. Nosaltres demanem que es faci un pla estratègic, que s'hi dediquin recursos i que s'arregli aquest problema, que és un problema gravíssim. Demanem que el senyor Subirà no s'encarregui de la indústria, del comerç, del turisme i d'altres coses, perquè en té tantes..., i de l'energia, demanem que això es reestructuri perquè no pot ser.

Demanem ajuts concrets per a la petita i mitjana empresa: el teixit industrial de Catalunya és fruit de la petita i mitjana empresa. El nostre teixit industrial no és de grans empreses, no és de grans capitals, no és d'oligopolis, no és de transnacionals; és d'aquell home petit que està en un poble, que té vocació industrial, que munta una taller, que primer té deu homes, que després en té vint, que després fa una fàbrica. Aquest home és el que hem d'ajudar, és a aquest que li hem de posar un servei tècnic, de recerca i d'innovació, és a aquest que l'hem d'ajudar no solament fiscalment, sinó amb impulsos des de l'Administració.

També tenim una partida per a la Fira de Mostres de Barcelona. Nosaltres creiem que la Fira de Mostres de Barcelona necessita una intervenció de la nació. La nació està representada per la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres creiem que la Fira de Mostres de Barcelona és de tothom i que, per tant, necessita el nostre suport financer i el nostre suport moral.

I després, senyor president, aprofitaré que estem amb l'economia productiva per parlar d'una qüestió que passa sempre desapercebuda i que Esquerra Republicana hi ha fet unes quantes esmenes, i és la relació que té la llengua catalana amb el consum. Nosaltres sabem que hi ha l'Estatut del consumidor, a l'article 26, que diu que s'ha d'etiquetar i s'ha de donar la informació als consumidors en llengua catalana, i això no passa. La Generalitat de Catalunya hi dedica 10 milions de pessetes, en el Departament d'Indústria, i aquests 10 milions de pessetes no es gasten. I aleshores nosaltres demanem que això es faci, sobretot, també amb les companyies concessionàries dels serveis de la Generalitat. No pot ser que la Generalitat de Catalunya atorgui una concessió administrativa a una societat, a una companyia o a una empresa i aquella empresa no compleixi les obligacions que li marca l'article 26 de l'Estatut del consumidor. Per tant, senyor president, estem esperançats que d'això quedarà constància en el *Diari de Sessions*; potser els nostres néts el llegiran, aquest diari. El que sí sabem: que no tindrem la sort que ens votin a favor. Tanmateix, la nostra consciència queda tranquil·la. La que no ha de quedar tranquil·la és la consciència nacional de Convergència i Unió quan vota en contra d'unes esmenes que no van en sentit sectari ni partidari, sinó que van a favor d'una cosa que és patrimoni de la dreta i de l'esquerra, que és la nostra llengua.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ferrer. En nom del Grup socialista - Ciutadans pel Canvi, per presentar les esmenes d'aquest sisè bloc, d'economia productiva, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Aquest és un bloc d'economia productiva, i quan sentia el senyor Ferrer i Gironès parlant sobre el tema del pressupost i parlant que el Subirà ho tenia tot, no sabia si estava parlant d'algun conseller o parlava d'alguna altra persona que havia governat fa temps –no?–, perquè, realment, aquest és un pressupost que té, bàsicament, una gran presència en una única conselleria, encara que, com és lògic en un plantejament d'economia productiva, no tan sols tracti d'aquells sectors productius, sinó de les seves conseqüències sobre un bé important, com és el de l'ocupació. És per això que aquest conjunt d'esmenes el que pretenen és, com diu el seu propi nom, esmenar el que fa el Govern i plantejar, en aquells punts que ens semblen més importants, deficiències o absències significatives.

(*El president s'incorpora al seu lloc.*)

Al nostre entendre, hi ha un primer element, o hi ha tres elements d'actuació en l'economia productiva, com poden ser el comerç, el turisme o la indústria, en els quals convé fer també algunes afirmacions, alguns

recolzaments, alguns plantejaments interessants. Des de la nostra perspectiva, en el tema del comerç, la nostra proposta intenta conjugar aquella tensió dialèctica i consubstancial entre les grans superfícies i el comerç urbà. Vam aprovar una llei de grans equipaments, equipaments de grans superfícies, i vam plantejar amb ella tota una política basada en el plantejament que aquestes grans superfícies, que poden ser perjudicials per al desenvolupament del comerç urbà, contribuïssin..., tingués la possibilitat, el Govern, d'establir una taxa, un impost, una recaptació per plantejar-ho.

Ens trobem que, en aquests temes, el Govern segueix traient-li les fulles a la margarida i diu que, tal vegada, *lo más seguro es que quién sabe*. Té una redacció que diu que estudiarà, però que després allò ho deixa en una ambigüitat total. Nosaltres entenem que, en aquest tema, poca broma, i convé posar-se a treballar per poder-ho fer amb claredat. I és per això que hem plantejat aquesta esmena i la que ve a continuació, que, escolti, no és un afany recaptatori sobre un tipus de comerç, sinó que és un afany recaptatori en un tipus de comerç per invertir-lo en una acció que ha de potenciar l'altre comerç, el comerç urbà. A través de què? D'ajuts al petit empresari i al petit botiguer? No; de crear les condicions, de crear zones urbanes que siguin atractives perquè les persones puguin escollir entre una modalitat de consum o una altra, però tinguin un entorn que afavoreixi aquesta situació.

És per això que hem plantejat aquestes dues línies d'actuació que ens semblen fonamentals: decisió en la implantació d'aquesta taxa, no amb afany recaptatori, sinó per ajudar el comerç urbà, que és una de les fonts de riquesa de Catalunya. La segona línia és la del turisme, i ens aboquem pel turisme rural. Entenem que aquí és un procés important pel tema de desestacionalització del turisme, que això afavoreix l'economia global de Catalunya, però afavoreix també d'una manera molt important un sector amb el qual s'ajuda a fixar la gent en el territori, li dóna una altra oportunitat de negoci, li dóna una renda addicional que li permet eixugar o compensar altres incerteses que té la producció agrària i, per tant, ajuda l'equilibri territorial de veritat. I, a més a més, va en la línia, en la direcció de no haver de repetir sistemàticament el pas de la història: del sector primari al secundari, després al terciari, i amb aquest pas del sector primari al secundari tenim una desfeta de l'entorn i del medi ambient, perquè aquesta és la dinàmica. Doncs, podem fer un pas endavant i passar del sector primari al terciari sense haver de cremar una riquesa com és el territori. Per tant, és amb el turisme rural que entenem que podem ajudar a aquest plantejament.

De la Fira, possiblement, s'ha dit quasi tot, llevat que, des del nostre punt de vista, no és tan sols una operació comercial sinó que és el procés bàsic i la plataforma d'internacionalització dels productes produïts a Catalunya i també d'internacionalitzar Catalunya, i, per tant, qualsevol tipus d'ajut o qualsevol plantejament, és necessari.

Amb el tema d'indústria em permetran que digui aquí que, dissortadament, el que ens trobem..., l'exemple més clar el deia aquest matí el company José Luis

López Bulla –col·lega, com diuen en altres països, col·lega parlamentari. La dreta em diu que li digui «camarada»; camarada, no hi ha cap problema, encara que és allò de «company» normalment és compartir el pa i «camarada» és compartir la cama, i, per tant, és allò que sembla que seria més company que camarada, però, en tot cas, és allò. Permeti'm que els digui que tenia raó quan plantejava el fet que el que estem fent aquí no s'assembla..., el que estem aprovant aquí després no es porta a la pràctica. És a dir, hi ha un exemple claríssim, i ara cita l'antiga Corberó. Hem produït dos processos: al primer, ens hem emportat aquell intangible que és la marca, i ens hem emportat la investigació i el desenvolupament, la recerca en el desenvolupament que ha fet aquesta empresa, i l'hem deixat només per produir, i ara té problemes. I quan el Parlament diu: «Escolti, actuarem sobre això», resulta que el conseller, en lloc d'oferir una opció lògica, el que els diu és: «Senyors de la multinacional, vostès facin, que nosaltres hi posarem una catifa vermella perquè puguin sortir d'aquesta situació.» Crec que aquesta no és l'actuació que es pot fer en el tema d'indústria, i, des d'aquesta perspectiva, tots els plantejaments de donar suport al subministrament energètic, d'ajudar que trobin polígons equipats i en condicions, és bàsic perquè això pugui tirar endavant.

Però en el tema de l'economia productiva i del desenvolupament, nosaltres plantejem, conjuntament amb totes les polítiques actives, una estratègia que és única, una estratègia que parteix dels pactes territorials, una estratègia que combina –de manera més o menys plantejada amb un conjunt d'esmenes– l'actuació sobre el territori conjugant i coordinar accions que, a més a més de ser polítiques actives, tendeixin a tractar els col·lectius que més ho necessiten; col·lectius com poden ser les persones amb disminució, col·lectius de majors de quaranta-cinc anys, col·lectius de joves amb fracàs escolar, perquè aquest és el col·lectiu difícil de la joventut –el que té formació aconsegueix subocupar-se, és a dir, ocupar-se amb un treball d'una qualificació inferior de la que ha cursat, però aconsegueix un treball, però és que el que té un fracàs escolar, possiblement, no aconsegueix ni aquesta subocupació–, i és a aquests sectors que plantejem adreçar les polítiques d'ocupació, les polítiques de formació.

Pretenem que això es faci a través d'un pla d'ocupació juvenil. Una acció conjunta i conjuntada, integral, que atengui els col·lectius en connexió amb els altres, però que els atengui. I això ho plantejem, també, treballant en dues direccions, que ens semblen complementàries.

El problema no tan sols és d'ocupació sinó d'inestabilitat o de temporalitat, o d'excés de temporalitat en l'ocupació, però també de sinistralitat. Creiem que hi han tasques de formació importants que, tal com estan distribuïts els pressupostos, no es produeixen. Ho vam dir el dia que parlàvem del Departament de Treball: esmercem més recursos a conscienciar i donar publicitat als programes de seguretat i salut que en els mateixos programes, i això és el que volem invertir a través d'aquestes esmenes, que no sigui un procés de sensibilització i propaganda, sinó de formació de gent que pugui preparar les condicions de seguretat en el lloc de treball.

I també plantejem que això es compensi, s'utilitzi la formació per a un sector de l'economia productiva com és l'economia social, com és el cooperativisme i les SAL, destinant recursos de formació a col·lectius que en alguns casos no poden accedir-hi perquè són treballadors ocupats però, al mateix temps, molts estan amb la seva condició d'autònoms, i aleshores no poden accedir als fons de formació que, en molts casos, s'han finançat per la quota d'empresaris i treballadors que no són autònoms. Aquest és un mecanisme, i per això plantejem que hi ha d'haver recursos cap a les cooperatives en aquesta direcció. Perquè l'altre element és repartir uns fons que han fet, amb la seva contribució, empresaris i treballadors assalariats, i en aquest règim no hi entren, no cotitzen els autònoms que formen cooperatives i SAL, i, per tant, com que tenen i segueixen tenint necessitat de la formació, hem d'habilitar els recursos generals, genèrics, que no vénen nominats pel seu origen, com poden ser aquests, cap a les cooperatives i SAL. I conseqüentment amb això plantejem, també, una racionalització de l'administració que ha de tractat d'aquests temes.

Pot ser contradictori o no, però a nosaltres ens sembla molt més lògic dissoldre un institut que gestiona 100 milions de pessetes, que és l'Institut de Promoció i Formació de Cooperatives, perquè ni promoció ni forma les cooperatives, sinó que el que fa és administrar programes europeus que podria gestionar qualsevol agent formatiu en el territori, i, en canvi, al costat de dissoldre aquest organisme, ens sembla molt més lògic que un organisme que podria gestionar 30.000 milions o més destinats a la formació, a l'ocupació, a les polítiques actives, es constitueixi, és a dir, que constituïm un veritable servei català d'ocupació que gestioni de forma integral totes les polítiques actives.

Aquests són, a grans trets, els nostres plantejaments pel que fa a l'economia productiva. Aquest és el plantejament que entenem que permet abordar la fase de creixement econòmic amb una orientació diferent i no tan sols deixar que el mercat vagi fent o que l'economia es vagi desenvolupant, sinó ajudant-la a orientar-se perquè no produeixi més injustícia, perquè no produeixi més discriminació social. Aquestes són les esmenes que hem preparat amb molt d'afecte, que els oferim amb molt més entusiasme verbal i amb molta més seguretat que vostès els passaran adequadament tot el corró per aplanar-les.

Però, en tot cas, permetin-me dir-los, per acabar: els hem presentat conjuntament amb altres grups un conjunt d'esmenes perquè, com a mínim, el Govern es retrati. Durant més de dos anys, ens han estat dient que han signat un acord amb els agents socials, el Pacte per l'ocupació de Catalunya, allò que en alguna intervenció jo havia dit que amb el seu propi nom ja es definia: POC; era poc, volíem més, però bé, fins i tot allò que era poc, fins i tot això ni ho pressuposten. Ara tenen l'oportunitat de posar en disposicions addicionals allò que no apareix en l'estat de despesa i, com a mínim, tenen signat i diuen que constitueix la seva actuació com a Govern. Doncs, li donem aquesta oportunitat amb la seguretat que vostès tampoc la voldran acceptar i, per tant, tornaran a votar en contra del que diuen que

faran, que és la millor manera de ser coherents; almenys, això és el que m'han dit: que quan un vol ser coherent vota el contrari del que diu. No ho sé, potser és que m'han informat malament.

Res més i moltes gràcies.

El president

L'han informat malament. (*Rialles.*) Pel grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré una part del bloc, que són les esmenes que van de la 266 a la 274, ambdues incloses, i la resta ho farà la illustre diputada senyora Font.

El fil conductor de la meua tanda d'esmenes és el següent: necessitem més recursos finalistes per a polítiques actives de formació i ocupació i, si s'aproven, espero que siguin gestionades de manera transparent i sense cap tipus de sinecures i canongies, que sembla –segons diuen– que en el cas d'Indústria estan consolidades i més que consolidades, sembla –segons diuen. Canongies i sinecures que són càrrecs de poca feina i molt profit. Partides, unes –les que plantejem– orientades a col·lectius de joves, d'altres a persones de més de quaranta-cinc anys –homes i dones, s'entén–, polítiques també de formació de persones en la necessària tasca de formació per a la prevenció de riscos i sinistralitats laborals i d'aplicació de la Llei de salut laboral. Coses de tanta envergadura, aquestes, com ho demostra el fet que han explicat les recents enquestes: una immensa majoria d'empresaris catalans i de fora de Catalunya –però catalans també– desconeixen l'existència de la Llei de salut laboral i de riscos; no és que no sàpiguen els seus continguts. Es parla d'un 75%, diuen les enquestes. El que diu, ben certament, ben poca cosa de la classe empresarial, però tampoc parla massa bé de l'eficàcia de les orientacions del Govern, del Consell Executiu, i del Gobierno de España, també. De manera que aquesta dada fa trontollar el que ha dit fins ara el Grup de Convergència i Unió al llarg dels debats d'aquests últims dies, i des que vam començar en aquesta legislatura a parlar de salut i sinistralitat laboral, i el Consell Executiu. Més del 75% dels empresaris no coneixen l'existència de la Llei de la salut i de prevenció de riscos laborals, de manera que les partides que nosaltres proposem no és que pretenguin resoldre el problema, però sí avançar gradualment, també, en el terreny del coneixement amb una propaganda i amb una publicitat i amb fets explicatius més eficaços que fins ara.

Partides d'ocupació, de formació, que s'orienten al treball assalariat, al treball dependent, i també a les diverses tipologies de l'economia social. I també partides a diversos territoris que, almenys des del començament dels anys vuitanta, han conegut un terrible declivi industrial, és a dir, el Berguedà i el Ripollès; partides, finalment, per a la construcció d'un veritable servei català d'ocupació, que sempre, senyors de Convergència

i Unió, quan parlem del Servei Català d'Ocupació sembla que els anomenem la *bicha*.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Elisabet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo presentaré les esmenes relacionades amb una part de l'economia productiva que, en percentatge, representa poca gent però que, en importància, diríem que és cabdal per a la situació en el nostre país. Estic parlant de les esmenes relacionades amb agricultura, ramaderia i pesca.

En primer lloc, des del nostre Grup, presentem una colla d'esmenes relacionades amb la situació en el món rural, o potser –com em recordava l'altre dia un diputat d'aquesta cambra–, potser més que dir del món rural hauríem de parlar de les famílies que viuen de treballar la terra o que viuen de cuidar el bestiar, perquè moltes d'elles no necessàriament viuen en un àmbit rural, i, en canvi, estem parlant dels pagesos, de la gent que viuen de la pagesia. Per a aquesta societat, aquest grup de persones, creiem que seria necessari destinar més recursos per tal que la seva qualitat de vida, els seus drets es puguin veure, doncs, recollits. En aquest sentit, pensem que hi haurien d'haver més recursos, per exemple, per a la reestructuració de cooperatives, per a la jubilació anticipada, per al desenvolupament del turisme rural, que podria ser una bona alternativa per les dificultats que es passen en alguns sectors; podrien haver-hi, també –hi haurien d'haver, també–, més recursos per a mesures agroambientals, que això, doncs, tindria a veure no només amb la situació d'aquelles persones, d'aquelles famílies, sinó també del mateix territori, és a dir, ens n'acabaríem beneficiant tots ben directament; hi haurien d'haver també més mesures per a la promoció de productes de qualitat, per exemple, no?

Hi hauria també una colla d'esmenes que nosaltres també creiem importants, que van adreçades, realment, en concret, a l'agricultura, que potser ja n'hi han algunes que no són directament competència del Govern català, però ens sembla que també el Govern català hi hauria de prendre part. Pensem, per exemple, en mesures que servissin per compensar la problemàtica que viu el sector dels fruits secs, o per compensar les repercussions que té en el sector agrícola la pujada del preu del gasoil. Hi haurien d'haver, també, més dotacions destinades a les assegurances agràries o destinades a la sanitat vegetal i animal. També creiem que hi haurien d'haver mesures per facilitar obtenció, per exemple, de crèdits tous per a la implantació de regadius; i potser unes esmenes més puntuals podrien servir per relacionar un tema, que és el tema forestal, amb el tema ramader, com seria la dotació de primes compensatòries per exercir el control en zones de pastures i matolls per a la prevenció d'incendis forestals.

I, finalment, en el tema de la pesca, una esmena puntual que fa referència a apostar per l'aqüicultura. Pensem que, en aquests moments on el món de la pesca, doncs, està passant per problemàtiques importants, aquest element, l'aqüicultura, podria ser una alternativa important i que, segons com es portés a terme, també podríem dir que és més sostenible que segons quines pràctiques que s'estan portant en aquests moments.

És per tot això que nosaltres pensem que aquestes esmenes estaria bé que prosperessin, i per això, doncs, nosaltres continuem insistint-hi.

Gràcies senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensaria les tres esmenes que ens queden vives, donat que tres més ja van estar aprovades en Comissió, que corresponen a aquest bloc temàtic d'economia productiva.

Les tres esmenes que fan referència, una va lligada al que s'ha dit per part d'il·lustres diputats que m'han precedit, és a dir, promocionar, donar ajuts, promoure ajuts a la petita i la mitjana empresa, aquest teixit empresarial tan important de Catalunya i que, realment, crea els llocs de treball de Catalunya, però que aquestes ajudes a la petita i la mitjana empresa vagin encaminades per a aquells treballadors i treballadores –especialment treballadors, però especialment treballadores– que tinguin uns requisits, uns requisits que siguin, en primer lloc, demandants del primer lloc de treball, aturats inscrits de més d'un any del Servei Català de la Col·locació, majors de quaranta anys i joves menors de vint-i-cinc anys, a més de discapacitats. Creiem que aquesta és una nova disposició addicional important, que a la vegada és coincident amb diferents plans per a l'ocupació que s'han presentat en d'altres comunitats autònomes, i també en el conjunt de l'Estat espanyol pel Govern. Actualment, fa pocs dies que es va presentar, en el primer Consell de Ministres una vegada constituït el nou Govern, també es va presentar un pla per a l'ocupació per a l'any 2000.

I dues esmenes més, una referent –la número 306–, referent a incrementar els ajuts per al finançament de totes aquelles activitats exportadores de la petita i la mitjana empresa. Aquests dies hem assistit, en diferents viatges del mateix president de la Generalitat, que vol donar a conèixer –creiem que és important– tota aquella tasca que es fa a Catalunya i a promocionar Catalunya a l'exterior, i això, sens dubte, no solament s'aconsegueix amb un viatge, sinó que a la vegada també s'ha d'aconseguir donant i dotant les empreses d'ajuts per a aquell finançament de les activitats exportadores, i també encaminades no al conjunt del teixit empresarial, sinó a la petita i a la mitjana empresa de Catalunya.

I una altra de les esmenes també era, dins de l'economia productiva, la número 304 –abans he fet una equivocació, senyor president: la que havia defensat era la 305 i no la 306–, la número 304, que hem arribat finalment –i per economia processal, doncs, ja en faré lectura–, hem arribat a una transacció perquè sigui molt més lògica la mateixa disposició addicional i molt més entenedora, una transacció amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Aquesta esmena el que diu és que s'ha d'incrementar els ajuts a totes les petites i mitjanes empreses que accedeixin a incorporar nous elements tecnològics, i aquest ajuts hauran d'incloure totes les actuacions que facin les empreses en aquest sentit.

Esperant, senyor president, que les esmenes en aquest apartat d'economia productiva tinguin el suport de la resta de grups de la cambra, les sotmetem a la seva votació.

Gràcies senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, ara tinc un problema, que és que jo voldria contestar a tots els grups, i una mica amb detall, però veig que han fet una defensa global de les esmenes, i això m'estalviaria entrar molt a fons en el que jo pensava que havia de fer. De totes maneres, ja ho decidiré mentre anem parlant.

Ara permeti'm, senyor president, que faci un comentari al voltant de les intervencions que hi han hagut, perquè a mi m'interessa deixar una qüestió al més clarificada possible, perquè el primer interventor, la primera persona que ha intervingut, el senyor representant d'Esquerra Republicana, es queixava que el debat era una mica inútil, perquè aquí no s'aprovava res, les esmenes de l'oposició no s'aprovaven... Aquest és un discurs que el portem sentint tot el dia d'avui i part de la setmana passada i, si continués aquest debat, el continuaríem sentint. Jo vull dir una cosa que em sembla que és coneguda de tothom però que convé remarcar: votar en contra de les esmenes de l'oposició no vol dir estar en contra de les esmenes de l'oposició. Votar en contra vol dir una altra cosa; votar en contra vol dir que tu has de defensar els criteris del Govern i els criteris dels teus programes i els criteris que tu tens si representes el Grup majoritari que dóna suport al Govern: en contra de les esmenes, no en contra dels continguts. Per què? Perquè jo estic molt d'acord i tots els meus companys estan bastant d'acord amb algunes de les esmenes que presenta l'oposició.

Deia un altre diputat il·lustre, d'Esquerra Republicana: «Senyor president, jo no sé què faig aquí.» Doncs, vostè fa el que ha de fer, fa d'oposició, i la democràcia no existiria si no hi hagués oposició. I no és possible fer un debat si no hi ha una persona que discrepi. Doncs, aquest és el gran paper que el poble de Catalunya li ha donat a vostè. El poble de Catalunya ha volgut que

vostè sigui oposició. I, de moment, és oposició i fa el seu paper molt dignament.

El Govern no fa el que vol, com ha dit un diputat; el Govern fa allò que la llei que ha votat aquest Parlament, que és la Llei del pressupost general de l'Estat, perdó –què més voldríem, eh?–, la Llei general de pressupostos de Catalunya, li diu que ha de fer. I aquesta és una llei que s'aprova aquí i s'aprova amb els jocs de majories que els grups han volgut que hi hagin; tots els grups, no uns grups. Aquest dematí sentia un diputat que deia: «vostès han elegit el seu soci». Sí, és veritat: nosaltres hem elegit un soci, potser perquè no teníem cap altra porta oberta... (*Remor de veus.*) No es posin nerviosos, ni uns ni altres –ni uns ni altres. (*Diverses veus increpen l'orador.*) Altres vegades hem pogut debatre entre tots i hem tingut... No es posi nerviós, senyor Luna, que no va..., que el..., (*remor de veus*), el problema..., quan un té determinats socis és perquè són aquells que, realment, poden ser socis i manifesten la seva voluntat de ser socis. (*Pausa.*)

El senyor López Bulla, bon amic i, si ell no s'enfada, li diria històric dirigent sindical important d'aquest país nostre, el senyor López Bulla que no renuncia –i no té per què– a la seva concepció de la societat, i que, en alguns aspectes, comparteixo molt la seva trajectòria i algunes de les defenses que ha fet, acaba de fer una defensa de la Llei de riscos laborals. I diu: «El 75% dels empresaris no la coneixen i seria necessària la difusió, la publicitat, d'aquesta Llei.» Si vostè ho recorda, senyor López Bulla, la setmana passada totes les partides de publicitat de tots els departaments van ser modificades; bé, volien ser modificades. No hauríem tingut aquesta possibilitat si haguéssim fet allò que se'ns demanava en aquell moment, que era eliminar les partides de publicitat. (*Pausa.*) Naturalment, no exactament pel senyor López Bulla, però sí per altres persones que també podien..., i altres grups, que podien i van presentar esmenes per poder esmenar les partides de publicitat.

Esquerra Republicana demana la formulació d'un pla ocupacional. Espigolarem algunes respostes. Bé, però és que l'aprovació de les accions concretes en matèria de formació ocupacional les tenim molt definides en una ordre, l'Ordre 14, d'aquest mateix any; és una ordre que especifica com s'ha de fer la formació professional, la necessitat de contractació en cada sector d'activitat, la prioritització dels col·lectius amb més dificultats, el grau d'ocupabilitat de la formació programada, etcètera. La llei 14 dóna resposta a aquesta necessitat que planteja Esquerra Republicana.

Per una altra banda, la política industrial del Govern de la Generalitat ja té com a objectiu prioritari la millora de la competitivitat; ja estem debatent constantment sobre competitivitat; ja volem, ja estem en aquesta línia. I, en particular, cal fer referència a l'Agència Catalana de la Petita Empresa, creada l'any passat, que està i donarà un resultat important.

Per una altra banda, pel que fa al soterrament –que també ha defensat, amb entusiasme, el representant d'Esquerra Republicana– de les línies elèctriques, ells saben, vostès saben que el Departament de Comerç i

Turisme està, en aquest moment, aplicant la normativa de soterrar totes aquelles línies d'alta o mitjana tensió quan passen per poblacions i està en la línia d'estudiar, específicament, pel que fa a les línies aèries, com i quan i de quina manera s'han de trobar els recursos necessaris per poder arribar a soterrar aquestes línies que, com vostès saben, són molt importants i molt –i molt– costoses.

Pel que fa referència a l'R+D, que també és una esmena i una inquietud que compartim amb vostès, aquesta és una iniciativa que es va iniciar l'any 1999 i que finalitzarà –es va fer un pla– l'any 2000, i és un programa que pretén identificar els models d'innovació empresarials, adequar els serveis a les necessitats de cada model d'innovació, promoure un mercat de subcontractació d'innovació, estimular la despesa privada d'R+D, introduir sistematització a les empreses en procés d'innovació, etcètera, etcètera.

El Govern està, ja, desenvolupant un programa de recolzament de la millora d'instal·lacions turístiques; perquè vostès han parlat de la necessitat del recolzament al turisme rural. I vostès saben que hi ha tot un programa de millora de les instal·lacions turístiques, que integra bàsicament les línies de crèdit de l'Institut Català de Finances, amb una sèrie de condicions, però que estan treballant eficaçment en aquesta línia; el Departament d'Indústria i Turisme ja té convingut amb l'Institut Català de Finances una altra línia d'ajuda a residències i turisme rural.

Hi ha tota una acció que es demana per a la ciutat de Barcelona, un pla específic de creació d'ocupació. A la ciutat de Barcelona ja s'estan realitzant aquestes accions ocupacionals. El Departament d'Indústria i Comerç ja té previst incentivar la inversió empresarial a les comarques amb regressió demogràfica; com vostès saben, hi ha una ordre publicada amb càrrec als pressupostos d'aquest any 2000 per a aquest fi.

Hi ha un altre bloc de nou esmenes col·lectives, de tots els grups, que pretenen actuacions relacionades amb el Pla de formació ocupacional. Hem de dir que, d'aquests plans ocupacionals, n'hem parlat a bastament –n'hem parlat a bastament– en aquest Parlament. Estem..., el Departament de Treball està treballant en aquesta línia. Convé dir, de totes maneres, que el contingut de la proposta dels col·lectius a qui ha de destinar-se preferentment els cursos està recollit en el Pacte d'ocupació de l'any 1998-2000. És evident que hem de coordinar l'acció de formació amb el Fons social europeu i amb el FIP, i això és el que s'està fent. El Departament de Treball finança, mitjançant programes de subvencions, la contractació d'agents d'ocupació i desenvolupament local, la contractació d'experts tècnics d'alta qualificació; la majoria dels vivers d'empreses existents –que és una tema que es demana: que hi hagin vivers d'empreses–, doncs, ja hi són, ja s'estan finançant. Tot això, aquesta relació, que la puc continuar fins a divuit pàgines més –i que no els vull cansar amb això...

Hi ha un tema que es demana sobre ramaderia i pesca. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ja té una línia d'ajut oberta anualment per assumir part dels

importos de les assegurances, que es demana que sigui un 25%, com a mínim, l'ajut del Departament de Ramaderia i Pesca; doncs, ja hi ha una línia, en aquest sentit. Igual amb el tema dels fruits secs: hi han determinades partides amb les quals la Generalitat està col·laborant a la seva subvenció, etcètera, etcètera.

Hi han, finalment, unes esmenes presentades pel Partit Popular, que ha comentat el seu portaveu, i que, en principi, no..., en principi no..., senzillament les votarem a favor. N'hi ha una, la 357, que hi ha una petita esmena que hauríem, si el propietari de l'esmena ho accepta, de substituir «incentius» per «ajuts». Em sembla que ja està concretada i que la Mesa la coneix, o l'hi donarem a conèixer, i d'aquesta manera els anunciaré el vot negatiu a totes les esmenes, que no a tots els continguts, dels grups de la cambra que no són el Grup Popular, a qui votarem favorablement les tres esmenes que tenen en aquest bloc.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem ara a debatre les esmenes presentades en el grup número 7, que és de política social. (*Remor de veus.*) Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, mentre el Grup socialista fa uns distinguos molt interessants, pot baixar aquí, a la tribuna, a debatre les esmenes de la 306 a la 398, la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Jo defensaré les esmenes, el conjunt d'esmenes del bloc de política social conjuntament amb el diputat Ernest Benach.

Tal com ja vam manifestar en la defensa de l'esmena a la totalitat que vam fer al Departament de Benestar Social..., vam dir que aquests pressupostos no eren uns pressupostos que destaquessin en la inversió social, donat que seguia la tendència a la baixa de pes específic en el conjunt. Hi ha hagut, és cert, augment notables en alguns apartats, però no són ni molt menys suficients per cobrir la demanda ciutadana que actualment tenim.

Les esmenes que avui defensem fan referència als àmbits de millora de l'atenció primària, atenció a la gent gran, lluita contra l'exclusió social, la formació d'adults, les persones discapacitades i la lluita contra la violència exercida contra les dones. Com que aquest darrer tema ja va ser debatut a l'últim Ple, en el qual vam aprovar una moció per unanimitat, pensem que seria coherent que, també de forma unànime, s'aproveïssin les esmenes que el nostre Grup presenta, donat que seria donar contingut econòmic a algunes de les mesures que la Moció aprovada plantejava.

En concret demanem previsions pressupostàries per a l'elaboració i posada en marxa del Pla d'atenció, suport i eradicació de la violència de gènere, així com preveure pressupost per a pisos pont per a les dones víctimitzades i la construcció d'un centre d'atenció integral a Sant Feliu de Llobregat, on l'Ajuntament ja ha cedit, o ja ha ofert, uns terrenys per fer-ho. Seria coherent

que, avui, aquestes esmenes rebessin el suport unànime de la cambra.

Pel que fa a l'atenció primària, és evident que cal reforçar i ampliar la xarxa d'atenció. Calen més assistents socials, més educadors i educadores, més treballadors familiars; cal potenciar la prevenció primària de les drogodependències, etcètera, etcètera, i, per això, cal que el Govern faci una major inversió per al seu desplegament.

En política social, com en política sanitària, ens cal més prevenció, per tal que no hàgim de solucionar més tard problemes molt més greus. A més, actualment, hem de tenir en compte que la xarxa de serveis socials és insuficient per cobrir la demanda, per donar atenció a la demanda real que fa la ciutadania; no tenim prou recursos ni equips de professionals suficients per cobrir les necessitats i els problemes reals de la població, per tant, molt menys per prevenir-los.

Pel que fa a la gent gran, cal millorar els recursos socio-sanitaris, retardar l'internament de la gent gran i la creació de noves places de centres de dia, a més de respectar el reequilibri territorial. En aquest àmbit d'actuació, les corporacions locals tenen una gran importància i, donat que els municipis, entre d'altres serveis –i ja ho hem manifestat en diverses ocasions–, cobreixen 3.000 de les 6.300 places públiques residencials i 500 de les 1.200 places públiques de centres de dia, així doncs, cal una col·laboració econòmica més gran en lloc que aquesta partida segueixi decreixent. Si no es produeix un augment en les aportacions als ajuntaments, aquests serveis no es podran mantenir i és evident que les places públiques, sense aquesta important aportació de places residencials i de centres de dia, no podran cobrir la demanda que actualment hi ha i que, a més a més, està en creixement. Una resolució d'aquest Parlament, la 869/5, obliga a dotar econòmicament aquestes places i, en canvi, l'increment desitjat i necessari no es produeix.

En l'àmbit de la lluita contra l'exclusió social, una millora en la xarxa bàsica ajudaria a detectar problemàtiques que es van accentuant i agreujant amb el temps, però, a més a més, cal una acció decidida, calen habitatges socials per a col·lectius específics, cal dignificar els barris on la pobresa i la precarietat augmenta, cal formació, programes d'inserció i augmentar les ajudes socials d'urgència, així com es fa imprescindible elaborar i desenvolupar un pla interdepartamental de lluita contra la pobresa i l'exclusió que desplegui els recursos necessaris per a les famílies i individus que es troben en situacions precàries. També proposem complementar les pensions no contributives, per tal de frenar el progressiu empobriment de les persones que reben subsidis o pensions.

Pel que fa a la formació d'adults, insistim en la nostra crítica que el Govern li dona un caire assistencial i no educatiu, i hem presentat diverses esmenes en aquest sentit. Les més destacables serien les que porten a cobrir la demanda real, que actualment n'hi ha i que no s'està cobrint, i ampliar la formació d'adults als nivells d'ESO.

Un altre bloc d'esmenes fa referència a les persones amb disminució. En aquest apartat, tot i que hi ha hagut increments notables en alguns aspectes, hi ha dèficits importants, com ara les prestacions econòmiques segons l'actual sistema de trams, habitatges tutelats –que és una demanda, a més a més, important i que fa anys que es va ajornant per part del Govern–, així com la creació de places residencials per a disminuïts psíquics profunds i severs, i els ajuts residencials per a aquestes persones, atesa la complexitat del problema i el cost econòmic que se'n deriva.

Tot i que a nivell d'integració laboral hi ha hagut un increment, caldrà millorar aquesta integració i fer-la de forma no discriminatòria, tot i que això és un debat que plantejarem en la discussió de la Llei d'acompanyament i que em sembla que també algun Grup ha plantejat i que suposo que defensaran tot seguit.

Un altre punt important en les nostres esmenes és la importància de la gratuïtat i universalitat dels serveis socials, així com l'equilibri territorial i la col·laboració amb els ens locals. Els serveis socials a Catalunya s'han d'ampliar i millorar per tal d'oferir a la població una atenció adequada i atendre les necessitats reals. I donat que, en aquestes alçades del debat, hem repetit i seguim fent de forma reiterativa les mateixes afirmacions que vam fer, que hem anat fent tant en el Ple de les esmenes a la totalitat com en la discussió a les comissions, jo no allargaria més el meu discurs i passaria la paraula al meu company.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach. *(Pausa.)*

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El bloc d'esmenes que em resta per defensar dintre d'aquest capítol de política social també és prou heterogeni.

Jo, d'entrada, i una mica per trencar la dinàmica que hem portat al debat fins ara de si ens fan cas o no ens fan cas, de si el Govern, si l'oposició, si aproven o deixen d'aprovar, el cert és que ens trobem ja amb aquesta dinàmica que hem iniciat, que és la que és, i que, evidentment, no ens agrada, però la realitat és la realitat.

En qualsevol cas, quedi constància, i quedi clar –i ho deixo avui dit aquí perquè consti en el *Diari de Sessions*; suposo que serà el senyor Hinojosa que vindrà després–, quedi clar, ja des d'ara, que el pressupost de l'any 2001, perquè el del 2000 és aquest, Esquerra Republicana està en condicions de manifestar avui que està disposada a parlar-ne. Però per parlar sempre han de ser dos, i en aquest cas no hi han estat. I si algú s'atreveix a dir que sí, doncs, bé, que surti i que ho digui, però, en qualsevol cas, el que és evident és que la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya és arribar al màxim nombre d'acords possible. Ara la situació és la que és, molt bé. Escolti'm, de cara a l'any que ve

parlem-ne, però parlem-ne amb temps. A nosaltres ens hi trobaran, si volen parlar-ne.

Les esmenes que ens queden fan referència a diversos blocs. Hi ha un bloc important que és el bloc sanitari, un altre bloc que fa referència a tots els temes d'immigració i un altre bloc que faria referència, també, a aspectes més concrets com la lluita contra la sida, les drogodependències, etcètera.

El debat aquest s'ha succeït en tres parts, d'alguna manera. La primera part va ser un posicionament polític en el qual els diversos departaments, els diversos grups polítics anàvem expressant les discrepàncies o les virtuts de les polítiques que es feien en els diversos departaments –normalment discrepàncies–, i d'alguna manera intentàvem contrastar polítiques d'actuació; la segona part, ja molt més concreta, feia referència a programes concrets i qüestions puntuals que es van debatre en Comissió i, avui, d'alguna manera, és l'allargament d'aquesta segona part, en què es plantegen tot un seguit de programes d'actuació que, en definitiva, acaben d'expressar una voluntat global de funcionament d'un cert departament.

En el cas del Departament de Sanitat, el nostre Grup Parlamentari ha presentat tot un seguit d'esmenes que fan referència a temes que hem tractat sovint aquí i que tenen una continuïtat lògica amb el discurs que vam fer en el moment de l'esmena a la totalitat.

Per nosaltres és especialment preocupant que aspectes com la concertació hospitalària no tinguin un tractament, des del punt de vista pressupostari, molt més rigorós i, des del punt de vista econòmic, molt més important; per nosaltres, també, és especialment preocupant que tot el capítol d'inversions plantejat en el pressupost sigui just –just en el sentit de justa, no pas en el sentit de justícia–: les inversions tant en els centres concertats, hospitals comarcals –en definitiva, centres de la XHUP–, tant pel que fa a inversió en edificis com a inversió en reposició és francament insuficient. Hi ha tot un altre capítol de reforma de l'atenció primària que, per una banda, es planteja globalment, en la línia que el Govern no es compromet definitivament a concretar quan s'acabarà, però, per altra banda, amb la construcció de tot un seguit d'àrees bàsiques de salut i centres d'assistència primària que, en alguns casos, són compromisos del mateix Govern, en d'altres casos són necessitats expressades per les diverses poblacions i que, per tant, continua sent una de les mancances més importants en l'àmbit del Departament de Sanitat.

Hi ha propostes ja molt més concretes en l'àmbit de l'atenció sanitària. Per una banda, doncs, per exemple tot un seguit de propostes en relació amb la reducció de llistes d'espera. També campanyes molt més concretes, com, per exemple, les campanyes de donació de sang, del foment de les campanyes de donació de sang; un major desplegament, per exemple, dels serveis de salut mental –un altre aspecte que, des del nostre punt de vista, és absolutament important i que s'hauria de prioritzar en aquest futur més immediat–; també hi han diverses propostes amb relació a la descentralització a nivells terciaris. D'alguna manera, en aquests moments, la sanitat d'alt nivell està concentrada a Barcelona i als

voltants de Barcelona; entenem que algun d'aquests aspectes podria ser descentralitzat, entre altres coses perquè això afavoriria una major qualitat de vida dels habitants que no viuen a Barcelona, però, a més a més, també perquè reduiria les llistes d'espera a Barcelona, i, per tant, des d'aquest punt de vista, hi ha algunes propostes concretes ja territorialitzades que entenem que podrien ser interessants, si més no, de plantejar.

També hi ha tot un seguit de qüestions en relació amb la reducció de la despesa farmacèutica, en la línia, d'alguna manera, que ja hem expressat a bastament en aquesta cambra i, finalment, la construcció de centres hospitalaris, de projectes de centres hospitalaris que nosaltres entenem que són ja no urgents sinó absolutament necessaris i indispensables perquè la seva no-construcció, la seva no-realització és realment un problema greu en les zones on això es planteja. Des d'aquest punt de vista, l'hospital comarcal del Baix Llobregat, l'hospital comarcal del Baix Penedès són dos exemples clars en aquesta línia d'actuació.

I, després, també en aquesta línia d'actuació, la solució de problemes determinats i concrets en determinades comarques, en què, si bé hi ha centres hospitalaris, caldria plantejar-ne o bé reformes importants o bé, d'alguna manera, una certa remodelació, no només des del punt de vista arquitectònic sinó també des del punt de vista funcional. Aquí, potser, el cas més concret, el cas més específic, és el de la comarca del Garraf, que també s'ha plantejat en unes quantes esmenes.

Per tant, això faria una mica el paquet de sanitat, que, conjuntament amb tot un seguit de mesures de suport a les organitzacions no governamentals que estan treballant en la lluita contra la sida, en la lluita contra les drogodependències –i que entenem que aquestes són polítiques que caldria reforçar al màxim en aquests moments, que no deixa d'haver-hi un cert, no divorci, però sí unes certes tibantors, no volgudes, entre determinades organitzacions no governamentals que treballen en aquests àmbits i les actuacions que es fan des del Govern–, entenem que acabarien de completar una mica aquest bloc global.

Em queda poc temps, però sí que voldria fer esment i defensar les esmenes que en aquest àmbit s'han fet pel tema de la immigració extracomunitària. Aquest és un tema que jo crec que tots els grups parlamentaris hem expressat la nostra preocupació al respecte, que és indubtable que és necessari fer-ne un debat ampli en aquesta cambra. Jo crec que la iniciativa de fer la comissió específica amb relació a aquest tema i, a més, una comissió en la qual participen diputats i diputades i especialistes en el tema que vénen de fora, jo crec que és un bon marc d'entrada per poder avançar. El que passa és que, el debat, l'hem de fer i paral·lelament hi ha d'haver una actuació clara del Govern en aquest sentit. I una actuació clara vol dir no només, doncs, quedar-se en la teoria sinó ja anar a la pràctica, perquè, en definitiva, és ara quan s'han de començar a plantejar polítiques clares en aquest sentit.

A nosaltres ens fa una certa por que, en aquest tema, ens quedem només amb la teoria. I diem això perquè aquesta és una tònica del Govern durant aquests darrers

anys, i en aquest tema no podem badar; no podem badar perquè el que ara no és un problema, sinó que és una situació que en alguns moments determinats pot representar alguns punts de conflicte –ho pot esdevenir– i un problema gravíssim. Per tant, és bo que en aquests moments es plantegin ja d'una manera clara i concreta quines són les polítiques que s'han de fer en l'àmbit de la immigració, quines són les polítiques concretes que s'han de fer en l'àmbit de la integració, quines són les polítiques concretes que s'han de fer, en definitiva, per intentar millorar la qualitat de vida de totes aquelles persones que han fet l'opció de venir a viure en el nostre país. I el nostre Grup Parlamentari, sensible amb aquesta qüestió, ha volgut plantejar, doncs, algunes esmenes en aquest sentit.

I amb això, doncs, acabo la defensa de tot el bloc de les esmenes de política social que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, reiterant, això sí, la disponibilitat del nostre Grup Parlamentari que, ja que en el 2000 no ha estat possible, en el 2001 trobem, doncs, les vies de comunicació –de comunicació– adequades per poder parlar clarament, i a bastament, del pressupost de l'any que ve.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per defensar les esmenes de la 404 a la 495, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, miri, avui podríem pensar que som actors i actrius d'una obra de teatre de l'absurd, no?, una mica Beckett, no?, però en aquest cas ja sabem qui és Godot, no? El Godot era, sembla, un acord entre Grup Popular –paper fins i tot signat– i Convergència i Unió que devaluava aquest debat, però no és això, no.

Voldria dir especialment a Convergència que es miri el contingut de les esmenes que jo defenso. Un diputat que ha defensat abans per al torn en contra, o per posicionar-se en nom de Convergència, ha dit: «Votarem en contra de les esmenes però a favor del contingut.» No, no, escolti: jo vinc aquí a defensar els continguts, i malgrat aquesta cerimònia anunciada d'aquest tancament d'un acord entre els dos grups, que és lícit, vinc aquí per posicionar-nos sobre el que hem fet nosaltres amb les esmenes a l'articulat de política social.

Convergència presenta aquí un pressupost amb retard, que tal com anem no calia –podíem haver prorrogat el pressupost i esperar el 2001–, sense línies estratègiques, sense claredat ni transparència, i que accepta allò que el Partit Popular li proposa, que és una repartidora, una repartidora amb el territori.

Però això té connotacions polítiques molt importants: primer, perquè el Grup Popular –que és lícit fer-ho–, que governa l'Estat amb majoria absoluta, té atrapada Convergència i Unió, però això perverteix el debat pressupostari, perquè sembla que aquests ajuntaments que el Partit Popular ha prioritzat en aquesta repartidora

són millors que el poble del veí que no ha tingut aquesta sort. Però no és això.

Avui, novament, hem demostrat allò que fa anys que està succeint, que tenim un Govern decrepit, que ha perdut pistonada, un Govern que fins i tot ens fa enyorar temps anteriors de Convergència i Unió: el Govern Laporte, quan érem pioners en salut pública, quan consensuàvem mapes escolars, malgrat la majoria absoluta, quan debatiem aquí lleis que han marcat la diferència d'ordenació sanitària. Fins i tot enyorem aquests governs, i ara quina tristesa! I nosaltres, què fem? No s'enganyin: fem allò que ens toca pel nombre de vots que ens van donar, presentar, a través de les esmenes a l'articulat, intentar reparar els punts de feblesa dels temes que ens ocupen. I diré els que ens semblen més rellevants. De sanitat, de benestar social, de cooperació o de polítiques de gènere.

Quins són els punts febles de política sanitària? Un li diem al Govern, amb una esmena de contingut: ens presenti el dèficit sanitari en tres mesos, perquè no s'hi val que el senyor Artur Mas digui: «Ara haurem de parlar amb els socialistes perquè potser no ens en sortirem amb el Grup Popular a l'hora de pactar el finançament.» Vostès saben que a l'hora de pactar el finançament autonòmic un gran capítol és el dèficit sanitari. Per tant, nosaltres els diem: «Presentin aquí en tres mesos el dèficit sanitari i ens hi trobaran amb responsabilitat política.» I els diem: «No eludeixin la seva responsabilitat política i presentem esmenes per baixar la despesa farmacèutica.» No..., quan toca això de la farmàcia és de l'Estat. No. Vostès tenen l'obligació d'educar la població, de formar els professionals.

I salut pública? Miri, presentem una esmena que diu: «5.000 milions per a l'Agència de Salut Pública.» Els andalusos ja ens passen de lluny, amb una agència de salut pública que els professionals de Catalunya hi van a formar-se. Els diem: «Siguin creatius.» Per què no ens aproven el pla pilot de salut bucodental de set a catorze anys? O, per què no ens diuen què farem amb la salut mental des de l'àmbit social? Perquè ens està succeint que el dèficit de recursos comunitaris en salut mental està posant la por a la societat davant dels malalts mentals.

O amb la sinistralitat laboral? Que ens expliquin amb una bona llei de riscos laborals, com la pensen aplicar aquí. O els diem: «Escolti'm, els proposem que el tema de la immigració sigui gestionat per una agència que tingui poder polític.» O amb el tema de la sida, o amb el tema de les drogues... No som ambiciosos, continuem amb un discurs que ja no serveix. Les xifres recents ens diuen que continuem parlant d'heroïna i ara el que ens hauria de preocupar és la cocaïna i totes les substàncies que són estimulants, o l'alcohol del cap de setmana, etcètera. Per tant, els diem: «Escoltin, facin diferent les polítiques de drogues i les polítiques de la sida.» I això són esmenes de contingut, però que no tenim cap altra manera, senyor Rafael Hinojosa, que presentar-les a través d'una esmena a l'articulat. No coneixem cap altra manera en el debat parlamentari.

I què fem en política social? Amb un envelliment de la població catalana que hauria de preocupar molt més en

aquest Parlament, diguem-ne, i en això coincidim amb el Grup Popular, i nosaltres, evidentment, hi votarem a favor. Augmentin el servei d'atenció a domicili, augmentin els habitatges tutelats, retardin l'internament a les residències. Financem diferent, diem nosaltres, en l'àmbit residencial o en polítiques amb disminució. Enyorem el senyor Trias Fargas, enyorem la convicció de Convergència i Unió durant molt de temps que posava llistons alts. I, a través de les esmenes a l'articulat, nosaltres presentem unes quantes idees per a les persones amb disminució. Diem: «La prestació unificada d'atenció a les persones amb disminució, la PUAD, que sigui una prestació de dret; que no hàgim de fer subterfugis per pagar la logopèdia o una adaptació d'un cotxe.» O aclarim com financem les llars residències o els habitatges amb suport per a les persones amb disminució.

I també portem aquí, de nou, per coherència parlamentària, allò que vostès mateixos varen aprovar en Comissió respecte a la cooperació al desenvolupament, aprovem que s'incrementi un 25% de les partides i no ho sabem trobar. I què fem? La nostra obligació és fer una esmena a l'articulat, que evidentment hauria d'estar aprovada, perquè, si no, els ciutadans no entendran que ho aprovem per unanimitat en una Comissió i no ho aprovem aquí.

Senyors del Partit Popular, senyors de Convergència, els tornem a demanar que aprovin almenys les esmenes a l'articulat, que són idèntiques les del Partit Popular i les nostres, que fan referència a política social, perquè, si no, la ciutadania entindrà que aquest és un acord entre partits, que serveix com a campanya per a les municipals del Partit Popular, per repartir; però, en canvi, no és una política de Govern, senyors de Convergència i Unió, perquè ningú entén que dues esmenes amb el mateix contingut, les votem que sí, si són del Partit Popular, i que no, si són del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Per tant, no som actors ni actrius d'una obra de teatre de l'absurd. Se'ns paga perquè prioritzem, i al Govern, que no ho ha fet en aquest pressupost, li demanem –al Grup que hi dona suport– que es miri bé si alguna de les nostres esmenes el poden ajudar a governar millor, si no, nosaltres continuarem amb la nostra tasca, una tasca feixuga i doble: d'una banda, subratllar les mancances que perjudiquen el país, que els estan fent malbaratar oportunitats i temps, però, alhora –nosaltres som corredors de fons–, oferir l'esperança d'una alternativa, que aquesta vegada, en nombre de vots ha estat possible, però de moment no en nombre d'escons.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em pertoca presentar les esmenes de política

social que complementarà posteriorment el diputat senyor Joan Boada.

Quan femiem les esmenes a la totalitat dels diferents departaments ja vaig comentar en el seu moment la insuficiència que tenien des del punt de vista pressupostari, tant les quantitats que s'havien destinat al Departament de Sanitat com al de Benestar Social; insuficiència que el que fa o el que permet, tan sols, és el manteniment d'una determinada situació d'unes determinades activitats; impedeix, fins i tot, assolir els objectius que el mateix Grup en el Govern, de Convergència i Unió, s'ha fixat, fins i tot en el pressupost, i impedeix fer passos endavant de manera decidida de cara a la millora substantiva en matèries de sanitat i de benestar social.

És per això que nosaltres hem presentat tota una sèrie d'esmenes, no ja només en el seu moment en l'àmbit del pressupost en si, sinó també a aquest text articulat, que intenten presentar el que, per nosaltres, són elements imprescindibles per fer aquest pas endavant que necessita Catalunya en temes de sanitat i de benestar social.

Entenem que caldria atendre d'una manera molt més decidida les necessitats que existeixen en aquests moments encara d'atenció especialitzada i de reforma de l'atenció primària. I, per tant, pensem que caldria fer un esforç per a la construcció d'hospitals, que en aquests moments són d'absoluta necessitat, alguns d'ells ja compromesos des de fa anys com és el cas de l'hospital del Baix Llobregat, però també el d'Anoia i també el de Mollet i Baix Vallès. És també d'una urgència evident poder acabar la reforma a l'atenció primària, cosa que hem dit moltes vegades, que hi ha un acord, de fet, entre tots els grups parlamentaris perquè això sigui així, però que, en canvi, hi han recursos molt escassos perquè pugui tirar endavant.

Entenem que cal, també, fer un esforç molt gran, pel poc que s'hi ha destinat fins ara, en salut mental i en serveis socio-sanitaris. Hi ha un pla de serveis socio-sanitaris que no s'ha desplegat mai, i, per tant, entenem que caldria fer un major esforç en aquest sentit sobretot perquè podríem considerar-los les assignatures pendents en matèria de sanitat, pel que signifiquen, per altra banda, de necessitat per a la població.

També..., i a això s'hi ha referit abans la diputada que m'ha precedit, la senyora Marina Geli, en qüestions de salut pública. És de vergonya que hi hagi un pressupost en el nostre país que només destini 78.900.000 pessetes a salut pública. Què es pot fer amb aquesta quantitat? Què es pot fer amb aquesta quantitat? Quines mesures poden posar-se en marxa per fer veritables programes de protecció a la salut, més enllà de les poques qüestions que es fan ara? Nosaltres hem dit moltes vegades que cal fer un major esforç pressupostari en matèria de sanitat, però que ha d'anar acompanyat, això sí –ha d'anar acompanyat–, de mesures de rigor i d'eficiència que permetin administrar millor els recursos que ara tenim.

I això passa també –i és una altra de les esmenes que presentem– per una racionalització de la despesa, de les

despeses farmacèutiques, perquè és aquest un element imprescindible.

Mirin, la setmana passada, nosaltres denunciàvem que en una sola ABS, en una sola àrea bàsica de salut, s'havien llençat cent unitats d'una vacuna per valor superior a 300.000 pessetes en conjunt. Amb molt poca estona –amb molt poca estona–, 300.000 pessetes de diners públics van anar a la paperera. Espero –ho espero i ho esperem, el nostre Grup– que això sigui una excepció i no la regla, que no s'hagi de multiplicar aquest malbaratament de fons públics per totes les ABS que hi ha al país. Espero que no sigui així; millor dit, estic convençuda que no és així. Però aquest és només un petit exemple de com cal fer un major esforç, de rigor, d'eficiència en la gestió dels recursos públics, en la gestió dels recursos sanitaris.

Pel que fa referència a qüestions de benestar social hi han tota una sèrie, també, de qüestions pendents en les quals caldria fer un major esforç. I nosaltres posaríem en un primer terme, pel que significa de generalització en la població, la necessitat d'atendre les necessitats de les persones grans; que..., perquè aquest és un terreny absolutament imprescindible d'afrontar amb realisme i un terreny absolutament imprescindible per les dimensions que ara ja té i que tindrà en el futur. Pensem que dintre de deu anys hi haurà més d'un milió de persones a Catalunya majors de seixanta-cinc anys, i dintre de deu anys hi haurà més de 140.000 persones en aquest país que tindran més de vuitanta-cinc anys i que formaran part, per tant, d'allò que ja s'anomena quarta edat, i que requereixen, moltes d'elles, una atenció, una assistència que no es pot fer recaure tan sols en les famílies, no es pot fer recaure, sobretot, en l'esforç individual. I aquesta és –i això ho dèiem en aquesta mateixa cambra fa uns dies– una d'aquelles qüestions que no és un dret social garantit, i que no veiem que en aquests moments es faci l'esforç suficient per atendre de manera adequada aquest problema. Cal poder realitzar de manera efectiva l'atenció domiciliària a la gent gran. Calen habitatges tutelats. Cal que es pugui comptar amb residències assistides. Cal major inversió en serveis socio-sanitaris. La qüestió de la vellesa la tenim ja aquí, afecta totes les famílies i és una cosa que l'estem deixant passar sense mesures prou efectives per poder-hi fer front.

I junt amb això evidentment hi han altres qüestions de benestar social molt importants també. Nosaltres, una altra de les esmenes que proposem és reforçar la xarxa d'atenció primària en matèria de serveis socials, perquè és un element imprescindible per poder fer una tasca eficaç en aquest tipus d'àmbit. Pensem que en aquests moments els treballadors socials fan un tipus d'activitat que està molt burocratitzada, que moltes vegades no pot arribar a l'arrel dels problemes, i que cal, aleshores, fer, donar les condicions perquè l'acció social es pugui fer realment des d'una visió integral, multidisciplinària, transversal, i –hi insisteixo– que actuï d'arrel respecte a les situacions, i respecte, sobretot, evidentment, a la lluita contra la pobresa i l'exclusió social que encara és un element..., que encara en el nostre país cal fer-hi molt, perquè tenim borses de pobresa importants.

I, també, nosaltres hem incorporat aquí tota una sèrie d'esmenes referides a l'atenció a les persones immigrades, des de l'estranger, que tinguin recursos socials escassos –no tothom està en aquesta situació–, però cal fer tota una sèrie d'esforços en aquest sentit en qüestions d'ocupació d'habitatge social i immigració.

Volia, abans de passar a un altre grup d'esmenes, demanar que s'incorporin en aquest apartat de política social les esmenes 999, 1004, 1005 i 1006, que són del bloc 10, i que defensaré aquí, que m'he oblidat de dir-ho abans com segurament hauria estat correcte fer-ho i em disculpo en aquest sentit.

Per tant, voldria referir-me ara a les esmenes 1004, 1006, juntament amb la 403, que és una esmena conjunta amb el Partit del Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana, totes elles referides a qüestions de cooperació. Perquè si jo ara deia, ara mateix, que en qüestions de sanitat i de benestar social el pressupost és insuficient –que entenem que aquesta insuficiència està mostrant que aquesta no és..., aquestes àrees no són una prioritat del Govern–, això ho podem dir multiplicat encara pel que fa referència... –multiplicat molt més–, pel que fa referència als temes de cooperació i de solidaritat. Aquí no solament no són una prioritat per al Govern, aquests temes, sinó que podríem dir que estan a la cua d'allò que s'estableix en les actuacions d'aquest Govern.

En aquest sentit entenem que caldria –i és el contingut de l'esmena 403– arribar al compromís que es destini un 0,7% a cooperació. Però hi ha, per altra banda, un compromís assolit per aquest Parlament a partir de l'aprovació d'una proposició no de llei que va ser aprovada per unanimitat –i, per tant, amb els vots tant de Convergència i Unió com del Partit Popular–, que es comprometien, en aquesta proposició no de llei, que s'incrementés enguany, que s'incrementés en el pressupost d'aquest any, en un 25% l'activitat destinada a solidaritat i cooperació internacional.

D'això no se n'ha fet cas, no solament no s'ha consignat en el pressupost la quantitat que implicaria aquest increment del 25%, sinó que possiblement no s'aprovaran les esmenes, que de manera..., que presentem en aquest sentit. L'esmena 1004 implica calcular les quantitats que s'haurien de destinar a cooperació a partir del càlcul d'aquest increment del 25%.

Per tant, apello al compromís dels grups que en el seu moment van votar a favor d'aquesta proposta perquè ara compleixin aquest compromís i votin afirmativament l'esmena que fa possible aquest compliment. Dit això, acabo la meva intervenció.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, per tres minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Jo defensaré les esmenes que fan referència a l'educació de les persones adultes,

sempre a partir que mantenim la nostra disconformitat profunda, disconformitat ideològica, disconformitat que l'educació de les persones adultes estigui a Benestar Social i no estigui a Ensenyament, perquè entenem l'educació al llarg de la vida, des del naixement, des del zero fins al final de la vida de les persones, i que estigui seriosament regulada, gestionada per una administració única, en aquest cas, l'ensenyament. Malgrat tot, com que la gestió es fa a través, doncs, de Benestar Social, nosaltres hi hem fet tot un seguit d'esmenes perquè aquesta formació, doncs, pugui continuar amb les condicions de qualitat que es mereixen, doncs, totes les persones a qui va destinada.

I per això les nostres esmenes van una mica a millorar aquesta qualitat d'aquest ensenyament i van a pal·liar els insuficients recursos per continuar l'aplicació de la reforma educativa en l'educació de persones adultes de Catalunya, que va començar, però que no hi ha els suficients recursos per fer-la. Sí que l'any passat es va aplicar a uns quants centres el graduat d'ensenyament secundari, però, evidentment, amb els diners que hi ha enguany, no és suficient per continuar amb el ritme que es va començar l'any passat, i, com a molt, amb la dotació del professorat, potser podem dotar cinc escoles més –almenys pels càlculs dels diners que nosaltres hem fet– per impartir el GES, cosa totalment insuficient.

Ahora també són insuficients els diners per dur a terme una campanya de divulgació, precisament, d'aquest graduat d'ensenyament secundari, que és un element importantíssim per a la formació dels ciutadans d'aquest país, bàsicament de les persones adultes. Igualment la formació del professorat també té unes aportacions minses, unes aportacions insuficients, des del nostre punt de vista, per aquest tipus d'ensenyament.

El mateix passa..., i aquesta és una crítica que no es fa només a aquest Departament, sinó en altres aspectes: ja està congelada l'aportació a les corporacions locals; en canvi, hi ha un augment de les subvencions a entitats privades. Altra vegada continuem amb aquesta pràctica típica del Govern de Convergència i Unió que nosaltres hi estem totalment disconformes i que creiem que és des de les corporacions locals on es pot fer una actuació més clara, decidida i concreta envers la formació de les persones adultes.

En definitiva, creiem que aquests pressupostos, malgrat augmentar, i cal dir-ho, malgrat augmentar en aquesta Direcció General, no serviran per desenvolupar els compromisos que van estar o que han estat adquirits pel Govern, i, una vegada més, dona la sensació –i ja no és una sensació, sinó que és una realitat, perquè els números canten– que l'educació de les persones adultes no és ni serà, per ara, una prioritat en la política del Govern de la Generalitat.

Amb l'anterior conseller ho teníem claríssim, que no era una prioritat, esperem que amb la nova consellera, passats aquests primers pressupostos, això sigui veritablement una realitat, i puguem entendre, sí, des de Benestar Social, millor des d'Ensenyament, que les

persones o que l'educació i la formació de les persones adultes és una prioritat d'aquest Govern.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, un dels blocs a què aquest matí fèiem referència, i que hi vam fer també referència en el nostre posicionament en el debat de l'esmenes a la totalitat, va ser un bloc dins de la política social. I aquest matí dins de l'exposició, que el mateix que els parla hi ha fet algunes mencions, voldria tornar a recordar que el total d'esmenes que nosaltres hem presentat pel que fa a política social són trenta-vuit esmenes, de les quals vint-i-cinc van ser aprovades ja en Comissió. Defensaria tretze esmenes, que van de la número 518 a la número 530, presentades pel Grup Popular.

Abans..., fer algunes referències, no? És clar, es parla de la repartidora del Grup Parlamentari Popular. I jo faria una referència, la hi faig a la il·lustre diputada senyora Marina Geli: llegeixi's bé, senyora Marina Geli, el Dictamen de la Comissió, l'esmena addicional, la disposició addicional número 87, número 88 i de la número 91 a la número 98, i miri qui governa en aquests municipis –miri qui hi governa–: hi governa el Partit Socialista de Catalunya.

És a dir, la repartidora del Grup Popular és una repartidora que intentem que arribi a tots i a cadascun dels indrets de Catalunya –a tots i a cadascun dels indrets de Catalunya. I, en tot cas, la repartidora del Grup Popular –ja li ho vaig agrair en comissió i ho tornem a fer, avui, aquí– agraiem totes aquelles esmenes a les quals ens ha donat suport el Grup socialista, perquè sigui allà on sigui l'indret on hagin anat a parar un centre de dia o una residència per a la gent gran o d'altres disposicions addicionals, en tot cas, vagin i siguin bones per al futur i per al benestar social de Catalunya.

Però, també, fer una altra referència, no? Es parla del finançament de la sanitat, doncs, parlem del finançament de la sanitat. Els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2000 tenen un increment de 47.000 milions de pessetes per a tot l'aspecte sanitari; 32.000 provenen del Govern de l'Estat –dels 47.000, 32.000 provenen del Govern de l'Estat. I aquest va ser un acord que es va fer amb les comunitats autònomes i el Govern de l'Estat, i, precisament, el Govern del Partit Popular, amb el qual no solament estem d'acord amb el que vostè abans feia referència de repartidora..., i volem continuar sent repartidora per tots i cadascun dels indrets als quals puguem arribar de Catalunya, sinó que, a la vegada, també volem que es debatin continguts. I les tretze esmenes que nosaltres presentem, les tretze noves disposicions addicionals, totes són tretze esmenes de continguts, totes i cadascuna de les tretze esmenes. Hi ha dues transaccionals, i que després en faré lectura, en les quals hem arribat a acords amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, però sí que

voldria fer un repàs ràpid a aquestes tretze esmenes, que esperem que tinguin el suport de tots el grups de la cambra, de totes les senyores diputades i senyors diputats.

Que s'incrementin subvencions per a la formalització de convenis de cooperació amb associacions, fundacions i altres entitats sense ànim de lucre d'ajuts a les persones amb discapacitats. Que s'incrementin les dotacions pressupostàries destinades a millorar el transport sanitari a Catalunya. Que es compleixi i que es doti la Moció 117/5 del Parlament de Catalunya, proposada pel Grup Popular i que fa referència a més d'un departament, que es dotin recursos per al tercer pla d'actuació per a la igualtat d'oportunitats per a les dones. Que hi hagi un increment progressiu en els recursos destinats a la supressió de barreres arquitectòniques en el conjunt dels edificis de Catalunya, però, en especial, en els centres d'ensenyament tant de primària com de secundària i d'ensenyament infantil. Que s'apliquin i que s'augmentin les línies d'ajut a les persones que tinguin al seu càrrec persones grans que tinguin necessitats especials. Que hi hagi un pla d'inversions –i també hem fet referència des d'altres grups parlamentaris a un pla d'inversions– per finalitzar la reforma de l'atenció primària, un pla de remodelació i modernització dels hospitals de l'Institut Català de la Salut.

I com deïem, dues disposicions addicionals en les quals hem arribat a acords amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i que en faria ja lectura. Una fa referència a les línies d'ajut per a l'atenció de fisioteràpia, psicomotricitat i logopèdia, on diem que el Govern ha de garantir «les línies d'ajut per cobrir les despeses d'atenció de fisioteràpia, psicomotricitat i logopèdia». I se'ns ha dit –per part de més d'un membre del Govern i del mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió–: «Bé, és que això ja s'estava fent.» Sí, s'estava fent, és veritat que s'estava fent, però, s'està fent..., a vegades s'ha fet des del Departament d'Ensenyament, a vegades des del Departament de Benestar Social, de vegades no ha cobert tots els trams d'edat. I és per això que nosaltres en aquesta esmena no parlem d'un departament en concret, sinó que parlem del Govern de la Generalitat i diem que es garanteixin totes aquestes línies d'ajut.

I, finalment, una altra esmena transaccional –que en faria lectura, senyor president– per al pla d'inserció sociolaboral de persones amb discapacitat. Aquesta és una esmena que va estar...–una d'aquestes esmenes que feia referència a aquest pla d'inserció sociolaboral–, va ser aprovada en Comissió i li vam donar suport nosaltres i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb aquesta esmena, però creiem que amb el text que proposem –i que, finalment, hem arribat a un acord– pot millorar el que es va aprovar en la mateixa Comissió de Pressupostos.

I diu que el Govern ha d'elaborar un pla d'inserció sociolaboral de persones amb discapacitats a l'Administració de la Generalitat que inclogui un catàleg de llocs de treball susceptibles de ser produïts per persones amb discapacitats, segons el grau i la tipologia per complir els principis d'integració en el treball, establerts per la Llei de l'Estat 13/1982, de 7 d'abril, d'in-

tegració social de minusvàlids, i pel Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa d'un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública; amb la finalitat que el 2% de la plantilla orgànica de l'Administració de la Generalitat sigui proveïda per persones amb disminució, s'hi reserva un 5% –ho creiem i ho volem destacar «de reserva un 5%»– de les places previstes en l'oferta pública d'ocupació. Les empreses públiques de la Generalitat també hauran de reservar aquest 5%, com a mínim, de les noves contractacions previstes per a l'exercici pressupostari del 2000, perquè siguin proveïdes per persones amb disminució.

Esperem, senyor president, senyores i senyors diputats, que donin suport al conjunt d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular pel que fa a diferents aspectes de política social.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquest bloc té, fonamentalment, esmenes dirigides a l'Institut d'Assistència i Serveis Socials. S'han fet unes intervencions al fil de les quals m'agradaria fer algun comentari. He sentit, per primera vegada, que la formació d'adults està sent una activitat assistencial. No ho havia sentit mai, havia sentit altres coses, que després comentaré, però no això. Per nosaltres, la formació d'adults és una cosa molt seriosa, no és assistencial, és respondre a un dret que tenen les persones de ser formades independentment de la seva edat.

Hem sentit, també, que el senyor Benach ens deia que estaven disposats a dialogar en el futur per parlar del que sigui, especialment, dels pressupostos. Jo en prenc nota i traslladaré aquest desig que manifesta el senyor Benach de dialogar. Nosaltres hem estat sempre oberts al diàleg, al diàleg sense exclusions, al diàleg sense «si parles amb mi no parlaràs amb aquell» o «si parles amb aquell no parlaré amb tu». Estem oberts al diàleg de veritat, ho hem estat sempre, ho continuarem estant i ens felicitem si el que ha dit el senyor Benach podia –jo crec que sí que podia– dir-ho i es pot realitzar en el futur.

La senyora Geli ha dit una cosa, jo crec que portada per la seva vehemència, que jo li admiro tant, però que a vegades em sembla que no valora prou el que diu, perquè ens diu: «el pacte de CiU amb el PP devalua, ha devaluat aquest debat». Això no es pot dir, perquè això és igual a dir que el debat, quan nosaltres li donàvem suport, al Partit Socialista, a Espanya i vostès ens donaven suport aquí, era un debat devaluat, i jo no m'ho crec. Jo crec que, en aquell moment, quan vostès recolzaven els nostres pressupostos de Catalunya i nosaltres recolzàvem els pressupostos a Espanya, estàvem fent un debat legítim –un debat legítim. O és que no és legítim pactar amb qualsevol grup de la cambra, qualse-

vol grup demòcrata que representa un sector de la població que l'han elegit democràticament? Pactar amb un grup és devaluar un debat? No. Escolti'm, el que s'ha d'acceptar és la realitat dels fets, i els fets són que quan pacten dos grups tenen majoria, i quan tenen majoria, normalment, la resta de grups tenen menys participació en l'aprovació de les seves esmenes, però d'això a devaluar el debat, home, em sembla que no –em sembla que no.

Ha posat molt èmfasi a parlar del dèficit sanitari. N'hem parlat moltes vegades. Una il·lustre diputada del seu Grup constantment pregunta al conseller de Sanitat sobre aquests temes. Se'n pot tornar a parlar, però no és el debat d'avui; el debat d'avui també és el debat del dèficit sanitari, però no aquell debat que, si diem quin és el dèficit sanitari, resoldrem els problemes. Parlem del dèficit i busquem solucions al dèficit. Nosaltres no l'amaguem pas, és públic, el coneix tothom, i tothom coneix la nostra insistència a fer un nou pacte fiscal precisament per eliminar aquests dèficits que tenim, que són dèficits importants. I parla, vostè, de l'aplicació de la Llei de riscos laborals, i diu: «fem una bona llei o apliquem una bona llei» –no sé si he recollit bé la nota, però em sembla que deia «fem una bona llei». Si deia «fem», ja l'hem feta; si deia «apliquem», estem en la línia d'aplicar la Llei de riscos laborals a Catalunya igual o millor que en altres llocs, i a vostè i a membres del seu Grup els consta.

Fomentar l'atenció domiciliària. Hi estem d'acord; en això estem. Deia la senyora Comas que s'hauria de tenir en compte que les partides d'immigració, destinades a les persones immigrades, s'havien d'incrementar. Joestic d'acord que s'hagin d'incrementar. El que cal saber és quines són les partides i dirigides a què, perquè una persona que ve de fora, una persona que ve de fora de la Comunitat Econòmica Europea, quan arriba aquí necessita assistència de tota mena –«vivenda», escola, sanitat–; caldria saber quina és la partida que vostè i el seu Grup volen incrementar. Per cert, respecte a la cooperació –que vostè ha dit que estàvem tan malament i jo crec que sempre estarem malament, sempre haurem d'ajudar una mica més del que s'ajuda–, li recordo que estem aquest any en un 28% més que l'any passat, pressupost inicial sobre pressupost inicial, no sobre pressupost realitzat, perquè vostè sap que hi ha hagut un tifó..., un tifó, em sembla que es diu, que es deia el Niño i que ha provocat unes partides específiques, però pressupost inicial amb pressupost inicial estem un 28% per sobre de l'any passat; no és menyspreable, no dic que sigui ideal: si podem, podem fer més, però déu n'hi do.

I finalment es fa una batalla respecte a la ubicació de l'educació i formació d'adults, si ha d'estar en una conselleria o en una altra. Des d'aquesta tribuna, jo un dia vaig dir que el Govern s'organitzava com creia més oportú. Després d'això es va arribar a l'acord de reflexionar sobre aquest tema i estem en disposició de reflexionar –hi estem–, i s'ha creat una comissió, i vostès ho saben, que s'ha creat una comissió entre les dues conselleries afectades per veure de quina manera es fa la gestió de formació d'adults. Però què és, realment, l'important? Deu ser, l'important, que la formació es

faci i que es faci bé. I es diu: «hi ha recursos, però són insuficients». D'acord, sempre seran insuficients; però hi ha recursos, més que l'any passat, més que al pressupost anterior; doncs, estem avançant; si estem avançant, crec que estem en el bon camí.

Com dic, hi ha esmenes dirigides a l'Institut Català d'Assistència Social que, fonamentalment, estan en aquesta línia del que han comentat en la tribuna, és a dir, demanant increments de recursos; increments de recursos perquè nosaltres no estem –com he dit abans– en contra de la necessitat de l'increment de recursos, estem amb la realitat que no es poden incrementar aquests recursos si no és quan arribem a tenir una situació financera de la Generalitat de Catalunya que permeti aquests increments que tothom demana i que demana amb raó.

Hi han d'altres esmenes, totes elles importants i totes elles valorades des del meu Grup, com l'esforç que han hagut de fer les persones que han pensat i que les han fet; totes –ja ho dic– valorades, però cap d'elles serà possible que la votem avui, excepte unes esmenes, que ja han estat comentades pel Grup Popular, que jo no comentaré més, però són esmenes en què hem trobat, dialoquant, coincidències que ens permetien aprovar una sèrie de mesures que podran afavorir, que podran, sense cap sectarisme per part nostra, i crec que tampoc per part del PP, com acaba de manifestar el senyor Fàbregat, sense cap mena de partidisme...; unes esmenes que permetran ajudar a millorar la qualitat de vida d'alguns, de molts ciutadans, i els serveis de molts altres ciutadans.

També unes transaccionals, que ja s'hi ha fet referència –que suposo que es troben a la Mesa– i que jo no hi faré ja més referència, sinó anunciar-los, senyores i senyors, senyor president, que votarem en contra de totes les esmenes dels grups, excepte les esmenes presentades pel Grup Popular.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Debatut ja el grup número 7 d'esmenes, passem ara a votar el 6, que tenim encara pendent de votació.

Començarem votant, primer, el grup d'esmenes d'Esquerra Republicana, que va de la 224 a la 265.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, de la 275 a la 285.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Verds, de la número 286 a la 302.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació les esmenes de la 266 a la 274, presentades per tres grups de la cambra.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han sigut rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Del Grup Popular, votem les esmenes 303, la transaccional 304 i la 305, conjuntament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 68 vots a favor, cap en contra i 63 abstencions.

A continuació, passem a votar el bloc número 7, començant per les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la número 306 a la 398.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, passem a votació les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, números de la 404 a la 495.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han sigut rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, números del 496 al 517.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació les esmenes de la número 399 a la 403, presentades per tres grups de la cambra.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació l'esmena número 521, del Grup Popular.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 68 vots a favor, 5 en contra i 58 abstencions.

A continuació, tret d'aquesta esmena que acabem de votar, votarem de l'esmena 518 a la 530, tenint present que la 525 suporta una transaccional i la 530 també, que ha sigut llegida en aquesta cambra.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 69 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

A continuació passem al debat del grup número 8, sobre política territorial i ambiental. Té la paraula, per al grup d'esmenes d'Esquerra Republicana, el senyor Jaume Oliveras..., perdó, el senyor Vendrell. (*Remor de veus.*)

Esperi's un segon, senyor diputat. Si us plau, silenci, per favor. Moltes gràcies.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'agradaria començar aquesta intervenció dient que estic cansat, que estic esgotat de discutir, de negociar, de transaccionar amb els grups que donen suport al Govern el text de cadascuna de les esmenes que hem estat presentant i en què hem estat treballant per intentar de millorar aquests pressupostos. Desgraciadament, no és així. Més aviat estic cansat i tinc la sensació que no sé si val la pena encarar aquesta intervenció, vist que no hi ha cap mena de possibilitat d'arribar a cap acord ni de tirar endavant cap de les propostes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

No sé si els grups..., el Grup que ha donat suport al Govern no vol o no pot. Tinc aquest dubte: volen i no poden o poden i no volen. El que sí que tinc la sensació, és que ni ho intenten. No volen promoure la reducció de residus perquè, en un moment en què puja exponencialment la quantitat de residus que generem els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, els pressupostos per al tractament de residus no pugen ni exponencialment ni de cap manera, ans al contrari, baixen. No volen sensibilitzar els nostres ciutadans a favor de l'estalvi d'energia, de l'estalvi d'aigua, de la reducció dels residus o de la recollida selectiva. No volen descontaminar rius, rieres i reguerons. No volen acabar la xarxa de sanejament als municipis grans, ni tan sols impulsar aquesta xarxa als municipis petits. No volen iniciar el tractament biològic a les plantes depuradores, a les EDAR, ni establir-hi els índexs biològics. No volen impulsar els espais naturals. Perquè amb els recursos que vostès preveuen en aquests pressupostos no és possible de fer-ho i, per tant, denota que no hi ha la voluntat de fer-ho.

Però, a més a més de no voler, tinc la sensació que no poden, que no poden destinar recursos a materials, infraestructures i a recursos humans per al tractament de residus; que no poden destinar més recursos, tots ells necessaris, a res del que hem proposat des de l'esquerra del país, des del Partit del Socialistes, des d'Iniciativa per Catalunya, des d'Esquerra Republicana. Ni una sola transacció, ni una sola acceptació. No tinc la sensació pas que les propostes, com ja s'ha dit al llarg d'aquest debat, siguin propostes eixelebrades ni fora de to. Ens tornaran a dir que no hi ha recursos. Ja en vam parlar en presentar l'esmena a la totalitat. Creiem que no hi ha la voluntat que hi siguin. Ni un sol esforç per fer una transacció, i després els estranya que la població de Catalunya s'abstingui, que no participi. Estic convençut que la població de Catalunya deu tenir la mateixa sensació que podem tenir avui els diputats de l'oposició, que és que aquest Parlament serveix de ben poca cosa, que no hi ha diàleg, que hi ha monòlegs però no hi ha diàleg; no ens escoltem prou i no tinc la sensació que hi hagi voluntat d'arribar a acords. S'han creat uns

grups de treball per parlar tant de residus com d'aigua; aquests grups de treball no serviran de gran cosa si no canviem l'actitud, si no som capaços de discutir, si no som capaços de posar a sobre la taula uns mínims per posar-nos d'acord. Nosaltres en tenim la voluntat, i els ho asseguro, encara que els pugui semblar el contrari, tenim la voluntat absoluta d'arribar a acords per avançar en el futur del medi ambient en aquest país. No sé si vostès tenen la voluntat d'arribar a algun acord amb algú que no sigui el Partit Popular. No sé si volen, però, evidentment, avui tenim la sensació que, en tot cas, no poden.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vendrell. Per completar la intervenció en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Senyor president, senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes que estan vinculades al Departament de Política Territorial.

Bàsicament, les esmenes que ha presentat aquest Grup Parlamentari les podríem agrupar en diferents apartats. Per una banda, pel que fa referència a la xarxa viària, esmenes destinades a millorar els dèficits que té aquesta xarxa viària arreu de la geografia catalana: arranjaments de carreteres, camins rurals, desdoblaments de carreteres.

Un altre bloc d'esmenes relacionat amb el tema de la xarxa ferroviària. Per nosaltres, aquest és un tema molt important; desenvolupar el ferrocarril com un instrument, com una eina, com un instrument de transport públic que és. Crec que des del Govern de la Generalitat, en aquests darrers anys, no s'ha fet una aposta clara cap al tren, i jo crec que anem una mica en la línia al revés de com va la majoria d'estats europeus més desenvolupats, que han invertit molt i molt en el desenvolupament de la xarxa ferroviària. Per això hem presentat algunes esmenes de millora de la xarxa ferroviària, algunes relacionades amb Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, o també amb determinades línies de Renfe que estan en una situació bastant desastrosa; també algunes esmenes relacionades amb la recuperació del patrimoni ferroviari a Catalunya, així com també recursos que augmentin el suport a la xarxa de desenvolupament del transport metropolità i, també, la proposta de fer un estudi per desenvolupar més encara la xarxa ferroviària dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, contemplant en aquest estudi el traspàs, per nosaltres necessari, de rodalies i regional de Renfe a la Generalitat de Catalunya.

També per nosaltres és necessari un pla de coordinació de les grans infraestructures existents a Catalunya i les que calen. Un bloc d'esmenes relacionades amb el nostre litoral; una esmena que fa referència als treballs de la ponència de recuperació de la façana litoral a la comarca del Maresme, que ha estat un punt incomplet repetidament pel Departament de Política Territorial, ja que ja s'hi havia compromès en l'anterior legislatura;

remodelació de façanes litorals, rehabilitació de determinats ports esportius i pesquers. Esmenes vinculades amb el tema de l'habitatge: proposem augmentar determinades partides a les actuacions de l'Incasol, més préstecs per a l'habitatge a preu taxat, préstecs hipotecaris, línies de crèdit, operacions d'endeutament, augmentar aquestes partides. També hem proposat la realització d'un programa d'accés de l'habitatge protegit en règim de lloguer per als sectors amb rendes més baixes de la població. Propostes, també, relacionades amb el desenvolupament comarcal, especialment en aquelles comarques que pateixen una regressió econòmica i demogràfica, que estan oblidades molt sovint pel Govern de la Generalitat.

El compliment dels plans comarcals de muntanya; dotar econòmicament un pla de desenvolupament i promoció de l'alt Pirineu; fer arribar les telecomunicacions als nuclis habitats de muntanya; més dotació per a l'Institut per al Desenvolupament de les Terres de l'Ebre; la reactivació d'aquestes comarques en regressió econòmica, com pot ser el cas del Priorat, la Terra Alta i la Conca de Barberà, i un pla d'inversions, també, per al Baix Camp –recordar que hi ha un estudi de la Cambra de Comerç de Reus, en el qual manifestava que aquesta comarca és la penúltima en inversió del conjunt de Catalunya.

També, un element important per nosaltres, que hem presentat algunes esmenes, és el desenvolupament del Pla territorial general de Catalunya, que això ja comença a semblar, després d'uns quants anys d'haver estat aprovat, com l'obra de la Sagrada Família, que encara no sabem quan s'acabarà. Creiem que és necessari desenvolupar els plans territorials parcials; sabem que hi ha algun compromís perquè al llarg d'aquest any es porti a terme, ja per fi, el Pla territorial metropolità; està ja gairebé enllestit el tema del Pla territorial de les Terres de l'Ebre, però ja seria hora que es presentessin les propostes de plans territorials parcials que hi ha plantejades en aquest Pla territorial general de Catalunya. També, una resolució del Parlament, que ja va ser aprovada a l'anterior legislatura, referida a la realització d'un pla director a les comarques centrals. També fem una proposta que creiem important de cara al suport als petits ajuntaments, de suport pel que fa referència a la digitalització cartogràfica del planejament urbanístic d'aquests municipis.

Un altre aspecte important, que ja aquest Parlament va protagonitzar recentment amb la proposta que va fer aquest Grup Parlamentari, aprovada per aquesta cambra, del fons de rescat dels peatges. Proposem, en aquesta direcció, la rebaixa dels peatges del túnel del Cadí i també, mentre no es posi en marxa aquest fons de rescat i a compte de les transferències a la Generalitat de l'IVA recaptat a aquestes empreses concessionàries, l'alliberament de determinats peatges, especialment aquells que tenen un caràcter de circumvallació, com el cas de l'A-17 de Mollet, A-18, Sant Vicenç de Castellet - Sallent, i l'A-18 de Rubí; i també proposem l'alliberament del peatge del tram Montgat - Mataró, que cal recordar que va ser el primer peatge a tot l'Estat espanyol. També fem unes propostes referides al tema de la mobilitat; la realització d'un programa de

subvencions a ens locals per al compliment legislatiu de la supressió de barreres arquitectòniques i accessibilitat al medi físic, així com també pel que fa referència al transport públic.

També proposem un pla de subvencions de recuperació i millora del paisatge urbà als nuclis històrics de poblacions turístiques de menys de 15.000 habitants. Creiem que el tema del paisatge urbà és un tema molt sovint oblidat, i que és necessari millorar el nostre entorn, millorar el paisatge urbà de les nostres poblacions, i per això creiem que determinades mesures també es poden prendre des del Govern de la Generalitat, a banda dels ajuntaments. També proposem un estudi de desenvolupament de millora d'itineraris paisatgístics, vies verdes, camins de ronda i del tram català de carril bicicleta del projecte Eurovelo.

I per acabar, voldria fer referència a l'esmena que ha presentat el Partit Popular, 1037, sobre l'impuls de la nova Llei del sòl, que aquests dies ha sortit darrerament a la premsa. Manifestar que nosaltres votarem en contra aquesta esmena del Partit Popular, i no precisament perquè estem en contra que existeixi una llei catalana del sòl, i així ho vam manifestar en el seu dia, a partir d'una proposició de llei del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sinó que creiem que és necessària una llei catalana. Però creiem que això va en una altra direcció; ens fa bastant de por, aquesta llei, que parteixi de la pressió per part del Partit Popular i també dels promotors urbanístics. Creiem que no es pot deixar el territori, l'ordenació territorial en mans de la iniciativa privada; aquest és, una mica, el sentit de les mesures ultraliberalitzadores de la llei del Partit Popular aprovada el 1998. Creiem que les premisses en què es basa aquesta voluntat de fer un nova llei del sòl són falses; no creiem que l'augment d'oferta del sòl porti baixar el preu del sòl, creiem que això és fals; el que condiciona, veritablement, creiem que són les rendes de situació i qui marca aquest preu del sòl és, fonamentalment, la demanda, i tot això es corregeix a partir del control públic, des de les administracions, de l'ordenació del territori, del sòl en els nostres municipis. Per això estem fortament preocupats per aquesta voluntat d'impulsar una llei del sòl catalana, que nosaltres hi estariem d'acord, però demanaríem al Grup de Convergència i Unió, que hi hagués una voluntat d'entesa molt més àmplia, especialment cap a altres grups de la cambra, per intentar corregir tota una sèrie de propostes que ja en el seu dia vaig manifestar, en la intervenció que m'he referit abans, que comportarien un major control públic del desenvolupament del sòl, perquè el sòl no es pot comparar com altres liberalitzacions que hi ha hagut en determinats aspectes, com la telefonia, etcètera. El sòl és un bé escàs, i cal que des del sector públic s'ordeni i es controli.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Oliveras. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula per defensar les esmenes en aquest vuitè bloc l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Ferreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, pel Grup socialista ja ha defensat esmenes de l'àmbit territorial i mediambiental amb un altre grup el diputat senyor Nello. Però permeti'm, en aquest moment del debat parlamentari –i potser després ja d'uns quants mesos de funcionament d'aquest nou Parlament–, dir-los que a mi em sembla que estem en un cert combat de boxa –en el bon sentit de la paraula, eh?–, en un cert combat de boxa en què hi ha un grup o hi ha una persona que està una mica tocada, una mica «noquejada», que està en aquests moments amb braços caiguts, que no governa, que no sap què fer; està una mica desorientada, però que quan reacciona una mica en aquesta desorientació practica l'abraçada del boxejador per no rebre més cops. I vostès, en aquests moments, ens proposen –i parlaré per què estic fent aquest símil–, ens proposen crear multitud de grups de treball de tipus parlamentari, de composició entre el Govern, els grups parlamentaris i experts per tractar els temes, i diuen: «Escolti, els abracem a tots plegats i així no rebrem cops; de moment els tindrem tranquils, parats, i veurem què passa.» I se'ns ha proposat, en aquest paquet que ara estem discutint, un grup de treball sobre política de peatges, que hem acceptat; un grup de treball sobre residus, que hem acceptat; un grup de treball sobre l'aigua, que hem acceptat.

Però, és clar, en el moment que ens abracen –i així impedeixen que exercim la nostra labor d'oposició, aquests cops legítims–, vostès practiquen el cop baix; practiquen el cop baix sota el ventre. I en allò que ens diuen: «no, escoltin, fem-ho tot junts», doncs, vostès ens diuen: «No, ara ho farem amb un sol grup i pactarem polítiques amb el Partit Popular.» Doncs, bé, escolti'm, jo crec que hauríem de ser més lleials, i si tenim tota una sèrie de polítiques i vostès creuen que el país necessita que hi hagi un gran acord, practiquem la política del gran acord, però no busquin l'acord amb un sol grup, i per tant siguin lleials i no practiquin el cop baix sota el ventre.

He dit, de totes maneres, que vostès estan també, en determinats moments, una mica desorientats, perduts, i per això ens presenten uns pressupostos amb retard, uns pressupostos opacs, sense orientació, i el que pacten amb el Partit Popular és una política clientelar, caciquil, arbitrària i, fins i tot, de dubtosa legalitat.

Aquests acords que condicionen les convocatòries d'ajuts a nivell municipal veurem com acabaran, perquè ja sabem que hi ha determinades polítiques que potser hi ha més de la meitat de les partides pressupostàries que en teoria estan acordades amb el Partit Popular; per tant, el principi d'igualtat hauria desaparegut.

Per tant, nosaltres els demanaríem que reaccionessin, que actuessin de Govern, que tinguessin prioritats, línies estratègiques, però no aquesta línia de petit acord clientelar i caciquil, com estava dient.

I el conjunt d'esmenes que li proposem –que els proposem– són esmenes que intenten apuntar quatre grans àmbits d'actuació, quatre grans temes que el país necessita que actuem conjuntament, que actuem amb major força, amb major contundència. Un primer tema: cal

que garantim el subministrament o la disponibilitat d'aigua de qualitat al conjunt dels ciutadans de Catalunya –subministrament o disponibilitat d'aigua de qualitat. I dic «subministrament o disponibilitat» perquè ens hem de referir a usos agrícoles, a usos industrials, a usos urbans. Catalunya té un problema: hi ha àmbits de Catalunya que no tenen un nivell de garantia d'aigua de qualitat suficient. A l'àmbit de la regió de Barcelona tenim un nivell de garantia –que no sempre hi estem– de tres mesos; és a dir, una proporció d'1. A Madrid tenen el doble de la garantia de subministrament del que tenim en l'àmbit de Barcelona.

Cal que actuem, però no perquè hàgim de buscar l'acord a través de la Comissió que hem creat d'estudi sobre la situació hídrica a Catalunya, no: hem de fer coses, cal començar a fer coses, que després farem tard per fer més endavant, cal tirar endavant una política de sanejament dels nostres rius, cal fer una lluita contra la contaminació de nitrats pels purins i pels adobs. Hem de fer coses concretes ja; hem de lluitar contra problemes importants que fan que determinats rius catalans siguin una amenaça per a les poblacions; hem de fer un pla de lluita contra les avingudes, al Segrià, del Segre; contra les avingudes de les Noguera; en el Maresme, a la riera de Caldes; al Llobregat. Són propostes que nosaltres els fem i diem: «D'acord, treballem a la Comissió, però mentrestant actuïn, facin coses que són imprescindibles, perquè, si no, ens podem trobar que algun dia tinguem la sorpresa que hem fet tard i no hàgim resolt un tema important per al país.»

Per tant, una primera línia d'actuació: solucionem els problemes hídrics de Catalunya, endrecem els nostres rius, sanegem els nostres rius, endeguem polítiques hidràuliques de subministrament, de reg, canal Xerta - Sènia, etcètera, de sanejament, que són imprescindibles ja fer sense esperar una solució als problemes hídrics.

Segona línia d'actuació: endrecem el país, endrecem el territori, creixem ordenadament, fem les coses una mica pensant. Ara el diputat d'Esquerra Republicana deia que el Partit Popular té una esmena sobre la Llei de sòl, jo no sé si he de estar tranquil o intranquil, perquè no sé a qui he d'escoltar, perquè, és clar, el Partit Popular ens diu: «hem pactat en el Parlament de Catalunya una proposta de nova Llei del sòl, que serà una llei liberalitzadora», però jo llegeixo als diaris que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid diu: «pactarem amb el Partit Popular tot el que puguem, menys una llei del sòl que sigui liberalitzadora». Per tant, no sé on estic; vostès, tampoc. Per això dic que estan una mica desconcertats, aquest boxejador una mica «noquejat».

«Farem una llei del sòl»; sí, endavant, fem-la, ordenem el país, la necessitem, la vam reclamar i van votar-hi vostès en contra, però no caiguem en el parany del Partit Popular, no necessitem una llei liberalitzadora.

«Ordenem el país», deia. Algunes propostes que els fem nosaltres: acabem de fer els plans de gestió de les zones PEIN, fem un pla de zones esquiabls de Catalunya, fem que la gestió dels espais naturals sigui coordinada, creem anelles verdes, retornem els terrenys de

Gallecs als municipis; són propostes concretes d'endregar, d'ordenar, de fer créixer ordenadament el país.

Tercer tema que els proposem –i en què vostès ens han dit: «treballem conjuntament»; d'acord, treballem, però lleialment, no amb aquests cops baixos que ens donen de tant en tant–: el problema de solucionar déficits ambientals del país. Tenim un problema de residus i diuen: «treballem conjuntament per solucionar els problemes de residus de Catalunya»; però jo he escoltat aquí propostes –que ja els avanço que no votarem– de crear un cànon de residus.

Vam fer una llei de residus a Catalunya que deia que el Govern de la Generalitat ajudaria els municipis perquè la nova gestió de residus, una gestió sostenible dels residus, no suposés l'encariment de la gestió, i que vostès dotarien un fons de gestió de residus. Doncs, aquest fons de gestió de residus no està dotat econòmicament; els ajuntaments s'estan gastant molts més diners en la gestió dels residus en aquests moments, i ens anuncien aquí al Parlament que hem de parlar de si farem un cànon. Doncs, el cànon, no comptin amb nosaltres; no volem encarir la gestió dels residus a Catalunya. Aprovin la nostra esmena, dotin econòmicament el Fons de gestió de residus municipals de Catalunya.

I l'últim gran aspecte del que nosaltres proposem que caldria fer és una proposta d'un conjunt d'actuacions per millorar la qualitat de la mobilitat dels ciutadans. I deixin-me dir una esmena molt concreta, l'esmena 664 –i espero que reflexionin i que hi votin favorablement.

Aquests dies hi havia als diaris una notícia esfereïdora, deia: «Aquest any 1999 és l'*annus horribilis* per a sinistralitat de les carreteres catalanes. Hem disparat el nombre d'accidents d'una manera brutal.» Jo tinc aquí unes gràfiques de com han evolucionat els accidents a Catalunya des de l'any 83 fins al 98. Van créixer, van baixar i ara tornem a estar creixent d'una manera espectacular; estem a l'any horrible –les morts per accidents també creixen, van tenir una corba i tornem a estar pujant.

Per què no fem un pla de lluita contra els accidents de la xarxa viària catalana, de supressió dels punts negres? Tenen una esmena, que espero que votin a favor avui aquí; la poden votar, sembla que és una proposta prou seriosa. Millorem la mobilitat dels ciutadans, però millorem la qualitat d'aquesta mobilitat. Els he posat un exemple molt concret, passem a altres coses.

Potenciem la intermodalitat, fem que l'estació de l'Aldea sigui una estació que permeti que a la regió de l'Ebre la gent pugui anar a l'estació de l'Aldea amb cotxe i llavors, des de l'estació de l'Aldea, arribar al conjunt de Catalunya o a la ciutat, a la capital, a Barcelona; l'estació de l'Aldea no funciona en aquests moments. O creem una xarxa de carreteres bones, autovies que permetin que els ciutadans de les grans ciutats de Catalunya, de les capitals comarcals, de poblacions importants puguin accedir a les estacions de l'AVE amb facilitat, i puguin agafar l'AVE, quan existeixi, per connectar-se per tot el país a través d'una xarxa regional de trens de velocitat alta. Són propostes que fem concretes: la intermodalitat, o incrementem la xarxa ferroviària de Catalunya. Aquí nosaltres fem es-

menes de dir: «Escoltin, a part de les esmenes tradicionals de la línia de Puigcerdà, per què no comencem a impulsar noves línies ferroviàries a Catalunya?» Recuperem la línia de la riera de Caldes, de Mollet cap a la riera de Caldes, o intentem –i em sembla que ho hem d'intentar tots plegats– que, a través del nou túnel d'Horta, es faci una nova connexió ferroviària de Barcelona amb el Vallès. Propostes que nosaltres avui proposem que vostès votin. Incrementem la xarxa ferroviària catalana, per tant, com a un element per facilitar la mobilitat dels ciutadans d'una manera més sostenible.

Eliminem els peatges –ja en parlarem, de peatges, demà altra vegada–: els peatges metropolitans, els peatges que fan que encara la circumvallació de determinats àmbits metropolitans no siguin lliures. Dos de molt concrets: el peatge de la sortida 1, la sortida que en diem de Mollet o del CIM, la Central Intermodal. Per què no l'eliminem, aquest peatge? O per què no eliminem el peatge de Rubí - les Fonts? Em sembla que són propostes molt raonables perquè aconseguim, de veritat, que a Catalunya tinguem tota la mobilitat de les àrees metropolitanes lliure de peatges.

I, per acabar, en aquest paquet que era el quart de la mobilitat dels ciutadans, millorem la xarxa viària, desdoblem els grans eixos d'aquest país, acabem primer l'eix diagonal Manresa - Igualada; desdoblem l'eix de l'Ebre; desdoblem l'eix transversal, acabem-lo també; desdoblem l'eix del Ter, com a mínim, de Vic a Ripoll; fem l'eix del Francolí. Són propostes que em sembla que són sensates, que mereixerien el vot de vostès, que mereixerien un acord de tots els partits d'aquesta cambrera per tirar endavant.

Nosaltres els proposem que reflexionin. Aquest dematí parlàvem dels boscos. Aquí hi ha un diputat que té un dels boscos més importants de Catalunya, que és la Mata de València, i en aquest bosc –que és un bosc protegit– resulta que no s'hi actua: no es tallen les branques, els arbres caiguts es deixen; va envellint, aquest bosc, i es va degradant, es va deteriorant, es va podrint –si em permeten. Aquest bosc necessita que s'hi actuï a sobre, que es tallin les plantes malmeses, les branques caigudes, que s'eliminin les coses, que es rejuveneixi. Nosaltres els demanem, aquí, a Catalunya, que pensin que estan tocats, que s'han de rejuvenir, que han de canviar la seva política estratègica, la seva política d'aliances, que han de plegar aquesta política que no té cap orientació. El rejuveniment del Govern de Catalunya suposaria que vostès acceptessin les prioritats que els hem aportat i que acabessin amb aquesta línia d'ajuts i d'acords amb el Partit Popular, que entenem que són ajuts arbitraris clientelars. Catalunya necessita recuperar l'alè, Catalunya necessita un govern jove.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nadal. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula per defensar les seves esmenes la il·lustre diputada senyora Elisabet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, en aquest àmbit de la política territorial i ambiental, com en altres, també, queda molt evident que aquests són uns pressupostos –aquests que hem estat treballant durant aquests dies– fets sense gaire visió de futur. I nosaltres creiem que això és un fet bàsic, i és en aquest sentit que hem presentat les nostres esmenes.

Les presentaré. D'una banda, més les de política territorial, i després més les de política ambiental. En política territorial, voldria començar per les que tenen a veure amb la mobilitat sostenible, perquè nosaltres creiem que s'haurien de dedicar molts més esforços a aquest tema, perquè és –i cada vegada és més– dels problemes més importants que tenim en aquest país.

Hauríem de començar, creiem, elaborant un pla nacional de mobilitat sostenible, que seria un pla que hauria de primar, sobretot, les inversions en transport de viatgers per ferrocarrils i per carretera, i també el transvasament de mercaderies de carreteres al ferrocarril. I caldria, també, un pla de millora del transport públic intercomarcal, això per a nosaltres és bàsic. Dins d'aquest pla de millora, probablement, hi inclouríem també dotar de més recursos per modernitzar les flotes d'autobusos i autocars.

També creiem que és important apostar molt més pel ferrocarril, pel metro, pels tramvies, i en aquest sentit plantejarem –com la majoria de grups que ja han intervingut– millores en una línia fèrria tan emblemàtica com és la de Barcelona a Puigcerdà, o estudiar la possibilitat de construir un eix ferroviari transversal, ja que l'Eix Transversal ha tingut tants bons resultats, si més no en un principi, doncs, creiem que l'eix ferroviari encara ho seria molt més.

Per a l'ecomobilitat, hi ha una figura imprescindible a promoure i a donar a conèixer, o facilitar que es pugui utilitzar, que és la bicicleta, i per això nosaltres creiem que hi hauria d'haver un pla, que evidentment hauria de ser plurianual, per adequar les carreteres de la xarxa viària catalana a l'ús de la bicicleta, i no només per reduir la sinistralitat que hi ha de ciclistes a les nostres carreteres, sinó per facilitar que sigui utilitzada per les persones quan van a la feina, quan van a l'escola.

També hi hauria d'haver més ajuts a la tarificació social i per a persones amb mobilitat reduïda severa, per facilitar, precisament, que tothom pugui utilitzar el transport públic. I, en una àrea concreta de Catalunya, que seria l'àrea metropolitana, és imprescindible que s'acabi de complir el conveni d'infraestructures, el 1998-2000, que contemplava inversions a la línia 3 i 4 del metro, als Ferrocarrils de la Generalitat, la supressió de barreres arquitectòniques, el carril bus d'accés a Barcelona, que probablement ajudaria a promoure que molta més gent arribés amb autobús a aquesta ciutat, etcètera, i que, en aquests moments, no s'està complint el que s'havia promès.

Parlant de mobilitat no ens podem pas deixar, evidentment, les carreteres i les autopistes, i, com ja deia també el senyor Nadal, creiem que és clau prendre mesures molt més dràstiques i molt més urgents per reduir la

sinistralitat que hi ha en aquests moments. Per tant, hi ha d'haver una xarxa de carreteres a tots nivells i, sobretot, també, ja no només pensant en sinistralitat, sinó per facilitar la mobilitat d'un lloc a l'altre, hi ha d'haver una millora a la xarxa de carreteres intercomarcals; no val això d'invertir molts recursos en grans infraestructures i llavors abandonar les petites carreteres que són les que comuniquen o que són les necessàries per a la població el dia a dia.

En aquest marc de millora de la xarxa de carreteres, és important pensar també a facilitar els accessos a les poblacions. I, en aquest sentit, doncs, hi han un grup d'esmenes per facilitar això. I no només parlant d'anar d'un poble a l'altre, també hi han aspectes d'urbanisme sostenible. Deia que parlaria d'un bloc de política territorial, que tenia mobilitat, ara, doncs, dins d'aquesta política territorial; també hi han aspectes d'urbanisme i que aquí també hi pot haver o hi hauria d'haver la facilitat perquè es pogués anar més en bicicleta dins de les ciutats, que es pogués connectar un barri amb l'altre, que a vegades hi han barreres, que no acabem d'entendre per què encara no s'han resolt, i que queden incomunicats un barri i un altre d'una població, o una estació d'un tren amb una estació d'un altre en la mateixa població. Per això, doncs, també s'haurien de construir variants i connexions entre nuclis, entre barris, i tenim unes quantes esmenes que ho proposen.

Quant a habitatge hi hauria d'haver, evidentment, més recursos per a la construcció d'habitatges de protecció oficial i per al Pla d'habitatges per a joves, però, a més a més, seria important que s'apliquessin criteris de desenvolupament sostenible en els plans d'habitatges públics, en els quals s'haurien de tenir en compte aspectes d'arquitectura bioclimàtica, d'estalvi d'aigua i d'estalvi d'energia, que en el moment en què comences a fer una edificació, doncs, no suposa pas una complicació gaire gran i, en canvi, els resultats a la llarga, que és el que deia abans que havíem de tenir visió de futur..., doncs, té molts més bons resultats.

I passant, ja, als temes ambientals, dir d'entrada que, si en la major part dels àmbits parlàvem que hi havia dotacions insuficients, en aquest encara és molt més evident. Ja ho vàrem dir en el moment en què vàrem presentar l'esmena a la totalitat i ho tornem a repetir. En aquest sentit, nosaltres hem plantejat esmenes per dotar de més recursos a dos nivells. Per una banda, hi han esmenes que tenen per objectiu la millora de la gestió en els temes ambientals i, per altra banda, hi han esmenes que tenen per objectiu l'educació, la formació, la sensibilització, l'assistència tècnica, perquè, com vaig dir ja fa dies en la meua intervenció, creiem que, per més recursos que destinem a aspectes de gestió, si això no va acompanyat d'una implicació de la societat, de tots els sectors que puguin participar-hi activament, malament rai.

Anant per les esmenes relacionades amb la gestió, tenim tota una colla de propostes sobre espais naturals. I quan diem «espais naturals» volem dir els espais naturals protegits i els espais naturals que no ho són o que podríem dir que encara no ho són. En aquest sentit, creiem que els recursos que es destinen als parcs naturals són ínfims, són ridículs i, per tant, s'haurien d'in-

crementar. Com també s'haurien de desenvolupar i incrementar els recursos per poder planificat millor els PEIN, per poder delimitar els que encara no estan delimitats i elaborar els plans espacials, i, per què no, plantejar-se d'incloure nous PEIN.

També hi hauria d'haver inversions en zones del nostre país prou importants ecològicament com són les zones humides. I estem parlant no només d'aiguamolls, sinó també de ribes de rius, de fonts, i, sobretot, pensant en la seva recuperació. I aquestes zones humides, sovint, fan una feina molt important que és la de corredors biològics, que nosaltres insistim que s'haurien de cuidar molt més. I relacionat –això ja més en general– amb tota la preservació del nostre territori, hi hauria d'haver..., s'hauria d'invertir molt més a minimitzar l'impacte ambiental en totes les infraestructures que es realitzin.

Altres temes relacionats amb la gestió serien, per exemple, els de la contaminació atmosfèrica, lumínica, de sorolls, i plantejem plans per a la reducció d'emissions de CO₂, i, en concret, pensar precisament en el transport, plans per reduir la contaminació lumínica i un pla per reduir els riscos ambientals i, també –i potser podríem dir, en aquest cas, «i sobretot»–, per reduir els riscos sobre la salut de les persones de les línies d'alta tensió.

Amb l'aigua, evidentment, també hi tenim moltes coses a dir. Hi trobem a faltar programes que facilitin l'aplicació de mesures que permetin estalviar aigua a la indústria, a l'agricultura, a la ramaderia, en els serveis, en els domicilis. Ara, aquests dies, estem veiem una campanya de sensibilització, que ja està bé, però que, si no va acompanyada de canvis reals en aspectes de gestió, doncs, ben poc avançarem.

En temes d'aigua, i relacionat, precisament, amb els rius, evidentment, insistim que s'ha de millorar en temes de sanejament, però també s'ha de millorar en els aspectes de com és l'entorn dels rius, com és la zona de domini públic, pensar en la seva reordenació, i veiem que no s'hi està destinant el que, proporcionalment a la seva importància, s'hi hauria de destinar.

En el tema de residus, els diputats que han intervingut abans que jo, ja hi han insistit molt també. De fet, és el que dèiem, que tots estem en els mateixos grups de treball, sembla que tots estem d'acord que cal dedicar-hi molts esforços perquè és un problema important ambiental en el nostre país, però, en canvi, tenim un fons de gestió de residus que està insuficientment dotat.

Nosaltres plantejem, a part de dotar millor aquest fons, de preveure els recursos suficients per substituir la incineració i per portar a terme un programa, un programa que per nosaltres seria important, que és el dels residus industrials i els residus especials. I parlant de residus una mica especials, voldria fer esment del tema dels purins, perquè creiem que..., no veiem en aquests pressupostos els suficients recursos econòmics per poder incrementar el control per tal que es compleixin totes aquestes mesures que havíem dit per assegurar que la gestió dels purins es fa d'una forma correcta; si no, podem anar posant codis de bones pràctiques i de

bones intencions, però si no hi ha mesures de control, malament.

I en aquest sentit, també, voldríem que hi haguessin uns diners, que no veiem, per descontaminar les aigües subterrànies que han estat contaminades i també més diners per incentivar que els sistemes de tractament de purins fossin més sostenibles.

I ja deixant la gestió, aniria a aquell altre bloc que deia de l'educació ambiental. I pensem que potser començaria per un aspecte més global que és el tema de sostenibilitat i de les agendes XXI. Hi ha pocs diners perquè des dels municipis es treballi per redactar o per l'elaborar les agendes XXI locals, i és un punt de partida important si volem que el nostre país tendeixi cap a un desenvolupament sostenible.

I també falten més programes per promoure la minimització i la valoració dels residus, i l'ús de les deixalleries, per promoure la recollida selectiva de matèria orgànica i el compostatge domèstic, per promoure l'estalvi d'aigua i d'energia, per fer formació per a aquells professionals que, amb uns canvis en els seus hàbits, en les seves feines, poden aplicar noves tecnologies i donar a conèixer noves tecnologies i nous sistemes, per exemple, per estalviar aigua, o per estalviar energia, o per fer una jardineria més sostenible, per exemple, o una arquitectura.

Bé, globalment, en política territorial i ambiental, hi ha moltes coses a fer amb una visió de futur que en aquests moments no tenim. I diríem que tampoc és tenir visió de futur continuar portant a terme unes polítiques que no incideixen en el reequilibri territorial. I, globalment, pensem que s'hauria d'acabar ja d'una vegada d'elaborar els plans territorials parcials, fer les inversions previstes en els plans comarcals de muntanya, crear centres que permetin el desenvolupament de determinades comarques que realment ho necessiten, per exemple, les comarques de l'alt Pirineu, i, en el fons, vol dir fer una atenció prioritària i coordinada dels diversos departaments a les comarques deprimides, o a algunes que s'estan deprimint encara més, per a la seva reactivació econòmica.

I, per acabar, ja havent fet l'exposició de les nostres esmenes, voldríem fer esment d'esmenes d'altres grups de què nosaltres no compartim els criteris. En concret, estic parlant de tres punts en els quals ens abstindrem. En concret, l'esmena d'Esquerra Republicana que fa referència a l'adequació de les vies fèrries..., perdó, a la necessitat que la via que va cap a Manresa s'adapti a l'ample de la via fèrria de l'AVE. Nosaltres creiem que, en aquests moments, les necessitats del territori passen per l'adequació de les vies fèrries, no pas per aquest tren d'alta velocitat i, en tot cas, l'adequació de les vies a l'ample de via europeu, si es decidís que s'ha de fer, s'hauria de plantejar d'una manera conjunta, no pas relacionant-ho amb aquest tren d'alta velocitat. Perdó, a mi em sembla que no he dit que aquesta esmena és la 579, d'Esquerra Republicana.

I les altres dues esmenes en què també ens abstindrem són les 661 i la 665, del PSC, que fan referència a desdoblaments. Nosaltres creiem que el desdoblament, com a tal, per sistema, no sempre és l'opció més ade-

uada. Hi han altres maneres de millorar la mobilitat i, tenint en compte que el desdoblament sovint porta un impacte important sobre el territori, creiem que s'hauria de valorar que en alguns casos no es faci desdoblament, sinó que s'hi posi el tercer carril, o altres actuacions en trams concrets. Per tant, no donem suport a aquestes dues esmenes sinó que ens hi abstindrem.

I, dit això, aprofito, per tancar la meua intervenció, el mateix tema amb què l'he començat; és a dir, he començat parlant de mobilitat i acabo parlant de mobilitat. Probablement, si tinguéssim un millor transport públic no ens hauríem de plantejar aquests desdoblaments en les carreteres que tan sovint estan apareixent en els nostres debats.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Font. En nom del Grup de Convergència i Unió, per al torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a aquestes alçades del debat sobre la Llei de pressupostos, em sembla que, entre els diversos grups parlamentaris, pràcticament, ens ho hem dit tot, i especialment en l'àmbit de la política territorial i del medi ambient, en el qual, al llarg dels diversos debats, especialment, en el debat sobre l'estat de despeses bàsicament, doncs, s'han fet aportacions per part dels grups de l'oposició molt concretes que afectaven qüestions molt localitzades en el territori.

Tanmateix, al llarg d'aquest debat, un no deixa de sorprendre's, i de sorprendre's de quins són els arguments que s'empren per part de diversos grups. Escolti, i em refereixo a vostè, senyor Nadal, concretament, a les seves metàfores lleugerament peculiars i, a vegades, incomprensibles sobre el tema dels boxejadors. Escolti, no ens faci caure en aquest parany, senyor Nadal. Vostè, si m'ho permet, i l'hi dic amb tota la simpatia del món, fa trampa. Vostè planteja aquest debat de pressupostos amb un reduccionisme que és inacceptable; sap que la gestió parlamentària va molt més enllà d'aquest debat de pressupostos i sap que, en aquests cinc primers mesos de legislatura, el Grup de Convergència i Unió, i el mateix Govern de la Generalitat, ha plantejat una actitud absolutament dialogant i negociadora. I ho sap perfectament amb relació als projectes de llei que s'estan tramitant, i ho sap perfectament amb relació a les proposicions no de llei que s'estan tramitant i a les quals el Grup de Convergència i Unió ha presentat esmenes, pràcticament a totes elles, amb l'objectiu de buscar aquest consens.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I m'agradaria que ni vostè, ni el diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Vendrell, no dubtessin de la bondat i de la lleialtat que es planteja quan s'incorporen aquests grups de treball sobre la taula. No identifiqui feblesa amb voluntat de diàleg i de transacció. I escolti, senyor Nadal, aquesta mateixa voluntat ens

hauria agradat que l'haguessin exhibida, que l'haguessin posada sobre la taula al principi d'aquest debat de pressupostos. Vostès van plantejar esmenes de retorn a pràcticament tot, van esmenar fins i tot les comes. Escolti, de maximalismes és molt fàcil de viure'n i és molt fàcil de fer els discursos, però, escolti, estem aquí per governar, estem aquí per canviar, per transformar aquest país. I, per tant, a mi em sembla que en aquesta intervenció era bo i era convenient de començar a puntualitzar això. No és tancar cap porta, no és que aquesta sigui la porta màgica en la qual s'ha d'accedir a tot, la legislatura serà llarga, aquest període de sessions també i tindrem moltes ocasions per anar concretant aquest consens.

Ho hem repetit amb les diverses intervencions que hem fet tant en el bloc de política territorial i obres públiques com el bloc de medi ambient. Nosaltres, des de Convergència i Unió, i concretament el Govern, hem definit tot un seguit de prioritats. I, per tant, moltes de les esmenes que vostès han plantejat a l'articulat són esmenes deslligades que no responen a aquesta voluntat de prioritització, a aquesta estratègia política amb noms i cognoms que és el pressupost de la Generalitat.

Recordaran, els membres de la Comissió de Política Territorial, que el conseller Pere Macias en la seva compareixença va explicar quin era l'organigrama del Departament de Política Territorial. En la intervenció del Grup de Convergència i Unió, nosaltres vam explicar que no es tractava senzillament d'un organigrama, sinó que reflectia quina era la voluntat política, quines eren les prioritats del Govern. I, en aquest sentit, avui, no vull deixar de tornar a esmentar quines són les prioritats en matèria de política territorial i d'obres públiques: des de l'impuls del transport públic com a primera gran prioritat, garantint la política de mobilitat sostenible a l'entorn metropolità, a la resta de comarques de Catalunya, a les comarques de muntanya amb uns plans comarcals de tercera generació, amb l'ampliació de la xarxa del metro, amb tot allò que fa referència a la política de potenciació del ferrocarril.

Amb moltes de les intervencions, nosaltres hi estem d'acord, però en determinats casos –i aquí segur que ens posarem d'acord amb d'Esquerra Republicana de Catalunya, doncs–, malauradament, el Govern de la Generalitat no hi té competència. Hi ha determinades línies que són competència de l'Estat, especialment les línies de rodalies. Vostès han plantejat esmenes, per exemple, de fer que el tram Mollet - el Papiol sigui hàbil per a viatgers, el cobriment del ferrocarril a Granollers, o el perllongament Blanes - Lloret. No en som competents, tanmateix no renunciem –no hi renunciem–, doncs, a poder incorporar aquest títol competencial a la Generalitat de Catalunya. Això no ens ha de fer inhibir en cap dels casos.

També plantegen altres esmenes molt concretes, el Grup d'Esquerra Republicana, sobre el ferrocarril. A una ja s'hi ha referit la senyora Bet Font, que és, concretament, fer que el tram entre Martorell i Manresa esdevingui d'ample europeu per tal que es pugui connectar amb el TGV. Hi ha altres fórmules per poder-ho fer, per poder-ho tirar endavant, per exemple, les estacions de correspondència; aquesta línia no ha de servir

per a les dues destinacions –el TGV i la destinació de rodalies. En qualsevol cas, creiem que els recursos que vénen contemplats en aquests pressupostos són hàbils, serveixen per poder transformar, també, el país en aquesta matèria.

Un segon bloc..., si deia que el primer era l'impuls del transport públic, un segon bloc fóra el bloc de sòl i habitatge, i continuem invertint en la creació de sòl residencial i industrial, amb la importància que té l'Incasol. L'Incasol... –i vostès parlaven de necessitat d'anticipació–, l'Incasol està preparant la Catalunya dels propers vint-i-cinc anys a través de la creació d'un autèntic banc de sòl residencial i industrial en els llocs adequats que ens han de permetre preveure aquest creixement i reubicar noves indústries, fent, planificant els eixamples de les nostres ciutats i els nostres municipis. Per tant, el paper de l'Incasol no és trivial, com no ho són els 10.000 milions de pessetes destinats a sòl residencial a tot Catalunya –Castellar, Esparreguera, Esplugues, Manresa, Montcada i Reixac, Sabadell, Santa Coloma de Cervelló, Terrassa, Tordera, Vic, etcètera– o 6.000 milions amb sòl industrial també a tot Catalunya, equilibri territorial –Aldea, Bell-lloc d'Urgell, les Franqueses del Vallès, Gavà i Castelldefels, Lleida, Montmeló, Santa Perpètua de Mogoda.

Però de la mateixa manera que assolim nou sòl també es tracta de recuperar aquell que ja existeix i destinar-lo a noves finalitats: actuacions de remodelació de barri, actuacions de rehabilitació de nuclis antics i també polítiques molt concretes en el món de l'habitatge. Han presentat diverses esmenes en aquesta matèria; creiem que queden perfectament reflectides en aquests pressupostos.

Amb relació a la tercera prioritat, que seria la xarxa de carreteres, bàsicament dos aspectes molt essencials: per una banda, prioritzar un aspecte, que vostès s'hi han referit, i que nosaltres, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i també des del Govern, en som especialment sensibles, tal com reflecteixen els mateixos pressupostos, sense caure amb cofoisme –fóra una temeritat, fóra una imprudència, fer-ho en aquest camp–, que és la qüestió de la seguretat viària, amb un increment d'un 27% en la reparació de ferm, giratoris, semàfors, rectificació, revolts.

Creació, també, de noves carreteres amb aquesta finalitat de relligar el territori. L'arribada del tren d'alta velocitat en el nostre país, a Catalunya, pot comportar el risc de fer un país... (*remor de veus*) de dues velocitats, d'aquelles comarques que es vegin beneficiades pel tren d'alta velocitat, per una banda, i d'aquelles altres comarques en les quals el TGV no hi passi directament. (*Persisteix la remor de veus.*) Amb el Pla de carreteres el que s'intenta, justament, és relligar aquestes dues catalunyes...

El president

Senyor diputat, esperi's un segon, si us plau...

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president.

...a fi... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Continuï esperant. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president.

...a fi d'aprofitar tota la potencialitat logística que es bastirà al voltant del tren d'alta velocitat.

Quart punt, inversions directament adreçades a reequilibrar el territori. Ja s'han comentat els plans comarcals de muntanya. Vostès han presentat diverses esmenes amb relació a l'accés a telecomunicacions a comarques concretes de muntanya. Això hi és previst: polítiques sectorials, inversions efectuades per mitjà de l'Institut de Desenvolupament de comarques de l'Ebre.

I un últim punt en matèria de política territorial i obres públiques que és la qüestió de les autopistes. Aquí la voluntat del consens és absolutament ferma, i aquí bàsicament ens circumscriu a dos instruments importants que tenim. Per una banda, la presa en consideració d'una proposició de llei que hem de trametre a Madrid i que ens ha de permetre de crear un fons de rescat selectiu i homogeneïtzació dels peatges de Catalunya. I, per altra banda, el grup de treball a què feia referència el senyor Nadal. Tenim unes conclusions, intentem aplicar, intentem posar sobre la taula aquestes conclusions. I, a vegades, tenim una mica la percepció que moltes de les conclusions a què es va arribar en aquell grup de treball queden aparcaades, queden arraconades. Allà es parlava de rescat selectiu, en cap cas no es parlava d'un rescat absolutament generalitzat.

I –vaig acabant– amb relació al bloc..., l'altre bloc de medi ambient. Si em permeten recuperar una qüestió a què feia referència el senyor Jaume Oliveras, d'entrada deia: «Nosaltres votarem que no a aquest Projecte de llei del sòl.» (*Veus de fons.*) Home!, jo he entès això al principi, després ha matisat lleugerament. El que els espanta –no els espanti– serà un projecte amb voluntat de ser consensuat. I vostès el nostre tarannà el coneixen –i s'hi ha referit el senyor Nadal, també–: el mateix capteniment que té el Grup de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari Català, a Madrid, serà el mateix que inspirarà aquest Projecte de la llei del sòl. I, per tant, si vostès saben quines han estat les nostres intervencions, allà, entendran perfectament quina serà la nostra filosofia i quin serà el nostre tarannà, aquí, a Catalunya.

Amb relació a medi ambient senzillament un parell de qüestions. Una referida a l'Agència Catalana de l'Aigua, i en el debat de l'estat de les despeses ja ens hi vam referir: hi ha moltes, moltes, moltes de les actuacions que no vénen concretades en aquests pressupostos directament, sinó als pressupostos de l'Agència Catalana de l'Aigua, aprovats pel seu Consell d'Administració.

I aquí hi ha debats enriquidors, hi ha propostes positives, hi ha propostes a tenir en compte i segur que es tindran en compte al llarg d'aquesta legislatura, i, senyor Vendrell, hi ha debats que són d'una contundència a vegades inexplicable. No sé si és que a aquestes hores ja estem tots plegats cansats, però acusar el Govern de la Generalitat de no voler arranjar absolutament res pel que fa relació tant al tema de l'aigua com al tema

dels residus, a nosaltres francament ens deixa sorpresos quan vostè pot palpar en primera persona quina és l'actitud del conseller de Medi Ambient amb la creació d'aquells dos grups de treball en què vostè participa, i, a més a més, hi participa molt activament. Em sembla que no ens ajuda, a cap de nosaltres, un debat maximalista com el que vostè ha plantejat. En qualsevol cas, és la seva opció –la seva opció personal–, i a nosaltres, evidentment, no ens queda cap més remei que acceptar-la.

I acabo amb el tema del Fons de gestió de residus. El Fons està dotat; el Fons ha de permetre continuar fent que les nostres corporacions locals puguin avançar i puguin fer tot allò que la Llei 6/93, la Llei reguladora dels residus, els encomana.

Per tant, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com no podia ser de cap altra manera, votarà en contra de totes aquestes esmenes a l'articulat.

I acabo només amb una cosa, senyor Nadal, quan diu això del govern «jove»: vostè i d'altres del seu Grup Parlamentari no són de la primera volada, senyor Nadal! (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la votació de les esmenes del grup vuitè. I començarem votant, primer, del Grup d'Esquerra Republicana, l'esmena 579.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

A continuació anem a votar de la 531 a la 644, d'Esquerra Republicana, excepte la que hem votat abans.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 63 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes 661 i 665, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

A continuació anem a votar la resta de les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, de la 645 a la 672, menys les dues que hem votat recentment.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació anem a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, de la 673 a la 775.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i 1 abstenció.

A continuació anem al bloc número 9 d'esmenes sobre política cultural. Té la paraula, per Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor diputat Josep Bargalló per a defensar les esmenes 776 a la 848.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's, esperi's un segon si us plau. Crec que pot, raonablement, començar.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Entenc perfectament la rapidesa en la voluntat d'abandonar l'hemicicle, perquè si hi ha algun debat parlamentari en què l'estultícia, l'avorriment i la insensatesa són la tònica és aquest debat de pressupostos. Portem, senyor president, un Ple, una comissió, un segon Ple –i no haurà servit de res més–, per demostrar que tot estava dat i beneït abans de començar, que hi ha una força majoritària en aquest Parlament, que no és una força social, és estrictament una força aritmètica, la força de la victòria del senyor Aznar en les passades eleccions al Congrés dels Diputats i al Senat, que, en conseqüència, haurà servit perquè, per primera vegada a la història contemporània d'aquest Parlament, les esmenes dels grups que no formen part d'aquesta majoria victoriosa hagin tingut la sort de ser rebutjades en la seva totalitat. O si ho vol a l'inrevés, d'obtenir un gloriós marcador a zero en el partit que estem jugant amb àrbitre comprat –i no em refereixo a vostè, senyor president, sinó a l'àrbitre pressupostari–, amb àrbitre comprat, i amb una absoluta desigualtat a l'hora d'aplicar les normes.

Jo ara tinc, senyores i senyors, setanta-dues esmenes, o setanta-tres si m'he perdut, per a defensar en nom del Grup d'Esquerra Republicana sobre política universitària de recerca, política d'ensenyament, política lingüística, política d'esports, política cultural i política informativa, són moltes polítiques i moltes esmenes per defensar-les en quinze minuts. Però abans d'entrar en la seva defensa, l'ànim del nostre Grup no és només un ànim rebaixat per les condicions inútils i eixorques d'aquest debat, sinó perquè ara estem parlant de política cultural i el nostre país ha viscut, en aquestes darreres hores, uns fets absolutament negatius, reprovables i lamentables amb referència a la política cultural.

El nostre país ha pogut veure com un dels seus governs ha efectuat una acció ignominiosa d'atac a la llibertat d'expressió, una acció injustificable de no entendre que en el món lliure la gent és lliure de pensar, dir i fer el que vulgui, si ho fa en democràcia i si ho fa des de la tolerància. Estem vivint un dies, justament, en què la paraula democràcia és utilitzada com una arma –com una arma– i no és utilitzada com la defensa d'uns valors.

L'actitud del Govern del senyor Zaplana respecte a l'acte de llibertat que ciutadans i ciutadanes del món, i ciutadans i ciutadanes amb els quals compartim una mateixa llengua, una mateixa cultura i una mateixa història, no té cap qualificatiu a l'Europa occidental demo-

cràtica, com no sigui l'inici conscient d'una persecució a la gent que pensa d'una manera que no és la seva. La democràcia no serveix per a això, la democràcia no és un arma per anar contra els que pensen com tu.

Això també és política cultural, senyores i senyors diputats, i això també és la nostra política cultural, senyores i senyors diputats. I això és un fet, hi insisteixo, trist, un fet que ens porta moltes dècades enrere, un fet que ens demostra un cop més que, sovint, qui parla més de democràcia és qui menys la practica.

En aquest context els parlaré d'aquelles esmenes més importants que el nostre Grup defensa en aquest paquet de setanta-tres que ara els presento. Són esmenes, a més a més, que no tenen en elles mateixes una repercussió econòmica, pressupostària, que vostès ens puguin dir que la seva oposició és perquè no hi ha més diners, perquè tenim el finançament que tenim, perquè les coses són com són i perquè no es pot estirar més el braç que la màniga; són esmenes de política pressupostària, de política de país, de política cultural, de política nacional.

En primer lloc, per exemple, una esmena que diu una cosa tan senzilla com: «Vist que, com a conseqüència del debat pressupostari, hem arribat tots i totes a la conclusió que el sistema d'adjudicació i de desenvolupament d'obres del Departament d'Ensenyament ens ha portat a la casuística que en aquests pressupostos hi ha partides d'obres ja construïdes i obres que s'estan construint no tenen en aquest pressupost cap partida i que, a més a més, aquest pressupost és el del Departament d'Ensenyament però també el de GISA, demanar al Departament d'Ensenyament o al Govern que, en el context pressupostari, clarifiqui totes aquelles obres que s'han fet des de l'aprovació del Mapa escolar, clarifiqui en quines partides s'han pagat cadascuna d'aquestes obres de cada pressupost, clarifiqui el que queda de pagar de les obres ja fetes, i clarifiqui la previsió pressupostària de com pagar les que s'estan fent o les que es faran en un futur.»

Fer aquest informe que ens serviria als diputats i a les diputades per entendre més els pressupostos d'ensenyament, que ens serviria més per executar amb claredat la nostra obligació d'impulsar i controlar el Govern, serviria també, molt sovint, a la comunitat educativa per saber on és. Quants diputats i quantes diputades d'aquest Parlament no hem rebut aquests dies queixes, sollicituds, d'ajuntaments, de claustres demanant-nos que féssim una esmena per demanar la inclusió en els pressupostos d'un centre concret que nosaltres ja sabem que està a punt de començar, però que la seva no-aparició en els pressupostos causa una absoluta sensació d'insatisfacció, de por en aquests ajuntaments, en aquests claustres, en aquesta comunitat.

El Grup d'Esquerra Republicana a altes i baixes va incloure centres que el Grup era conscient que el Govern farà en poc temps, però que amb la seva no-aparició en aquests pressupostos fan aquesta sensació a la comunitat, als ajuntaments que s'han de salvar.

Una altra esmena d'aquest grup –jo els esmentava com a grup important, en el sentit de marcar una política pressupostària tot i no tenir contingent de diners– és per

exemple l'esmena, que també fa referència al Departament d'Ensenyament, sobre la necessitat d'especificar el Pla de foment de les llars d'infants en forma d'un mapa escolar de l'educació infantil a Catalunya en els anys que facin falta per a la seva execució, però també en aquests compromisos que també se'ns reclama des del món municipal, també se'ns reclama des de la comunitat escolar o la societat en general.

El mateix succeeix, per exemple, en aquella esmena reiterada que fa referència fins ara al Comissionat d'Universitats a partir d'ara al Departament d'Universitats quan reclamem aquest finançament objectiu, transparent, equitatiu, que tingui en compte que hi ha universitats que tenen campus amb molta distància quilomètrica entre ells, i d'altres que no; que hi ha universitats que tenen campus amb clavegueram, amb instal·lació lumínica, amb quitrà, que la mateixa universitat ha de subsumir i d'altres que no, i que, per tant, hi hagi un finançament que sigui equitatiu pel que fa a la igualtat de drets dels estudiants i les estudiants de Catalunya, i a la vegada sigui just pel que fa a les necessitats de finançament de cadascuna de les universitats.

En les qüestions del Departament de Cultura, les esmenes també tradicionals de la necessitat d'enfortir la política lingüística en aquells sectors i en aquells àmbits territorials on la tasca de desenvolupament social de la llengua catalana és més important. I al costat d'aquestes esmenes que són polítiques, el nostre Grup ha presentat un bon tou d'esmenes ja més concretes, de canvis de política pressupostària en el sentit de la inversió pressupostària, i de canvis, també, d'actitud a l'hora d'afavorir un o altre segment en què cadascun d'aquests departaments que s'engloba en aquest concepte de política cultural té la seva intervenció. En aquest sentit, per exemple, la creació cultural, la creació artística, la creació literària, la creació cinematogràfica, en un país on patim constantment un endarreriment en aquests nivells, és una de les constants d'aquestes esmenes.

Ho són també les inversions en equipament culturals, la Llei de biblioteques, encara per desenvolupar, amb mancances arreu del territori, la Llei de museus i d'arxius, encara per desenvolupar i amb mancances arreu del territori, inversions en aspectes patrimonials concrets, des de la necessitat d'una vegada de l'existència d'un únic organisme que s'encarregui de vetllar per la Tarragona romana, per posar un exemple, més enllà de la baralla de competències entre qui té la titularitat d'un o altre edifici i més enllà de misteris de ciència-ficció sobre la titularitat de la Torre dels Escipions, per posar un altre exemple, fins a la necessitat de tenir obertes, de considerar obertes partides pressupostàries del Departament d'Ensenyament en funció de la mateixa aplicació de la LOGSE, en funció de les necessitats de la demanda a l'educació infantil. Si fins ara es considerava partida oberta la partida destinada als concerts de l'escola privada, i enguany és el primer any que no ho és –i ho celebrem una altra vegada–, hi ha, pels mateixos motius, altres partides que ho podrien ser considerades, en funció, també, de les necessitats de l'aplicació de la reforma, de les necessitats d'escolarització i de les necessitats d'actuació.

En el mateix sentit també, un conjunt d'esmenes d'instal·lacions esportives. La pràctica esportiva, no des de l'àmbit de la professionalitat, sinó des de l'àmbit de la pràctica en el lleure, de la pràctica com a activitat lúdica i cívica, necessita un conjunt d'infraestructures que el nostre país no té, especialment en segons quins territoris.

Aquestes són unes inversions que, temps enrere, el Departament corresponent feia amb més contundència que les que ha fet en els darrers anys i que s'ha de programar. No faré reflexions de política social de l'esport com a necessitat social, de l'educació, la cultura i l'esport com a necessitat de civilització. He començat parlant d'incivilitzacions i d'incivilitzats, he començat parlant de gent que no entén la democràcia com una pràctica, sinó la democràcia com un dret del guanyador.

Potser si alguns d'aquests llegissin, perquè hi hagués biblioteques, anessin a bones escoles i poguessin fer esports ens deixarien a la gent del nostre país ser només una mica més lliures i possiblement, per tant, només una mica més feliços.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que no seré gens original començant manifestant quin és el meu sentiment, i em sembla reflectir el de força diputats i diputades, almenys els que compartim la part alta d'aquest Parlament, a la muntanya, respecte a aquest debat pressupostari tan llarg que sembla més aviat un diàleg de sords que un debat per a pronunciar-se sobre les esmenes que presenten els diferents grups polítics.

És, evidentment..., i parteix ja d'uns pressupostos que vaig qualificar en el seu primer moment que arribaven amb retard, que eren tristos i que no tenien ni el sentit de l'oportunitat, no contenien una línia clara i transparent, i eren més el reflex d'una política feta que no d'una política que havia d'esdevenir, totalment contrari al que són els debats pressupostaris de les altres administracions, almenys la que jo conec més que és l'Administració local, en què els pressupostos serveixen per a definir polítiques de futur. Aquí no; sobretot en el Departament d'Ensenyament són les polítiques del passat, allò que ja s'ha fet i que, per tant, doncs, bé, s'ha de pagar, però no se'n pot deduir cap política de futur.

Però no pateixin, nosaltres no decaïem. El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi som de fusta forta i, per tant, no renunciarem a les nostres responsabilitats davant de la ciutadania, ben al contrari, em sembla que ens cal marcar que qui no està donant credibilitat ciutadana és el Govern de Convergència i Unió fent diguili rodet, corró o el que sigui amb les esmenes entre el Grup de Convergència i Unió i el Partit Popular.

Punt 1

Nosaltres estem acostumats a una altra estratègia presupostària que és l'estudi de cadascuna de les esmenes per dir el posicionament a favor o en contra, però no podem entendre ni creiem que sigui correspondre a la credibilitat ciutadana que no siguin estudiades les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pel Grup d'Esquerra Republicana i pel Grup d'Iniciativa. Així no compleixen el que és el sentit del vot dels ciutadans perquè recordin que tenen més escons, però no més vots de la ciutadania.

Per això nosaltres continuarem, per tant, treballant en el mateix sentit de les esmenes que presentem. I així com ara ja coneixem quina és la quantitat que pensen destinar –perquè ja ho destinaven, amb una desviació d'un 30%– a la política dels concerts, ara nosaltres presentem esmenes en la línia que sense augmentar aquesta partida apliquin, si us plau, els criteris pels quals s'han d'establir els concerts; apliquin els criteris contemplats en la Llei, en la LODE, allò que contempla la LOGSE i la LOPEGC. Ens sembla que cal, ara que sabem la quantitat, anar ja per la qualitat.

I sobretot posarem els punts sobre les is en el nostre treball d'oposició, perquè no poden enganyar-nos dient-nos durant set i vuit anys que «no podem canviar ni és bo res del que estem aplicant en la LOGSE perquè ens falta l'avaluació». I el Grup socialista els deia: «És que vostès no apliquen la LOGSE. Estan fent una aplicació *sui generis* de la LOGSE. Estan fent la seva reforma a Catalunya.» I, per tant, hi havien aspectes que podien ser vistos d'una altra manera.

I ara, descobrim, avui en el diari, que únicament amb una resolució d'inici de curs es poden fer modificacions. Per tant, no és cert que s'havia de modificar la LOGSE, perquè, fins i tot, una circular o una resolució ho pot fer canviar. I no ens enganyem, ja ens agrada que vagin cap al nostre camí i que ens vinguin donant la raó en els temes, però el que ens sembla que no poden fer és convocar una conferència nacional d'educació des del Consell Superior d'Avaluació, i no des de l'organisme de participació com seria el Consell Escolar de Catalunya i el Consell Català de la Formació Professional, que –entre parèntesis–, encara no ha estat convocat per primera vegada. Per tant, no poden convocar una conferència nacional d'educació sense tenir avaluació, sense comptar amb aquests organismes de participació, perquè abans ja han fet unilateralment les modificacions que han volgut.

Ens sembla i ens hauria semblat coherent, en aquella línia, haver fet una conferència nacional d'educació per veure quines eren les qüestions en què calia fer aquesta modificació. I, llavors, feta, perquè no tenim tampoc la certesa que en aquest moment puguem estar fent-ho correctament, i ens sembla que en els temes d'ensenyament i d'educació estem jugant amb persones i no podem anar fent canvis avui per demà, per tant, nosaltres que estàvem en una línia oberta en la conferència nacional d'educació, potser haurem de canviar criteris si no veiem unes línies ordenades de treball per part d'aquesta conselleria.

Igualment ens passa en el tema de la creació i construcció de places d'escola bressol. No es pot estar parlant,

per una banda, amb les entitats municipalistes –Federació de Municipis i Associació Catalana de Municipis– per buscar els criteris, per poder veure quines són les línies en què el municipalisme podria concórrer a una versió de construcció d'aquestes tres mil places, que hi ha un compromís per part de la conselleria, però, per altra banda, ja hi ha uns llocs on ja se sap que és segur que s'hi farà una escola bressol. Per tant, aquests no són els sistemes de treball. Busquin estratègies de govern que siguin transparents, que siguin participatives i que marquin una línia de cara al futur. Nosaltres per aquí no ho veiem.

I suposo o vull tenir l'esperança –suposo que sóc molt ingènua– que amb les esmenes que hem presentat en el Departament d'Universitats sí que veurem canviar aquest rodets i aconseguirem un vot favorable, perquè varem poder contrastar i constatar que, la setmana passada en la compareixença que va tenir en la Comissió de Política Cultural, l'honorable conseller Andreu Mas-Colell coincidia exactament amb les nostres esmenes de dir que cal programar i desprogramar –ho deia el conseller– en el tema de titulacions, cal planificar i fer un pla de cara al futur, cal pensar que els equipaments també es fan vells, cal pensar en recerca i noves tecnologies. Aquestes són les nostres esmenes i, per tant, suposo que aquí sí que aconseguirem que hi hagi un canvi de votació en aquesta línia uniforme que hem estat veient durant tot el dia d'avui.

També hem presentat esmenes en el tema d'esports, en dues línies molt concretes: una, perquè sigui possible que, en aquells temes en què es fa transferència de l'organització de l'esport en edat escolar, aquests quaranta-cinc consells esportius de Catalunya que organitzen ja aquesta temporada l'esport en edat escolar, i que la propera temporada gestionarà el programa Multimèdia, ho puguin fer amb nivells de qualitat. És important que en el moment en què es facin aquestes transferències no es faci ni s'intenti escanyar perquè no resultin com a fets positius.

I l'altra disposició addicional que tenim en temes d'esports, evidentment, va en la línia del compliment del que són els compromisos que pren el Govern de Convergència i Unió i, molt en concret, en aquest cas, el president honorable senyor Jordi Pujol, que va prometre en una carta, que va ser llegida en aquest mateix hemicicle pel company Josep Casajuana, que va prometre suplementar amb 4.000 milions de pessetes la subvenció a les cinquanta-set federacions esportives.

Allò que es promet, per la mateixa credibilitat de tots i totes les polítiques –polítics i polítiques–, cal que es compleixi. Igual com passa amb una esmena que hem presentat a nivell de cultura. L'any passat poc abans de les eleccions municipals es signen acords per fer un centre de documentació per part de l'alcalde de la meua ciutat i també parlamentari de Convergència, el company Esteve Orriols, i el conseller, en aquell moment, de cultura. I ara no veiem reflectits en el pressupost aquests compromisos. Aquests són aspectes que fan perdre la credibilitat perquè dona la impressió que únicament es va a l'oportunisme i al benefici de la curta tirada del moment de les eleccions.

Senyores i senyors diputats, també volem manifestar el vot en contra en l'esmena que presenta el Grup Popular respecte al tema del xec escolar en infància d'un i dos anys.

Recordo que quan la senyora Marina Geli va dir de passar aquesta partida de política social a la conselleria d'Ensenyament, es va dir que això no era un xec escolar, però en canvi ho veiem reflectit.

Ens sembla que el que cal és que els recursos es posin tots en el mateix sentit: a construir una bona xarxa d'escoles bressol amb un bon model, una bona forma de gestió i un bon finançament. En aquest camí ens trobaran als Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, si no, continuarem amb un vot en contra a aquest xec, sigui o no sigui escolar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora Baig. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula per a defensar les seves esmenes l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, avui, a més a més de defensar les esmenes de tot l'àmbit de política cultural i d'una manera molt més àmplia les d'Ensenyament, potser en aquest aspecte seria molt més gratificant –només gratificant, no pas més important– parlar una mica de la informació que a través dels diaris ens arriba sobre temes d'ensenyament.

És una pena que arribi a través dels mitjans de comunicació abans que potser en el Parlament o, fins i tot, potser abans que els representants dels treballadors, tota aquesta temàtica que va sortint, i que llegíem avui en els mitjans de comunicació, sobre què es vol fer amb l'aplicació de l'ESO –jo crec que elements importantíssims–, que potser seria bo..., una mica apellant a allò que, senyora consellera, vostè va dir en la seva compareixença –i que ho ha dit moltes vegades i que ho comparteixo– del consens, del diàleg i de la participació.

Sí, però comencem una mica malament si primer llançem als mitjans de comunicació el que pensa..., l'esborrany de la Generalitat, o almenys és el que diuen els mitjans de comunicació –ens limitem a llegir el que diu, perquè no sabem res més, per desgràcia–, i que llavors potser apellarem.

No sé si és que vol ser un globus sonda a veure quina reacció hi ha davant d'aquesta proposta, si vol anar molt més enllà, però hauria set molt més interessant, jo crec, molt més gratificant, jo crec, molt millor per a l'ensenyament en general, que hi haguéssim pogut participar tots, perquè creiem, tots plegats, malgrat estar completament d'acord amb la LOGSE, que segur que, en l'aplicació, alguna cosa hem de canviar. Hi estem completament d'acord, però seria molt millor que ho féssim d'una manera clara, d'una manera conjunta, on poguéssim participar tots els agents que estan en aquest món de l'educació; tota la comunitat educativa.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ja comencem, ja –des del meu punt de vista– comencem malament i, evidentment, això ja vol dir que pot ser un debat, malgrat no ho vulgui vostè, senyora consellera, pot ser un debat viciat, i això és el pitjor que hi pot haver en un debat, i sobretot en temes d'ensenyament, que ja comenci viciat.

Bé, en tot cas, aquesta és una realitat amb què nosaltres ens trobem, esperem que puguem canviar-la i que hi puguem participar d'una manera o una altra, o a través de la comunitat educativa o dels representants dels treballadors i les treballadores de l'ensenyament públic o, evidentment, què més voldríem també?, a través, doncs, d'aquest Parlament.

Dit això, el que sí que intentariem explicar, molt a grans trets i al màxim de ràpid possible, les esmenes que nosaltres hem presentat, esmenes que intenten donar un contingut més social, un contingut molt més sostenible, un contingut molt més equitatiu a aquests pressupostos d'Ensenyament que creiem, doncs, que li fan falta tots aquests adjectius, i que aquests adjectius es tradueixen en diners i en voluntat política que, en aquest moment, nosaltres no veiem en aquests pressupostos.

Pensem que això és a causa que la nova consellera, doncs, encara no ha tingut temps de fer entendre al senyor Mas que això és molt important, això de l'ensenyament, i en aquests pressupostos encara no s'ha pogut traduir aquesta voluntat teòrica –que hi és, per part de la conselleria d'Ensenyament–, a la pràctica, amb diners i amb recursos humans, econòmics, a l'ensenyament públic.

Esperem, doncs, que en els propers pressupostos això es visualitzi i puguem fer realitat allò del Programa 2000-2004 que se'ns va presentar.

Falten recursos, i cada any són menys, en l'educació especial –cada vegada. I a més a més, moltes associacions sense ànim de lucre que parlen, doncs, o que es dediquen a aquests temes ho denuncien constantment, que les beques i els ajuts destinats a aquests nois i noies que estan a l'escola pública ordinària, doncs, amb mancances, amb dificultats psíquiques i físiques –amb discapacitats, perdó–, doncs, no tenen els ajuts que haurien de tenir per a logopèdia, per a fisioteràpia, etcètera. I aquest és un element importantíssim que mostra la qualitat del nostre ensenyament, del nostre sistema educatiu i que, en aquest cas, doncs, fa falta i molt, i al contrari, cada vegada van disminuint més aquestes aportacions en els pressupostos d'Ensenyament.

Un altre dels elements que, per nosaltres, és molt important: el tema de la formació professional. Jo he de fer una pregunta que no sé si me la pot contestar la diputada o el diputat que intervingrà posteriorment –no sé quin serà, no tinc encara la certesa de si serà un diputat o una diputada, després ho veurem–: si veritablement l'especialitat d'enologia es quedarà a Falset, al Priorat, o aquest cicle formatiu podrà desaparèixer, com semblava que era aquesta possibilitat, i ens posa-

va una mica els pèls de punta pensar, doncs, que aquesta situació es podria produir.

I ho dic expressament perquè aquests cicles formatius..., o el Mapa escolar de formació professional no té o té molt poca relació: cal una reforma clara i molt, molt contundent d'aquest Mapa de formació professional perquè s'adigui a les necessitats socioeconòmiques de cada una de les nostres comarques. Només així farem un país competitiu, només així farem un país sostenible; sempre acostem-hi o posem-hi, al costat de «competitiu», «sostenible», perquè, si no, ja sabem què volen dir aquells que només parlen de competitivitat.

I aquest és un element importantíssim. El consell..., encara no hi ha diners suficients per crear el consell de la formació professional; els cicles formatius encara no estan suficientment elaborats; els diners d'escola treball tampoc són els suficients; tampoc s'ha posat sobre la taula, d'una manera clara i contundent, que, des d'Ensenyament, es fes la formació ocupacional i la formació contínua, per fer un sol bloc, en aquest..., des d'Ensenyament, que pogués entendre la formació professional com un element clau per al nostre país. Tampoc hi és. Esperem, doncs, que en altres pressupostos puguin sortir totes aquestes qüestions.

El tema de la formació, tornem estar en el mateix: ja vàrem explicar l'altra vegada..., però també hi ha una disminució en tots els diners destinats a la formació, tant a la formació..., per a professorat de formació professional com en la resta, i que, evidentment, demostra també aquesta poca voluntat política amb un element clau, com és la formació del professorat per fer front a aquesta novetat que significa la reforma, aquesta novetat que signifiquen els cicles formatius. Ho deia i posava l'exemple d'una professora de Lleida que, amb 30 hores, és l'únic que ens han donat –i ho dic en primera persona–, la formació: 30 exclusives per aplicar aquests nous continguts, per fer front a aquesta nova realitat que la volem que hi sigui, que hi volem fer front; però amb aquestes simples 30 hores, evidentment, un, doncs, se sent prou incapaç, doncs, per tirar endavant totes aquestes qüestions.

I els diners per fomentar la diversitat i per tenir en compte la diversitat en els nostres centres educatius, tampoc hi són. Nosaltres presentàvem una esmena que teníem..., estàvem convençuts que es podria aprovar, que era la..., els mediadors culturals, o la presència de mediadors culturals en molts dels nostres centres on hi ha, evidentment, una quantitat de nois i noies amb necessitats educatives, en aquest cas, i culturals, perquè provenen d'altres països, d'altres cultures, d'altres religions, i que tampoc hi són, ni tampoc les unitats d'actuació externa, ni tots aquests elements que podrien aprofundir i millorar tot el tema de la diversitat.

Alhora també tot un seguit d'esmenes sobre el transport i el menjador escolar. Aquesta realitat..., nosaltres vam presentar una Proposició no de llei que no va tirar endavant, sobre que fins a tres, o a partir de tres quilòmetres, doncs, també es pogués pagar el transport i el menjador escolar a aquelles persones o a aquells nois i noies que no en podien gaudir per l'aplicació estricta de la normativa.

Altres aspectes que voldria explicar: dues qüestions més, només per acabar. El tema de l'educació infantil, per nosaltres, importantíssim. El Pla de foment de les llars d'infants, ja ho hem dit, és insuficient, aquests 1.200 milions. Esperem que la presència a la Comissió de Política Cultural dels representants de la Federació i de l'Associació de Municipis..., ens expliquin quines són les necessitats des del món local sobre aquest aspecte. Nosaltres presentàvem que, per a aquesta primera tongada de places, es necessitarien 6.400 milions, amb 1.200 milions no es va absolutament enlloc, i, a més a més, també en aquesta etapa de l'educació infantil falten, evidentment, més recursos per a més professorat en l'etapa de tres a sis anys, com un, també, element importantíssim.

Quant al funcionament dels centres, sabem que estan negociant –i sembla ser que positivament– amb els sindicats –positivament, almenys, en alguns aspectes, o així ens han fet arribar la negociació, o almenys la proposta del Departament d'Ensenyament, que s'ha d'acabar de discutir durant els mesos de maig i juny del 2000. Esperem, doncs, que alguns d'aquests aspectes molt relacionats amb el funcionament, molt relacionats amb els recursos humans, molt relacionats amb el professorat, doncs es puguin tirar endavant –encara estan una mica a les beceroles, encara hi ha poca concreció. Esperem que això pugui anar funcionant, anar avançant, i que alguna d'aquestes esmenes, potser es vegi reflectida en aquesta negociació paral·lela amb els sindicats.

I, per acabar, dos elements importantíssims que nosaltres creiem que haurien d'existir i que no hi són, i que per ara no els veiem, com són un pla de xoc per a l'ESO, un pla de xoc, que tingui en compte, doncs, els recursos humans, un pla de xoc que tingui en compte també, doncs, l'atenció a la diversitat, un pla de xoc que tingui en compte també la construcció de nous centres i l'adequació de molts altres, com també alguns dels elements importantíssims.

I no aconseguirem, no aconseguirem totes aquestes qüestions si no fem un esforç d'inversió que pugui arribar fins al 6% del producte interior brut, que així estaríem a unes quotes europees i que, ni de bon tros, no hi arribem –no arribem ni al 3% d'inversió al país, una de les inversions més baixes a l'Estat espanyol, de les inversions més baixes d'Europa en ensenyament, que es fa, doncs, des de la Generalitat de Catalunya.

I hi ha unes esmenes que són clarament ideològiques i que nosaltres no deixem de presentar any rere any: sobretot que es garanteixi, des d'aquests pressupostos, el caràcter laic de l'ensenyament públic, que en aquests moments no es garanteix de cap de les maneres, sobretot, per alguns dels concerts educatius que es porten a terme des del Govern de la Generalitat.

Em quedarien dues qüestions, una sobre..., generals per fer una mica aquest..., respecte al món o de la política cultural, que seria tot el tema d'esports, en què nosaltres creiem que hi hauria d'haver una inversió molt més àmplia a la Unió de Consells Esportius de Catalunya per tal de fer front a totes les seves activitats –moltes d'elles a través del voluntariat–, i que, any rere any,

d'una manera gasiva des de la Secretaria General d'Esport, doncs, es va retallant, i segur que no podran fer front, en algun moment determinat, als jocs esportius de Catalunya, també molt relacionat amb l'ensenyament i la formació.

I, amb relació als aspectes, doncs, del patrimoni cultural, nosaltres presentem tot un seguit d'esmenes en relació amb la construcció d'arxius, biblioteques i museus, més diners a aquests aspectes, alhora al patrimoni arqueològic i als programes de rehabilitació del patrimoni –aquest 1% cultural. I sobretot en tot el tema de les biblioteques, tot un seguit d'incompliments de compromisos per part del Govern de la Generalitat, que, pressupost rere pressupost, doncs, continuen mantenint-se aquests incompliments, com és el Mapa de lectura pública, com són més biblioteques als centres d'ensenyament no universitaris i la llei d'arxius, que se'ns va dir que se'ns presentaria en dos mesos, i em sembla que ja han passat aquests dos mesos; encara no ha arribat aquesta llei d'arxius, o aquest projecte de llei d'arxius aquí al Parlament per a la seva discussió i, alhora també, tota la temàtica de foment de l'ús del català entre tots els sectors i, sobretot, de l'ensenyament.

Perdonaran que això pugui semblar una mica barreja de tots els aspectes, doncs, que hi ha en aquest bloc de política cultural. El que sí que nosaltres volíem posar especial èmfasi és en tot el tema de l'ensenyament, dient una vegada més que l'ensenyament públic encara no és una veritable, una prioritat real per al Govern de la Generalitat, i per això aquestes esmenes que anaven amb la intenció que poguéssim fer un ensenyament públic de qualitat en el nostre país. Esperem que en propers pressupostos això ho puguem aconseguir o, si no, continuarem en la situació que hem estat, excessivament, durant tant de temps en el nostre país.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. En nom del Grup Popular, per presentar les seves esmenes té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, farem la defensa de les tres esmenes sobre política cultural, en aquest bloc temàtic de política cultural, que ens queden al Grup Popular, destacant que les altres 16 esmenes –hi havia un total de 19 esmenes presentades pel Grup Popular en tot aquest bloc temàtic de política cultural–, com deia, les altres 16 esmenes ja varen estar aprovades en comissió. I hi he fet referències aquest matí en la intervenció que he pronunciat en nom del Grup Popular sobre aspectes que s'han aprovat en la Comissió de Pressupostos: algunes per al que són increments en inversions i en qualitat universitària, per al que són també per als edificis de la Universitat de Barcelona, i també el que ha estat una esmena per a la reducció del recàrrec als estudiants que es matriculen en una segona carrera universitària.

De les tres esmenes, una potser –ja ens perdonarà, senyor president– hauria hagut d'estar més dins el bloc de

política social que no dins el bloc de política cultural, però, en tot cas, donat que està en aquest bloc temàtic, també en farem la defensa. I, a més, és l'esmena número 939 que té una transacció amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Potser ens ha traït una mica el subconscient, parlant del xec escolar –segurament aquest deu ser-ne el motiu– i, finalment, en la transacció ja no parlem del xec escolar, que, probablement, sigui una definició que s'adapti molt més des d'una cambra legislativa com aquesta. Però ja em deixaran que empri una altra vegada l'anomenat xec escolar, perquè tots ens entenguem. Aquesta va ser una proposta de l'any 1998 per al pressupost de l'any 1999 que va plantejar el Grup Popular i que, finalment, va arribar a un acord, en aquell moment, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el mateix Govern de la Generalitat perquè progressivament s'apliqués el que anomenem vulgarment, ja em perdonaran, l'anomenat xec escolar.

Aquesta esmena el que fa és el següent, i el que diu és que s'ha d'ampliar aquest ajut fins a dotar-lo amb 60.000 pessetes per família –ara teníem un ajut que estava en 55.000 pessetes per família i any– per a les famílies amb infants fins a tres anys que tinguin uns ingressos ponderats no superiors a 3,5 milions de pessetes anuals. Però, en tot cas, per no entrar en aquella espiral de «i l'any que ve, què es el que podem fer?» o «què és el que poden plantejar d'altres grups parlamentaris?», nosaltres al final d'aquesta disposició addicional hi hem inclòs –i hem arribat a un acord, com deia abans, amb el Grup de Convergència i Unió i amb el Govern– que aquests ajuts s'han d'incrementar anualment segons l'índex de preus al consum, segons l'IPC.

Les altres dues esmenes són l'esmena 938 i l'esmena 940. L'esmena 938 el que diu clarament és que el Govern de la Generalitat ha de promoure les accions conduents a dotar d'uns recursos mínims de 500 milions de pessetes per a inversions la Fundació Pública per a l'Ensenyament Universitari a Vic, és a dir, per a la Universitat de Vic. I l'altra de les esmenes és una esmena que aquest matí s'hi ha fet referència per diferents grups parlamentaris, que els mitjans de comunicació han recollit al llarg d'aquests dies: és aquella que anomenem «l'esmena de l'abadia de Montserrat», no?

Doncs, explicarem clarament quin és el procés –com hem fet amb d'altres esmenes–, des del Grup Popular, i per què varem presentar aquesta esmena, concretament, que el que diu és que: «El Govern de la Generalitat ha de garantir al llarg del present exercici pressupostari una dotació de 200 milions de pessetes a la Fundació Abadia de Montserrat, per a la millora d'obres.»

Des del Grup Popular –com la resta de grups–, quan hi ha un debat pressupostari ens dirigim al conjunt de la societat. Aquest matí estàvem defensant una esmena que deia clarament que ens havia arribat des de la Cambra de Contractistes de Catalunya, i que no solament ens havia arribat al Grup Popular, sinó a diferents grups de la cambra; com també defensem –jo crec que tots els grups–, molt legítimament, les aportacions que ens fan des de les estructures dels partits o des de regidores i

regidors que també conformen els ajuntaments de Catalunya.

I és des de l'abadia de Montserrat..., ja que al Grup Popular també ens diuen les diferents associacions, el conjunt de la societat catalana..., que ens truquen i que ens diuen que el Govern de la Generalitat tenia un compromís inicial amb l'abadia de Montserrat, però que en aquell moment no podien tirar endavant aquell compromís i que es necessitava la possibilitat que el Grup Popular presentés una esmena.

Ho vam recollir, com ho hem recollit de la Cambra de Contractistes –com abans hi feia referència–, ho hem recollit d'Osona, des de la comarca d'Osona pel que fa a la Fundació Pública Universitària, a Vic. I és per això que varem presentar aquesta esmena. I aquesta esmena –creiem nosaltres–, com totes les altres esmenes, que tenen el seu valor i que el que fan és que es millori el conjunt de la societat catalana, sigui l'abadia de Montserrat, sigui l'Institut d'Estudis Catalans, sigui en el conjunt d'esmenes que ha presentat el Grup Popular, o sigui en les diferents actuacions que té previst el Govern executar al llarg de l'exercici del 2000.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I parlant de cultura a vegades s'aprofita molt legítimament la tribuna d'aquest Parlament, i després d'unes quantes hores ja parlant de pressupostos, hi ha alguna intervenció..., jo suposo que deu ser fruit més de la fatiga que s'ha anat reiterant des de diferents diputats. I em refereixo concretament al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i a l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló: quan han anat sortint els seus diputats han anat expressant una fatiga que suposava d'aquest debat pressupostari.

I des d'aquesta tribuna creiem que ningú ha de donar classes a ningú sobre democràcia, però des d'aquesta tribuna tots –tots– hem de rebutjar –ho faci qui ho faci, vingui d'on vingui, i ho protagonitzi qui ho protagonitzi– actes vandàlics, actes que no solament s'han fet en una comunitat veïna, però que a la vegada no són bons ni per a la cultura ni per a les tradicions de Catalunya, i, a la vegada, no són bons quan no es respecten institucions, quan no es respecten voluntats i quan no es respecten governs democràticament elegits.

Això no ha de passar ni a Catalunya, ni a la Comunitat Valenciana, ni en cap indret. I el que no és bo és, parlant de cultura, de vegades, no voler jugar amb la cultura i amb els sentiments de tots els grups d'aquesta cambra i de tots els catalans.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula la il·lustre diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, passo a fer el torn en contra de rebuig de les esmenes a l'articulat d'allò que representa el que

n'hem dit el bloc número 9, el bloc de política cultural, i que comprenen les esmenes de la 776 a la 941.

Per grups polítics corresponen: setanta-tres al Grup Parlamentari d'Esquerra, trenta-dues al de Socialistes - Ciutadans pel Canvi i cinquanta-set al d'Iniciativa - Verds. I, per departaments o per temàtiques més conceptuals, el primer grup és al Departament d'Ensenyament, que en té setanta-quatre; seixanta-dues, al de Cultura, i vint-i-vuit al nou Departament que s'estrena en aquest debat de pressupostos, que és el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, el DURSI.

Voldria agrair la presència tant del conseller d'Universitats com de la consellera d'Ensenyament, que han volgut acompanyar-nos en aquest debat.

Bé, per començar aquestes cent seixanta-cinc o cent seixanta-quatre esmenes –perquè voldria afegir que si vostès s'hi han fixat hi ha l'esmena 931, del Grup d'Iniciativa, que diu: «El Govern presentarà al Parlament, en el termini de tres mesos, un conjunt d'actuacions per reduir el temps d'espera en les intervencions quirúrgiques i en els serveis d'urgència.» *(Remor de veus.)* Evidentment, aquesta és una esmena que per un traspaperament o per un lapsus està col·locada en un bloc erroni. *(Remor de veus.)*

El president

Senyora diputada, esperi's un segon, si us plau. Esperi's. *(Pausa.)*

La Sra. Sanabra i Villarroya

No se'ls escaparà pas –i menys aquest escalf humà que ara tenim així m'ho aconsella– que no entraré a comentar, a debatre i a rebatre detalladament les cent seixanta-cinc esmenes. El que sí que voldria –abans d'entrar per blocs– és fer unes consideracions prèvies.

Miri, aquest matí, en primera intervenció del debat, el diputat senyor López Bulla l'ha començat dient que tenia la sensació d'una futilesa, d'una poca operativitat en aquest debat, i aquesta tònica ha seguit així. El diputat Ferrer i Gironès també ens ha fet una abrandada defensa de la poca utilitat de presentar, els grups de l'oposició, les esmenes. Doncs, miri, sí i no. Sí, perquè, bé, quan tens al davant cents i cents d'esmenes realment –i amb tota la cordialitat, respecte i consideració–, moltes d'elles et sembla que són una mica la carta als Reis; però, per altra banda, quan els dic que «no», els voldria posar un parell d'exemples que ho avalen.

Molts de vostès, si estaven en el debat, aquest mateix debat, de l'any passat, del desembre del 98, per aprovar el pressupost del 99, segurament que recordaran un parell d'intervencions. Una d'elles era del diputat d'Iniciativa el senyor Ignasi Riera que amb la seva gràcia i amb la seva brillantor expositiva ens va parlar –recordaran– de la batalla de l'Ebre i dels vestigis que havien quedat, i de la necessitat de parlar d'un museu de la batalla de l'Ebre. L'altra esmena era del senyor Bargalló, del Grup d'Esquerra Republicana, que proposava habilitar unes partides per tal de traspasar les competències de Joventut, que en aquell moment estaven al

Departament de Cultura, i que ell aconsellava que passessin a Presidència.

Aquests són dos exemples de dues esmenes que van ser rebutjades l'any passat. Bé, però en aquests moments, tant el Museu de la Batalla de l'Ebre, que ara està contemplat en un estudi del Museu d'Història de Catalunya i que hi ha possibilitats d'incardinar, com el traspàs que demanava el senyor Bargalló, són ja una realitat. (*Remor de veus.*)

Aquesta reflexió els la vull fer perquè aquest ànim dels grups parlamentaris de presentar esmenes, d'elaborar-les i de defensar-les aquí no sempre han de tenir en el moment una resposta positiva, però pot ser que, si són assenyades i raonades, puguin portar uns efectes positius posteriors.

El president

Senyora diputada, esperi's un segon, si us plau. (*Pausa.*) Esperí's, esperí's, que això ho hem d'arreglar. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Gràcies, senyor president. Passaria ja més concretament als tres grups, blocs, que conformen les esmenes d'aquest bloc.

El primer és el que fa referència al Departament d'Ensenyament. Mirin, quan el nostre Grup ha mirat les esmenes del Departament d'Ensenyament, ens ha donat molt la sensació que ha sigut una mica agafar el Programa educació 2000-2004 i totes aquelles iniciatives que allí es proposaven per a aquests quatre propers anys, doncs, traspasar-les, quallar-les en unes esmenes que allò que sí que feien era potser precipitar-ne un compromís i fer-li una obligatorietat pressupostària, abans o prèviament, a una planificació i a un treball més racional.

A nosaltres ens sembla que el pressupost del Departament d'Ensenyament –i així ho vam avançar en el debat de les esmenes a la totalitat fetes en aquesta mateixa cambra– és un pressupost adequat.

El senyor Bargalló, si no m'equivoco, deia: «No ens digui que hi ha pocs diners.» Miri, senyor Bargalló, evidentment, en voldríem més, no n'hi ha més; però jo no li diria tant que no és el problema que hi ha pocs diners, el problema és que governar vol dir decidir, vol dir triar unes prioritats, i el Govern de Catalunya, mitjançant el Departament d'Ensenyament, n'ha triat unes –tenint en compte, evidentment, que hi ha pocs recursos i que en voldríem més–, però les que hi ha posades en els pressupostos són les que el Govern ha decidit per tirar endavant la seva acció de Govern.

I com a elements del Departament d'Ensenyament al voltant dels quals van pivotant la majoria de les esmenes dels diferents grups, jo diria que en són quatre. Per un costat és tot el que fa referència al tema de l'educació infantil, de les llars d'infants. Aquesta va ser una proposta del Govern l'any passat, que va parlar d'anar a la creació de 30.000 places –no 3.000 com s'ha parlat abans, sinó 30.000 places– en un període d'un any.

Bé, doncs, això, aquesta proposta, ara està concretada en el pressupost; és l'esmena «Pla de foment de llars d'infants». Aquí hi ha diferents esmenes; n'hi ha una, la 892, d'Iniciativa, que evidentment aquesta proposta de 1.268 milions l'ampliaria a 6.400. Hi ha també l'esmena 781, d'Esquerra; l'esmena 865, dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. La nostra proposta, que rebutja les altres en aquest sentit, va en la idea de dir: 1.268 milions i tot un seguit de negociacions, evidentment, amb entitats municipalistes, perquè són les que han fet durant uns anys un treball molt important en el camp de les llars d'infants. Doncs, ens sembla a nosaltres que és positiu –n'estem convençuts– que hi hagi, prèviament a engegar aquesta xarxa, un aprofundit debat amb les entitats: la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis. En aquest aspecte, nosaltres ho considerem molt positiu.

Un altre bloc sobre el qual giren moltes de les esmenes d'aquest pressupost d'Ensenyament és el que fa referència als concerts educatius. Nosaltres considerem –parlo, per exemple, de l'esmena 866, del Grup dels Socialistes– que els concerts educatius tenen un increment important, bàsicament per tres raons. Per un costat, perquè hi ha hagut una aplicació dels acords sindicals de plantilles, que ha fet que s'augmentés el nombre de professors i que també el sou dels professors de les escoles concertades..., que passessin a cobrar un 95% del sou dels docents públics; això ha representat un increment.

Un segon aspecte ha sigut el que ja remarcava la senyora Baig en la seva intervenció. Per primera vegada la partida dels concerts educatius és una partida no ampliable, la qual cosa vol dir que el pressupost que avui presentem i la liquidació final del pressupost serà la mateixa. Això és, evidentment, un important esforç de coherència i de transparència.

I el tercer element o la tercera raó dels concerts educatius, per nosaltres, és que s'ha acabat ja l'aplicació de la LOGSE, la qual cosa vol dir que s'han donat aules de concerts educatius als nens de fins a setze anys; l'ampliació de la LOGSE és de catorze a setze anys.

I aquí voldria –en parlar de la LOGSE– també fer una referència al Grup socialista, que ens parlava de la LOGSE i ens deia que realment aquí a la LOGSE li donàvem en alguns aspectes un caire singular. Senyora Baig, sí, la LOGSE va ser una llei proposada pel Govern socialista, la qual nosaltres vam estudiar, vam donar suport i vam esmenar, però amb il·lusió, i aquesta cambra –i els *Diaris de Sessions* ho diuen diverses vegades, que ho hem debatut en aquest sentit– ho va fer amb la il·lusió que es podia bastir un sistema educatiu amb unes particularitats i amb un respecte al sistema català. I si això és el que a vostè no li sembla bé, doncs a nosaltres ens sembla bé i és un dels elements positius de la LOGSE. (*Remor de veus.*)

Passaríem al tercer element del Departament d'Ensenyament, que és la formació professional. En el pressupost –i ja se'n va parlar en el primer debat– hi ha cinc partides que són les que estan destinades a donar l'empenta a la nova Direcció General de Formació Professional, que està en vies de creació i que a nosaltres ens

sembla que és, ha de ser i serà l'eina escaient per a la formació professional del nostre país. És per això el rebuig de les esmenes en el sentit de la formació professional, com poden ser la 866, del Grup socialista.

I l'últim punt de discrepància en el tema d'ensenyament és el que fa referència al Consell d'Avaluació del Sistema Educatiu. Miri, la proposta és que ni el Consell Escolar de Catalunya, ni el Consell Català de la Formació Professional, ni el Consell Superior d'Avaluació siguin els que portin el pes –d'això se n'ha parlat diverses vegades– d'aquesta gran conferència nacional d'educació. Ara, a l'hora d'acabar la LOGSE, amb l'important esforç d'inversió de diners públics que ha representat, amb els acords de GISA de construccions, ampliacions i adequacions d'edificis i amb un important esforç en personal i en formació del personal, el que cal fer és, conjuntament, una sacsejada entorn de la LOGSE: què és el que hi ha de positiu, què és el que cal millorar. I això ho han de fer tots els estaments del país, no un consell i l'altre; ho ha de fer tothom, no les comunitats educatives, mestres, pares... Evidentment, qui ha de portar la coordinació? Bé, doncs, el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu. Aquesta és la nostra proposta, la proposta del Departament d'Ensenyament.

(Remor de veus.) Bé, sí, m'han dit que a les vuit hi havia... *(Remor de veus.)* Passaria, de totes maneres..., unes lleus referències, que tampoc els diferents grups hi han fet massa incidència, al tema del Departament de Cultura. Al Departament de Cultura, en els seus cinc àmbits –promoció cultural, que té les esmenes 784, d'Esquerra, i 905, d'Iniciativa; política lingüística; patrimoni cultural; cultura popular i tradicional, i esports–, la immensa majoria de les esmenes vénen en el sentit de dir: «fem una biblioteca aquí, fem un museu allà», un seguit d'accions que totes elles poden trobar la seva resposta en tot el seguit de convocatòries que treu el Departament de Cultura anualment en aquests aspectes –treu unes convocatòries amb les quals es poden atendre degudament les diferents entitats, les diferents corporacions municipals o bé els diferents clubs, si són en el cas, en el tema de les esportives, entitats o associacions esportives. *(Remor de veus.)*

També hauria de fer unes petites consideracions sobre el Departament d'Universitats –el senyor Mas-Colell, oi? Jo voldria dir que, bàsicament, les esmenes del Departament d'Universitats vénen enfocades en dos blocs. En un bloc, són les esmenes que podríem agrupar com aquelles que diuen que es facin coses que ja es fan, o aquelles que diuen d'autoritzar el Govern a fer coses que ja pot fer. I, en aquest sentit, serien les esmenes, per exemple, de la 792 a 826, d'Esquerra; 874-878, dels Socialistes, i 913-936, d'Iniciativa - Verds. I l'altre bloc d'esmenes en el tema d'universitats seria aquelles que demanarien que hi hagués alguns centres que tinguessin unes partides amb més possibilitats d'atendre les seves característiques particulars.

Miri, jo voldria recordar-li a la senyora Baig que l'altre dia el conseller Mas-Colell, en la seva compareixença a la Comissió de Política Cultural, els qui vàrem estar també atents vàrem escoltar les seves propostes, que jo vaig voler parlar que eren rigoroses i il·lu-

sionades, i en elles ens deixava molt clars dos elements que em serveixen per rebutjar les seves esmenes: un és un respecte a l'LRU i a l'autonomia universitària –transmesa a través dels consells socials de les universitats–, i també sobre la possibilitat de finançament de les seves necessitats especials a través del Pla plurianual d'inversions. Enguany és el darrer exercici que hi ha d'aquest Pla, del vigent; aleshores, esperem que trobem entre tots una fórmula per tal que les especificitats d'universitats com la de Barcelona, que té un edifici amb unes característiques, o l'Autònoma, que té uns carrers amb molta més longitud que d'altres, doncs, això trobi amb el diàleg que ens ofería el senyor conseller Mas-Colell, doncs, la proposta que doni sortida a les aspiracions legítimes que tenen la comunitat del món universitari.

Bé...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Sí, senyor president, acabo amb molt de gust. Voldria contestar-li al senyor Boada, com a diputada d'una família d'important tradició enòloga, que l'Escola d'Enologia de Falset tindrà formació professional o tindrà mòduls si la comunitat educativa d'allà té les personalitats, la necessitat, la demanda que faci falta. I també, evidentment, no hi haurà mòduls si no hi ha necessitat i tradició.

I després, també, dir-los que no se'ns escaparà que el nostre Grup votarà en contra de totes les esmenes d'aquest bloc, excepte les que ha defensat el Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president. *(Forta remor de veus.)*

El president

Passem ara ja a les votacions d'aquest grup, número novè.

Començarem per les del Grup d'Esquerra Republicana, les esmenes dels números 776 a 848.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, dels números 849 al 880.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, números 881 a 937.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem l'esmena número 939, del Grup Popular.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 68 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem les esmenes 938 i 940.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat acceptades per 68 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.

Se suspèn la sessió fins demà a les 10 del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i quatre minuts.